COLECȚIA

Iubiri de poveste

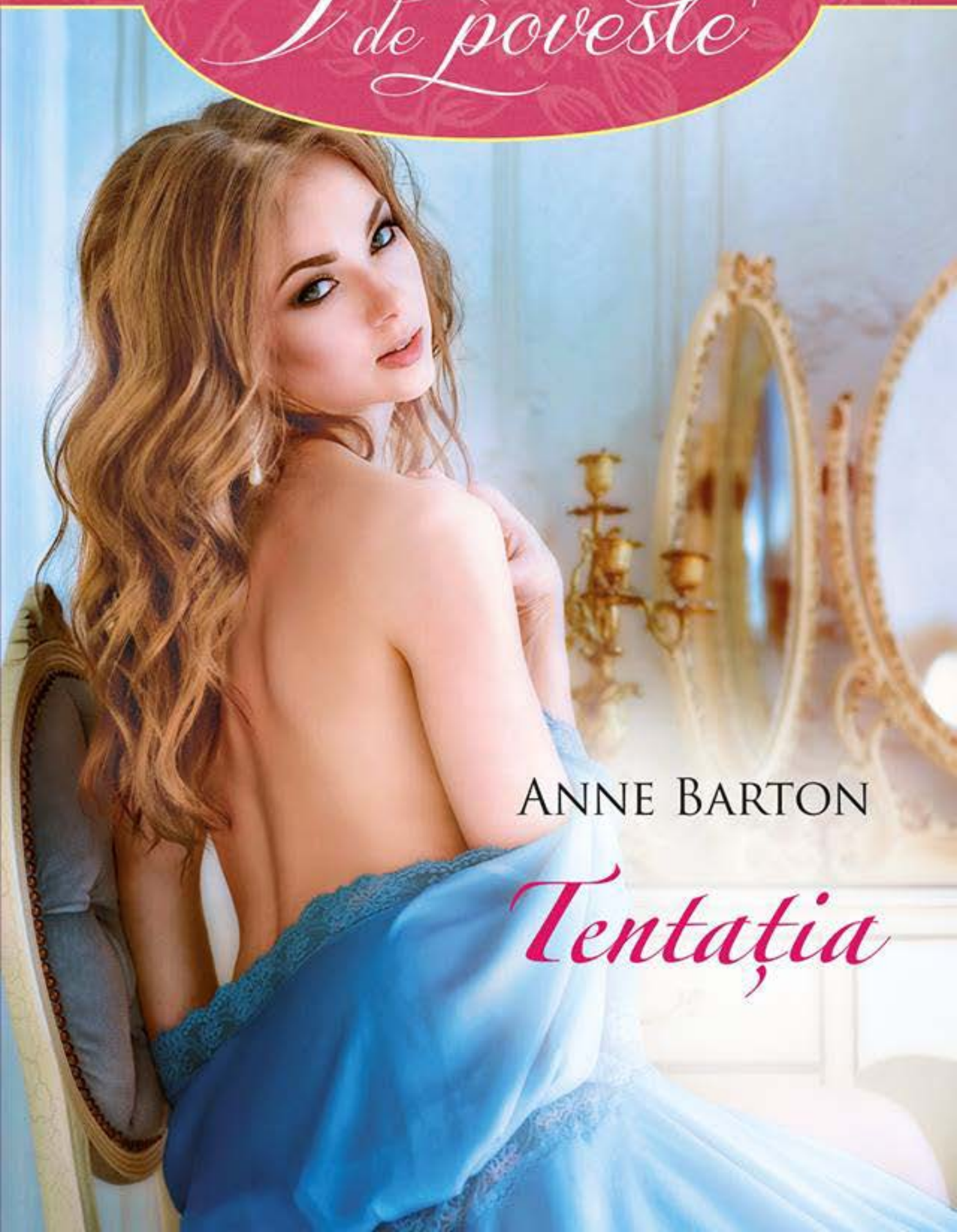

ANNE BARTON

Tentația

SERIA „HONEYCOTE"

Benjamin Elliot, conte de Foxburn, a moștenit un tablou care îl fascinează – o femeie de o frumusețe uluitoare, cu ochi de safir și păr ca aurul, care pozează într-o ținută provocatoare. Deși nu credea că portretul ar fi altceva decât imaginația unui artist, Ben o recunoaște pe tânără în clipa în care o întâlnește – cu toate că acum poartă o rochie foarte decentă. Și, în realitate, sfioasa debutantă este chiar și mai irezistibilă decât în tablou...

Daphne Honeycote a pozat, la rugămintea unui prieten artist, pentru două tablouri scandaloase, ca să obțină astfel bani pentru chirie și pentru tratamentul mamei ei bolnave. De atunci, situația materială a familiei s-a îmbunătățit, dar Daphne a trăit mereu cu teama că secretul ar putea ieși la iveală. Iar acum cea mai mare temere a ei devine realitate, când Ben face legătura între ea și tablou. Deși Ben nu poate să nu-i recunoască lui Daphne incontestabila frumusețe, se îndoiește de moralitatea ei și nu o consideră potrivită pentru a fi soția lui Hugh, fratele celui mai bun prieten, față de care se consideră responsabil. Prin urmare, cei doi încheie un pact – Daphne va refuza curtea asiduă făcută de Hugh, iar Ben o va ajuta să dea de urma celui de-al doilea portret indecent.

Timpul petrecut împreună îi obligă să recunoască atracția incontestabilă care se naște între ei. Însă vor putea să aibă suficientă încredere unul în celălalt încât să-și dezvăluie toate secretele inimii și temerile ascunse atât de mult timp?

Anne Barton a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu debutul ei în anul 2011 cu romanul *Păcătoasa*, care a fost distins cu premiul Golden Heart. Următoarele ei cărți s-au bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2383-6
9 786063 323836
Alma®

Once She Was Tempted
Anne Barton
Copyright © 2013 Anne Barton
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tentația
Anne Barton

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea
Laurența Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BARTON, ANNE
Tentaţia / Anne Barton
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2383-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ANNE BARTON

Tentația

Traducere din limba engleză
Mădălina Moţatu/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Bristle[1]: *(1) Păr aspru de animal, folosit pentru a confecționa perii. (2) A deveni agitat sau iritat, ca în exemplul: „Întrebările inocente ale tinerei îl făcură pe visătorul conte să devină iritat"*

Londra, 1816

Atunci când Benjamin Elliot, conte de Foxburn, o întâlni pe domnișoara Daphne Honeycote pentru prima oară, el avu două gânduri distincte.

Primul fu acela că ea *părea* a fi potrivită pentru remarcabilul său tânăr protejat, Hugh. Părul ei auriu era netezit într-un coc modest la ceafă, iar gulerul rochiei era destul de îngrijit încât să treacă de inspecție într-o mănăstire. Întreaga ei ființă radia lumină, bunătate și puritate.

Cel de-al doilea gând al contelui în ceea ce o privea pe domnișoara Honeycote fu acela că, probabil, ar trebui să dea jos de pe peretele din biroul lui tabloul cu nudul care o înfățișa.

Pentru a fi cinstit – și spre veșnicul lui regret – domnișoara Honeycote nu era complet goală în tablou. Ședea rezemată pe un fotoliu albastru ca safirul, cu rochia desfăcută până la șale, lăsând la vedere umerii zvelți și adâncitura lungă a șirei spinării. Privirea pe care o arunca peste umăr era senină și înțeleaptă.

Și absolut captivantă.

Majordomul îi sugerase cândva, plin de agitație, că un tablou mai puțin erotic – al unui peisaj de provincie din Anglia ori, poate, o vânătoare de vulpi – ar fi fost mai potrivit pentru biroul unui conte. Ben îi explicase majordomului – cu o răbdare care nu îi stătea în fire – faptul că, din moment ce nu avea nici o intenție de a găzdui următoarea întâlnire a studiului Bibliei pentru doamne, avea să agațe orice afurisită de pictură avea chef.

[1] Cuvânt care în limba engleză poate fi și verb, și substantiv, cu multe sensuri (n.tr.)

Dar acum, în timp ce îl urmărea pe bietul Hugh dându-se peste cap să o impresioneze pe domnișoara Honeycote la serata ducesei de Huntsford, își dădu seama că nu avea încotro și trebuia să dea jos tabloul. Era inacceptabil ca Hugh să vadă portretul scandalos și să descopere că femeia pe care o curta nu era exemplul de virtute care își imagina el că era.

Ben nu era genul care să arunce cu pietre, dar cel puțin nu se prefăcea că este altceva decât era – un nemernic ursuz și cinic. *Toată lumea* știa cine era el și, cu toate astea, invitațiile nu lipseau niciodată. Era într-adevăr uimitor ce defecte de caracter tolerau oamenii dacă cineva avea un titlu, o avere și câteva cicatrice interesante.

Prefera să mănânce singur, dar nu putea refuza o invitație de la Huntsford. Cu atât mai mult cu cât bănuia că ducesa pusese la cale serata cu scopul de a încuraja apropierea dintre domnișoara Honeycote și Hugh. Cina aceea era echivalentul social al avansării unei coloane de infanterie și implicase, probabil, chiar mai multe strategii. Era genul de manevră pe care Robert – fratele mai în vârstă al lui Hugh și cel mai bun prieten al lui Ben – ar fi contracarat-o cu multă îndemânare. Ben vârî un deget între gât și lavalieră, care părea dintr-odată prea strânsă.

Robert dispăruse, ucis la datorie, lăsându-l pe fratele lui mai mic fără nimeni care să aibă grijă de el, în afară de Ben – cel mai prost substitut posibil. Putea, cel puțin, să îl apere pe Hugh de domnișoarele Honeycote, de mercenare și de alte suspecte moral ale lumii.

Întreaga seară, Ben o urmări cu prudență pe blonda uluitoare. Dacă nu ar fi știut, ar fi putut jura că ieșise din portretul agățat în biroul lui și dăduse iama în șifonierul unei pudice soții de preot, înainte de a veni la serată. Contradicția dintre versiunea pictată în ulei și cea în carne și oase a domnișoarei Honeycote îi ocupă în mod plăcut mintea – deși în mod păcătos – în timpul mesei care, altfel, fu exact atât de plictisitoare pe cât se așteptase. Huntsford se așezase la unul din capetele mesei, părând mai degrabă un rege medieval decât un duce sofisticat; frumoasa lui soție se așezase la celălalt capăt. Cele două surori ale ducelui – Olivia și Rose – și domnișoara Honeycote fuseseră răspândite printre restul bărbaților – Hugh, el însuși și avocatul și, în același timp, partenerul lui de box, James Averill.

Era genul de întrunire socială pe care Ben o evitase de când se întorsese de la Waterloo. Adunări vesele, pline până la refuz de conversații insipide despre condiția drumurilor ori probabilitatea să plouă,

îl făceau să se simtă drept cel mai mare ipocrit. Ședea într-una dintre cele mai elegante sufragerii ale Londrei, bucurându-se de o savuroasă friptură de vită, în timp ce membri ai regimentului său erau îngropați în pământul rece.

Părea aproape o trădare.

Piciorul lui Ben zvâcni, arătând că era de acord.

La naiba! Zvâcnirea aceea era ca un semnal de alarmă înaintea unui foc de tun. Transpirația îi apăru pe frunte și își strânse furculița atât de tare încât mânerul de argint se îndoi.

Pe sub masa lustruită de mahon, apucă mânerul scaunului, în timp ce mușchii răsuciți din coapsa dreaptă se contorsionară și se contractară ca o menghină. Scrâșni din dinți, păstrându-și respirația liniștită. Conversația din jurul mesei deveni înfundată, ca și cum ar fi ascultat printr-o ușă. Obiectele din fața lui deveniră neclare, și nu mai fu în stare să spună unde se termina fața de masă și unde începea farfuria lui. În tăcere, numără. „Unu, doi, trei..." Episodul putea dura 10 secunde ori 10 000, dar își adună o urmă de mângâiere știind că avea să se sfârșească. În cele din urmă.

Ajunse la 86 înainte ca durerea să scadă și camera să devină din nou clară. După ce aruncă o privire de-a lungul și de-a latul mesei, se relaxă un pic. Nimeni nu părea a fi îngrijorat ori alarmat, deci probabil că trecuse prin atac fără să geamă. Cât se poate de discret, își trecu șervetul peste fruntea umedă. Domnișoara Honeycote îi aruncă o privire curioasă, dar el o ignoră, luă o înghițitură mare din vin și încercă să reia firul conversației din jurul lui.

Hugh rânjea la domnișoara Honeycote ca un idiot. Părea să cadă din ce în ce mai mult sub vraja ei, cu fiecare afurisit de fel de mâncare. În ritmul acesta, aveau să fie logodiți până la desert.

– Înțeleg că faceți muncă de voluntariat la orfelinat în fiecare zi de joi, zise Hugh.

– Da, îmi face plăcere să mă aflu în preajma copiilor.

Își coborî ochii, ca și cum ar fi fost incomodată de discuția despre munca ei de caritate. Nu era de mirare. Probabil că nu ar fi recunoscut un copil orfan nici dacă ar fi mușcat-o unul de minunata ei gleznă.

– Copiii o adoră pe Daphne, spuse cu mândrie tânăra ducesă. Cu un zâmbet, sora mea poate să lumineze cea mai întunecată dintre încăperi.

– Nu am nici o îndoială, exclamă Hugh.

Domnișoara Honeycote se îmbujoră drăguț, timp în care Ben se opri cu greu să nu pufnească. Trebuia să recunoască, îi lumina destul de mult biroul.

Probabil că ea nici nu ar fi catadicsit să fluture din gene în direcția lui Hugh dacă acestuia nu i-ar fi picat în poală, în mod tragic, un titlu de viconte. Hugh era atât de vrăjit, încât decăzuse deja la stadiul de a compune poezii proaste în onoarea ei, lucru care însemna că Ben trebuia să o înfrunte cu privire la tabloul ei – în particular și cât se poate de curând. Cu puțin noroc, avea să îl scutească pe Hugh de umilința de a afla că femeia de care se credea îndrăgostit era, din toate punctele de vedere, o târfă.

– Lord Biltmore ne spune că sunteți un fel de erou.

Lady Olivia Sherbourne, cea mai vioaie dintre surorile ducelui, se aplecă în față, privindu-l pe Ben plină de nerăbdare.

Îl ținti pe Hugh cu o privire ucigătoare înainte de a-i răspunde lui Lady Olivia.

– Deloc. Am avut nenorocul de a mă afla în calea unui glonț. Vă asigur – nu a fost nimic, oricât de puțin, eroic ori romantic în toată treaba asta.

– Aiurea! Hugh se îndreptă în scaun. Colonelul însuși a venit să îl viziteze pe Lord Foxburn și a spus...

– Destul! Fu un lătrat, mai dur decât intenționase Ben.

Ducesa mânui cu stângăcie furculița și aceasta căzu zdrăngănind pe farfuria ei. Urmă o tăcere acuzatoare. Femeile se holbară la el cu ochi de bufniță și, la capătul mesei, Huntsford se încruntă.

Ben își așeză șervetul alături de farfurie și se lăsă pe spate în scaunul său. Dacă așteptau o scuză, aveau să o aștepte mult și bine. De fapt, înghețata lui aromată, care fusese așezată în mod inteligent în forma unui ananas, începuse deja să se topească. În schimb, spuse:

– Sunt sigur că sunt subiecte de discuție mult mai potrivite pentru o serată.

Ducele își arcui o sprânceană întunecată.

Ben răspunse cu un rânjet, dar acesta nu i se reflecta și în ochi.

– Mai bine rămânem la subiecte mai puțin neplăcute atunci când discutăm cu sexul slab.

Părea un măgar ipocrit și nu era de mirare.

– Atunci ar trebui să ne limităm conversațiile la vreme și drumuri?

Lady Olivia arăta ca o fetiță obraznică care descoperise că cerceii ei de diamant erau bijuterii false.

– Sigur că nu. Ben luă cu linguriţa vârful îngheţatei lui în formă de ananas. Sunt destule subiecte interesante, *potrivite* pentru tinerele domnișoare.

– Cum ar fi?

El îngheţă, cu linguriţa la jumătatea drumului spre gură.

– Nu știu... culoarea celui mai nou turban al lui Lady Bonneville?

Toate capetele de la masă se întoarseră către el, și nimeni nu părea prea încântat.

Domnișoara Honeycote își drese glasul, atrăgând atenţia de la el ca un matador care flutură o pelerină roșie. Zâmbi, ridicând instantaneu temperatura din încăpere cu câteva grade.

– Lord Foxburn, nu pot vorbi în numele tuturor femeilor, dar permiteţi-mi să vă asigur de faptul că eu, sora mea, Olivia și Rose nu suntem nici pe departe atât de fragile cum aţi putea crede. Dacă ne-aţi cunoaște mai bine, nu v-aţi teme că aţi putea să ne jigniţi sensibilitatea. V-aţi teme că noi am putea să o jignim pe a domniei voastre.

Doamnele chicotiră, murmurându-și acordul, și chiar și Huntsford râse în barbă, fără prea mare tragere de inimă. Domnișoara Honeycote își ţuguie buzele roz și își înclină capul când întâlni privirea lui Ben. Zâmbetul ei cu subînţeles și ochii cu pleoape grele erau identici cu cele ale femeii din tablou.

Și, printr-o coincidenţă, cu ale femeii care îi invadase visele.

Daphne sorbi din vin și, pe deasupra marginii paharului, se minună de luxul care o înconjura. Un foc trosnea în șemineul de marmură din sufrageria ducelui, tablouri cu rame suflate în aur împodobeau pereţii verzi ca marea și un candelabru strălucea deasupra mesei de mahon.

Sora ei, Anabelle, se îmbujoră drăgălaș sub privirile apreciative ale soţului său. Dacă noua împlinire din obraji și licărul din ochii ei erau un semn, faptul că era ducesă i se potrivea foarte bine.

Sora ei, ducesă de Huntsford. Acest gând încă o ameţea pe Daphne.

Cu un an în urmă, ea și Belle locuiau într-un minuscul apartament închiriat, întrebându-se cum Dumnezeu aveau să se hrănească pe ele însele, darămite să cumpere medicamentele de care mama avea nevoie. Daphne petrecuse noapte de noapte în încăperea mamei,

veghind asupra ei, ca și cum lucrul acesta ar fi putut împiedica moartea să se strecoare și să o răpească. În unele dimineți, când aerul era greu de mirosul pătrunzător de ceai puternic și de medicamente amare, se temea să se apropie de patul mamei sale. Se temea că ar fi putut să îi ia mâna și să o găsească rece și țeapănă.

Daphne se cutremură fără să vrea. Nu era genul care să stăruie asupra timpurilor întunecate, dar uneori amintirea era utilă – fie și doar pentru a te face să-ți apreciezi binecuvântările.

Iar ea avea multe.

Mama era acum sănătatea întruchipată. Ea și Daphne locuiau într-o casă la oraș de douăzeci de ori mai mare decât vechiul lor apartament și de o sută de ori mai frumoasă. Aveau un majordom și cameriste, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă o țigancă i-ar fi prezis asta, Daphne ar fi căzut de pe scaun de râs. Și totuși, iat-o șezând nici mai mult, nici mai puțin decât în sufrageria unui duce.

Bucurându-se de primul ei sezon.

Chiar și ea, eterna optimistă, nu îndrăznise niciodată să viseze la un asemenea lucru. Datorită căsătoriei surorii sale – o căsătorie din dragoste care putea să rivalizeze cu orice basm –, Daphne putea avea acces la baluri fastuoase și chiar să primească o invitație la Almack[1]. Ar putea chiar să fie prezentată la curte. Numai gândindu-se la asta, sângele începu să o ia la goană.

Da, gândul *acela* îi făcu sângele să-i clocotească. Nu lordul Foxburn ori ochii lui fără fund, nici rânjetul lui lipsit de respect. Părea genul blazat, ursuz, dar lordul Biltmore îl stima foarte mult pe conte, așa că trebuia să fi avut *unele* calități care să îl recomande. Altceva, pe lângă umerii largi și gropița din obrazul lui stâng. Își dădu silința să nu se holbeze, dar el era așezat direct în fața ei și o fată nu prea putea să se uite toată seara la tavan.

Dacă era neliniștită în acea seară, era doar din cauză că norocul ei din ultimul timp părea aproape prea perfect, prea fragil. Ca un turn de pahare de cristal aranjate precar care s-ar putea prăbuși la cea mai mică vibrație. Alungă imaginea, inspiră adânc și savură ultima înghițitură de înghețată de ananas, care fu, cu siguranță, o linguriță de rai.

[1] Club social din Londra (1765–1871), unul dintre primele care admiteau atât bărbați, cât și femei (n.tr.)

La scurt timp după desert, Daphne și celelalte doamne intrară una câte una în salon, pentru a lua ceaiul. În clipa în care ușile se închiseră în spatele lor, Belle o trase deoparte și, cum putea să facă doar o soră, începu să o interogheze fără nici o introducere:

– Cum ți s-a părut?

– E un pic cam bădăran, dar cred că, ținând cont de circumstanțe, ar trebui să facem concesii.

Belle își îngustă ochii prin ochelarii cocoțați pe nas, uluită.

– Lord Biltmore?

Ah, fir-ar! Bineînțeles că sora ei întreba de lordul Biltmore – vicontele tânăr și amabil care trimisese flori o dată și le vizitase de două ori.

– Am crezut că mă întrebi de Lord Foxburn. Obrajii lui Daphne se încălziră. Lord *Biltmore* este un domn adevărat. Amabil, binevoitor și...

– I-ai văzut umerii? Sunt cu adevărat largi.

Daphne se încruntă, dorindu-și ca sora ei să folosească pronumele cu puțin mai multă moderație.

– Ai cui umeri?

– Ai lordului Biltmore! Belle se bosumflă din nou, apoi răsuflă îndelung. Nu contează. Dacă nu-ți place, sunt o mulțime de alți bărbați buni de însurătoare pe care ți-i pot prezenta. M-am gândit doar că el ar fi...

Daphne întinse mâna și o prinse pe cea pe care Belle o flutura.

– Lord Biltmore este cel mai bun dintre domni. Mulțumesc pentru cina pe care ai dat-o. Ai aranjat toate astea pentru mine, nu-i așa?

Un zâmbet misterios ridică colțurile gurii lui Belle și o strălucire îi lumină ochii.

– Este doar începutul.

Ah, nu! Belle nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Daphne o rugase o dată să îi înlocuiască panglica de la betelia unei rochii de dimineață simple. În câteva ore, Belle transformase rochia într-o combinație savantă și lucitoare de mătase și dantelă delicată. Dacă misiunea surorii sale avea să fie petitul, Daphne nu urma să mai aibă nici un moment de liniște.

– Ești proaspăt căsătorită și ducesă pe deasupra. Cu siguranță ai probleme mai urgente de care să te ocupi, în loc să-mi umpli calendarul social.

– Nici măcar una. Asta este șansa ta, Daph. Nimeni nu merită mai mult decât tine să fie fericită.

– *Sunt* fericită.

Dar nu era fericită așa cum era Belle cu Owen. Acela era un lucru rar.

– Știi la ce mă refer.

Daphne își mușcă buza.

– Da.

Dacă sora ei era hotărâtă, de ce să nu o lase să facă tot ce îi stătea în putință? Nu exista nimeni pe lume în care Daphne să aibă mai multă încredere. O îmbrățișă puternic pe Belle și se retrase înainte să devină complet sentimentală.

Având nevoie de un moment, Daphne își turnă niște ceai, merse în partea din spate a salonului și se afundă într-un fotoliu somptuos de lângă o fereastră deschisă. O briză caldă îi gâdilă perii de pe ceafă și această simplă plăcere făcu să i se închidă ochii pentru o clipă.

Sezonul acela *era* șansa ei, care i se prezenta pe o tavă de argint. Ea, o fată săracă din St. Giles, să se amestece cu nobilimea. Cu doar o fărâmă de noroc în plus ar putea chiar să se mărite cu un domn respectabil. Cineva blând și bun. Lacomă cum era, îndrăznea chiar să spere că avea să se îndrăgostească. De un bărbat care vedea viața la fel ca ea – ca pe o șansă de a aduce fericire altora.

Lord Biltmore părea a fi candidatul ideal. Manierele lui erau impecabile și o trata ca pe o comoară prețioasă ori ca pe un ou care s-ar fi putut sparge dacă ar fi fost lovit. Zâmbetul lui feciorelnic nu avea nici urmă de cinism, iar felul în care părul său de culoare roșu-cafeniu făcea țepi în vârful capului – foarte asemănător cu un mănunchi de iarbă – era extrem de înduioșător. Deși își pierduse părinții *și* doi frați mai mari în ultimii ani, reușise să vadă bunătatea în lumea din jurul lui și să o întoarcă înzecit.

Vicontele ar fi putut alege din debutantele sezonului, totuși păruse vrăjit de *ea* – o nou-venită cu puține relații și fără nici o avere. Avantajul faptului că era necunoscută era acela că nu avea nici o reputație – deocamdată, era fără pată.

Nu îi venea să creadă cât de bine se așezau piesele vieții ei.

O umbră căzu pe ceașca de ceai aflată în mâna ei, și ea ridică privirea. Un tors îmbrăcat într-o vestă bine croită de culoare bleumarin apăru exact la nivelul ochilor.

– Domnișoară Honeycote, aș putea să vă vorbesc?

Daphne clipi, își înclină capul pe spate și își îndreptă privirea către chipul de deasupra gulerului alb ca zăpada. Cu siguranță lordul Foxburn suplinea ceea ce îi lipsea în maniere prin înfățișarea plăcută. Pielea bronzată îi scotea în evidență ochii surprinzător de albaștri. Cauza liniilor fine de la colțurile lor nu părea a fi zâmbetul, ci, mai degrabă, privirea încruntată, dacă era să se ia după expresia pe care el o avea în momentul acela. Deși colțurile gurii i se curbau în jos, buzele îi erau pline. Era aproape sigură că zâmbetul lui real – dacă ar fi fost să îl vadă vreodată – ar fi fost periculos de încântător.

Părul lui castaniu se încreța, înmuind unghiurile obrajilor și nasului, dar ochii lui erau aceia care îi răpiră respirația și o dădură peste cap – tulburi ca o mare învolburată, purtau în ei o furtună de acuzații, curiozitate, hotărâre și poate un licăr de speranță. Și astea erau doar la suprafață. Nu își putea imagina ce altceva pândea dedesubt și doar gândul la explorarea adâncimilor lor îi făcu pielea să i se furnice ca...

Lord Foxburn își drese glasul.

Ea se sperie, și ceaiul i se vărsă, formând o băltoacă în farfurioară. Sperând că va drege mica scăpare de etichetă – ce întrebase adineauri contele? –, zâmbi scuzându-se.

– Cât de neîndemânatic din partea mea!

Căldura i se strecură pe ceafă, producând probabil mai mult decât putea fi considerat a fi o îmbujorare atrăgătoare. Așteptă ca el să îi spună un cuvânt blând ori cel puțin să îi răspundă la zâmbet.

El nu făcu nici una, nici alta. În schimb, oftă, ca și cum ar fi fost deja plictisit de conversația lor. Dacă, în situația aceea, putea fi considerată astfel.

Ah, da, contele se întorsese de pe front cu puțin timp în urmă. Era de înțeles că putea să își fi ieșit din mână în ceea ce privea manierele.

– Ați dori să luați loc?

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, zise el ușor sarcastic.

– Aș fi încântată.

În timp ce se lăsă pe canapea, buzele i se strânseră într-o linie subțire. Se mișca cu încrederea naturală a unui atlet, dar ea observase mai devreme un șchiopătat.

– Vă doare piciorul?

El își îngustă ochii. Da, cu siguranță liniile care i se ridicau spre tâmple se datorau acestui fel de a-și îngusta ochii. O înfățișare care nu se potrivea celor mai mulți dintre bărbați, dar care lui îi venea foarte bine.

– Multe lucruri mă dor, domnișoară Honeycote.

Sprânceana lui arcuită îi spuse că nu se referea doar la suferințe de ordin fizic.

Ei bine, deși grozav de tentată, nu avea să răspundă cu aceeași monedă.

– Îmi pare rău să aud asta.

El o studie, fără urmă de remușcare pe chip.

– Vă cer o discuție în particular.

Daphne aruncă o privire în jurul salonului. Cea mai apropiată persoană se afla la câțiva metri distanță, iar curiozitatea îi fusese stârnită.

– Ascult.

Contele își ciupi puntea nasului. Era poate cea mai nerăbdătoare persoană pe care o cunoscuse vreodată Daphne.

– Ceea ce doresc să discutăm este de o natură mai delicată. Cred că cel mai bine ar fi să stabilim o întâlnire pentru mâine.

– Mărturisesc că nu am avut niciodată parte de o cerere atât de ciudată ori de contrariantă.

Primise destul de multe avansuri indecente din partea bărbaților, dar lordul Foxburn nu părea genul de bărbat care să își impună atenția asupra unei femei. Cu înfățișarea lui extrem de plăcută, Daphne era foarte sigură că nici nu era nevoit.

Poate că dorea să facă schimb de informații cu privire la lordul Biltmore. Tânărul viconte menționase că lordul Foxburn fusese cel mai apropiat prieten al fratelui său și că, după moartea celui din urmă, contele îl ajutase să se acomodeze cu noul său rol. Dar ce avea asta a face cu ea?

– Îmi dau seama că asta poate părea îndrăzneț. Totuși, cred că veți aprecia nevoia discreției atunci când subiectul discuției noastre va deveni clar. Pot să va fac o vizită mâine?

Daphne se prefăcu a-l privi gânditoare preț de câteva momente, pentru a-i da impresia că în ea se dădea o luptă aprigă. În realitate, era mult prea curioasă ca să spună nu.

– Eu stau aici, cu sora mea, în timp ce mama noastră locuiește în Bath.

Îngrijorarea îi trecu peste chip. Deci nu era chiar atât de nesimțitor pe cât ar fi vrut oamenii să creadă despre el.

– Face o cură de ape minerale?

– Nu, mama este surprinzător de sănătoasă. Dar nu este obișnuită cu toată parada de petreceri și obligații sociale. Cred că a dorit doar să scape de toate.

– Mama dumneavoastră este o femeie înțeleaptă. Contele se ridică și înclină capul într-un fel care putea fi perceput fie ca politicos, fie ca batjocoritor. Pe mâine, domnișoară Honeycote.

Înainte să poată pune vreuna dintre cele douăzeci de întrebări care i se învârteau prin minte, lordul Foxburn se îndepărtă. Pentru cineva cu un picior rănit, dispăru uimitor de repede. Cât de enervant! Și inadmisibil de nepoliticos să plece fără să facă o aluzie asupra lucrurilor pe care dorea să le discute, fără un indiciu asupra motivului pentru care insistase să păstreze secretul.

Dacă se juca cu ea, ei nu îi plăcea acel joc. Aerul lui gânditor, cinic, poate că intimida pe unii, dar o fată din St. Giles nu ar fi supraviețuit prea mult dacă ar fi fost o lașă.

Nu fusese niciodată genul care să se ferească de o provocare.

Capitolul 2

Dimineața următoare, Daphne se aventură în biblioteca ducelui, hotărâtă să își omoare timpul cu o carte. Cu toate astea, după ce citise același paragraf din *Povestiri din Canterbury* pentru a treia oară, puse deoparte volumul. Strecurându-și picioarele sub ea, se lăsă pe spate în fotoliul capitonat și inspiră adânc. Piele, pergament, cerneală și ulei de lămâie îi gâdilară nările, iar rafturile de cărți care se întindeau înaintea ei îi făceau inima să bată mai repede. Să aibă o asemenea comoară la vârful degetelor era... o pierdere totală. Nu se putea concentra nici dacă de asta depindea următoarea ei invitație la bal. Mai mult decât enervată, strecură cartea înapoi la locul ei pe raft.

Ce avea să îi spună lordul Foxburn de era așa de secretos?

De dimineață, la micul dejun, Daphne se gândise dacă să îi spună sau nu surorii sale despre conversația pe care o avusese cu contele, dar apoi Belle i-ar fi spus soțului ei, iar Daphne era sigură că ducele nu ar fi fost de acord cu nici unul din jocurile pe care contele le-ar fi jucat. Iar acum Belle era sus, dormind – al treilea pui de somn pe care îl trăsese săptămâna aceea – ceea ce însemna, cel mai probabil, că era însărcinată, iar *acesta* ar fi fost un lucru mult prea frumos pentru a fi exprimat în cuvinte. Daphne oftă fericită.

Poate urma să reușească să o convingă pe Rose – cumnata lui Belle – să joace șah. Daphne nu avea speranțe prea mari să câștige împotriva lui Rose – o oponentă dintre cele mai înțelepte și senine. O doză din purtarea liniștitoare, plină de calm, a lui Rose era exact lucrul de care avea Daphne nevoie.

O găsi pe Rose în salonașul de dimineață, ciupind ascultătoare corzile harpei sale, ca un înger cu păr roșcat, în timp ce Olivia stătea tolănită pe canapea, cu picioarele depărtate ca un băiețoi.

– Slavă Domnului că ești aici, zise Olivia. Rose a cântat toate cântecele pe care le știe și suntem amândouă peste măsură de plictisite. Cântă-ne ceva la pian, te rog!

– Da, te rog, spuse Rose, părând din cale-afară de ușurată.

Își puse deja harpa deoparte.

– Desigur, zise Daphne, căutând o partitură.

Orice distragere de la vizita iminentă a contelui era bine-venită.

– Mi-ar plăcea să ascult o baladă – una tristă și înduioșătoare.

După ce își făcu cunoscută preferința, Olivia chiar își puse dosul palmei pe frunte.

– S-a întâmplat ceva? Daphne o privi pe prietena ei tulburată. Mai exact ce s-a întâmplat între tine și domnul Averill seara trecută?

– Nimic. Olivia sări în picioare de pe canapea și începu să pășească în sus și în jos. *Nimic!* Nu înțelegi? Tocmai asta este problema. Am așteptat aproape jumătate din viață să se întâmple *ceva* – și nu se întâmplă nimic, niciodată.

Se trânti din nou pe canapea și azvârli o pernă de-a lungul încăperii, ratând la mustață o vază cu lalele roz.

Daphne făcu un schimb rapid de priviri cu Rose înainte de a se așeza pe băncuța de la pian. Era de la sine înțeles că nu putea fi nici vorbă de o baladă melancolică. Hotărându-se asupra unuia dintre dansurile scoțiene preferate de mama sa, zise:

– Poate că asta te va înveseli.

Se avântă în melodia veselă și, în ciuda eforturilor deosebite ale Oliviei de a rămâne nefericită, în curând aceasta bătea din picior în ritmul muzicii.

Starea sufletească a Oliviei se îmbunătățea cu fiecare cântec. Între timp, Daphne devenea din ce în ce mai neliniștită.

Lordul Foxburn nu părea a fi genul de bărbat care să își încalce cuvântul, dar ar fi putut cu ușurință să fie reținut de treburi cu mult mai importante. Motiv pentru care ea nu vedea absolut nici un rost să agite întreaga casă din cauza simplei posibilități a unei vizite din partea unui conte care ar fi putut veni să o vadă.

Pe de altă parte, probabil că exagera lucrurile. Nu era ca și cum contele ar fi curtat-o, pentru numele lui Dumnezeu. Spera ca vizita să nu fie greșit înțeleasă de către cumnatele ei. Olivia, mai ales, avea o înclinație pentru dramă. Rose era, prin natura ei, mult mai calmă, dar era foarte romantică. Daphne le adora pe ambele și nu dorea să le dezamăgească.

Chiar când era pe punctul de a propune o partidă de șah, Dennison apăru în cadrul ușii.

– Lordul Foxburn vă așteaptă. În salon.

Tonul îi era egal, dar sprâncenele albe stufoase i se ridicaseră până la jumătatea frunții, trădându-i surpriza.

Oliviei i se tăie respirația. Fără să se adreseze cuiva în mod deosebit, zise:

– Vai de mine! Un erou de război chipeș, în salonul nostru. De ce Dumnezeu se află aici? Contele nu pare genul care să aibă obiceiul de a face vizite de curtoazie.

Rose ridică din umerii ei zvelți.

– Bărbații nu sunt insule.

– Poate că nu. Olivia își înălță capul și își răsuci o buclă brunetă în jurul degetului arătător. Dar cred că, mai degrabă, contele este o peninsulă legată cu cea mai subțire fâșie de pământ imaginabilă. Chiar și tu trebuie să recunoști că este ciudat. Ai cunoscut vreodată un *conte* care să-și cumpere un post în armata britanică? Dacă ar fi fost al doilea fiu, care a primit moștenirea în mod neașteptat, aș fi putut înțelege, dar...

– Sunt sigură că a avut motivele lui, zise Rose. Iar în ceea ce privește scopul vizitei lordului Foxburn, probabil că vrea să cunoască mai bine pe cineva.

Arcui o sprânceană în direcția lui Daphne, și stomacul acesteia se strânse. Cam până aici merseseră calmul și neafectarea ei.

– Pe mine? Nu cred că avem prea multe în comun. Pe de altă parte, contele este oarecum o enigmă, nu-i așa? Spune puține, dar totuși, ochii aceia albaștri sunt atât de inteligenți, atât de intensi, încât am impresia că este în stare să-mi citească gândurile.

– Exact, declară Olivia. Sper că mi le-a citit pe ale mele aseară, la cină. *Eu* mă gândeam la faptul că e un păcat ca titlul și înfățișarea lui plăcută să fie irosite pe cineva cu proastele lui maniere.

– Olivia! Rose aruncă o privire ușor dojenitoare către sora ei. A trecut prin multe. Vino, nu ar trebui să-l lăsăm pe conte să aștepte prea mult.

În timp ce înaintau pe hol, Daphne se concentră să își țină respirația constantă și să nu îi tremure mâinile. Slavă Domnului că Rose și Olivia erau împreună cu ea; deși contele dorea în mod clar să discute cu ea singură, nu se simțea din cale-afară de curajoasă.

Rose intră prima în salon și îl salută pe oaspetele lor.

Contele se ridică din scaunul cu spătar înalt în toată înălțimea sa, care era cu un cap peste cea a femeilor, și făcu o plecăciune.

– Bună ziua, doamnelor. Privirea îi zbură către Daphne, iar ea se împotrivi impulsului de a privi la covor. Sper că ducesa se simte bine?!

– Sora mea este bine. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

Daphne nu prea credea că întrebarea lui venea din îngrijorare adevărată. Era, cu siguranță, ușurat să afle că sora ei era absentă, din moment ce lucrul acesta însemna că era o persoană în minus pe care el trebuia să o gonească.

Ridică o sprânceană întunecată și îi spuse Oliviei:

– Mi-ați putea permite câteva cuvinte scurte cu domnișoara Honeycote? Îmi dau seama că este o cerere îndrăzneață, dar doresc să îi transmit un mesaj – unul confidențial – din partea tânărului meu prieten, lordul Biltmore. Zâmbetul pe care îl afișă îi scoase la iveală gropița și părea să spună: „Știm cu toții că micile reguli stupide care intenționează să păstreze reputația doamnelor trebuie încălcate din când în când".

Daphne nu putu să nu admire dovada impresionantă de farmec. Nu trebuia niciodată subestimat.

Olivia își încrucișă brațele, imitând o însoțitoare drastică. Însă efectul fu complet ruinat de chipul ei, care strălucea tot de încântare.

– Cererea dumneavoastră este foarte neobișnuită, Lord Foxburn. E de mirare că lordul Biltmore nu a venit el însuși.

– Desigur, spuse sec contele.

Își mângâie bărbia, întunecată de urme de barbă abia crescută. Daphne își strânse pumnii și așteptă să vadă ce poveste avea el să inventeze.

– Protejatul meu este rușinos și deloc sigur de modul în care îi va fi primit mesajul. Nu fac altceva decât să încerc să joc rolul ambasadorului. Precum Cupidon.

Din toate minciu... Daphne își înăbuși un geamăt.

Olivia, pe de altă parte, se sparse ca un ou.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu vi se îngăduie o scurtă vizită. Rose, ești de acord?

Rose îi aruncă o privire lui Daphne, în mod evident încercând să-și dea seama care erau dorințele ei în acea privință. Aprobă, dând foarte ușor din cap.

– Dacă prietena mea dorește asta, nu am nici o obiecție. De dragul bunei-cuviințe, ușa va rămâne deschisă, desigur, iar noi vom fi aproape, de partea cealaltă a holului.

– Nici nu mă gândeam la altceva.

Expresia contelui era politicoasă, în contrast cu felul subtil în care mușca vorbele.

Aparent, era singura care observase. Olivia dădu din cap, satisfăcută, o luă de braț pe Rose și plecară, lăsându-i pe Daphne și pe lordul Foxburn singuri.

Ea așteptă ca el să spună ceva. În schimb, el se îndreptă către ea, apropiindu-se din lateral. Când fu la distanță de un braț, începu să se învârtă în jurul ei în jumătăți de cerc. Unul dintre picioarele lui părea țeapăn și cu toate astea, mișcările îi erau rapide și sigure. O studie, privirea hoinărindu-i peste chipul și peste trupul ei într-o manieră care ar fi putut părea nerușinată dacă el nu ar fi părut atât de degajat – ca și cum ar fi fost un botanist, iar ea o specie de floră oarecum interesantă.

Când, în cele din urmă, tăcerea și privitul deveniră prea sufocante, ea își drese glasul.

– Nu există nici un mesaj de la lordul Biltmore, nu-i așa?

– Nu. O privi ca pe o nătângă. Am minţit.

– Înţeleg. Este... minţitul... un lucru pe care îl faceţi des?

– Atunci când este necesar.

Tonul lui prozaic îţi dădea fiori.

– Bănuiesc că adevărul poate fi teribil de incomod.

Colţul gurii lui se curbă uşor şi păşi mai aproape. Ea îşi ridică bărbia ca să îl privească în ochi.

– Aţi vorbit ca o femeie care are ceva de ascuns.

– *Eu* nu am nimic de ascuns, Lord Foxburn. Poate că *dumneavoastră* ar trebui să dezvăluiţi motivul pentru care vă aflaţi aici.

După ce aruncă un ochi către uşa deschisă, o prinse de cot şi o îndemnă cu blândeţe, dar hotărât, către colţul mai îndepărtat al salonului. Se aplecă aproape de urechea ei, respirându-i fierbinte pe gât.

– Ştiu despre portret, domnişoară Honeycote.

Lui Daphne i se ridică părul de pe braţe, iar genunchii i se înmuiară.

„Dumnezeule! Nu."

Contele se uită ţintă la ea, studiindu-i reacţia. Inima îi bubuia în piept. Ce anume plănuise să facă în cazul în care ar fi fost dată în vileag? Îşi încreţi chipul într-o expresie perplexă.

– Portret?

– Să vi-l descriu în detaliu?

– Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi.

Având nevoie de distanţă – şi de un moment, ca să poată gândi – se întoarse şi începu să se îndepărteze. El o urmă.

– Există un tablou cu dumneavoastră, în care purtaţi o rochie albă. Folosesc cuvântul *purtaţi* în sensul lui cel mai larg. Ar fi mai corect dacă aş spune că rochia – care nu se deosebeşte prea mult de o cămaşă de noapte – cade de pe umerii dumneavoastră frumoşi.

Dumnezeule!

Daphne trase aer în piept şi se răsuci ca să îl înfrunte pe conte.

– Vă înşelaţi, milord. Nu m-am lăsat niciodată pictată. Dacă există vreo asemănare, vă asigur că nu este decât o coincidenţă.

El rânji ironic.

– Nu prea cred.

– Ce vreţi să insinuaţi?

– Faptul că nu sunt singurul care minte atunci când trebuie.

Fierbinţeala i se strecură pe la ceafă.

– Vă înșelați. Eu și sora mea nu provenim dintr-o familie înstărită. Înainte ca ea să se mărite cu ducele, nu ne puteam permite să cumpărăm zahăr pentru ceai. Ideea că am fi putut angaja un artist care să-mi facă portretul este absurdă.

– Nu sugerez că ați angajat un artist. Sugerez faptul că artistul v-a angajat *pe dumneavoastră*.

Daphne înghiți cu greutate. Viitorul pe care își permisese să îl întrevadă – căsătoria cu un bărbat cumsecade, respectabil – dispărea precum ceața dimineții pe lac. Tablourile nu ar fi trebuit să fie expuse în public – Thomas îi promisese. Cât de nesăbuită fusese! Iar acum ea, alături de oamenii pe care îi îndrăgea, avea să plătească un preț mare. Mama și Anabelle, care nu știau nimic despre portrete, urmau să fie dezonorate. Reputația Oliviei și a lui Rose aveau să fie pătate prin asocierea lor cu ea. Ruinase *totul*.

– Cred că ar trebui să plecați, milord.

– Liniștiți-vă, zise el. Secretul dumneavoastră e în siguranță cu mine.

– Eu nu am secrete.

– Domnișoară Honeycote, zise el mieros, cu *toții* avem secrete. Ele sunt, practic, o monedă de schimb.

Capitolul 3

Amestec: (1) O tehnică folosită în pictură, care asigură trecerea graduală de la o culoare la alta. (2) Actul de a părea că cineva aparține unei lumi strălucitoare, privilegiate – chiar și când este clar faptul că nu este așa.

Domnișoara Honeycote se încruntă impresionant la Ben, dar, în timp ce își dădu la o parte de pe frunte o șuviță răzleață de păr blond, mâna îi tremură.

– Asta sună a amenințare, Lord Foxburn.

– Deloc. Speram doar că putem cădea de acord. Aruncă o privire către ușa deschisă, ascultând cum surorile Sherbourne dădeau târcoale. Nu avea mult timp.

– V-am spus deja că nu știu nimic despre acest portret. Conversația asta și insultele dumneavoastră mă obosesc. Dacă nu veți pleca, atunci o voi face eu.

– Așteptați. Trebuia să îi admire îndrăzneala și focul care strălucea în ochii ei albaștri. O femeie cu farmecele ei putea cu ușurință să prindă în capcană un soț bogat, cu titlu. Și de ce nu ar fi făcut-o? Lui Ben nu îi păsa nici cât negru sub unghie pe cine seducea ea – atâta vreme cât acela nu era Hugh. Lordul Biltmore este îndrăgostit de dumneavoastră. Trebuie să îl descurajați.

Ea scuturã din cap ca și cum s-ar fi îndoit că urechiușele ei drăguțe funcționau cum trebuie.

– Ce are a face lordul Biltmore cu asta?

– Fratele lui, Robert, a fost cel mai bun prieten al meu. I-am făcut o promisiune.

Doar că fusese mai mult decât o promisiune. Fusese un jurământ cât se poate de serios.

Unul dintre oamenii lui Napoleon îl atacase și îl dărâmase pe Robert din șa. Nu fusese doborât de o sabie ori rănit de căzătură – tocmai asta fusese nenorocirea. Fusese călcat în picioare de cai, unii dintre ei fără călăreți, speriați de salvele de tun. Până când îl găsise Ben și îl apucase pe sub brațe ca să îl târască din ecoul săbiilor încleștate, un firicel roșu i se prelingea din colțul gurii. Cu ultima suflare reușise să îngâne dorința lui cea de pe urmă: „Ai grijă de Hugh".

Patru cuvinte, subliniate de un gâjâit și de bolboroseala sângelui. Apoi sufletul lui – ori ce o fi fost ceea ce îl făcuse să fie Robert – îl părăsise, și ochii îi deveniseră reci și goi.

– Îmi pare foarte rău pentru prietenul dumneavoastră.

Ben ridică privirea, văzu compătimirea din ochii ei expresivi și tresări.

– Care a fost promisiunea asta? întrebă domnișoara Honeycote.

– Să am grijă de fratele lui. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă asigur că Hugh se va căsători cu o tânără cumsecade și respectabilă.

Fu rândul ei să tresară. Obrajii i se îmbujorară și traversă încăperea ca să se oprească în fața ferestrei care dădea în St. James's Square. Își sprijini fruntea și palmele pe geam și rămase neclintită timp de un minut întreg. Când se întoarse, în cele din urmă, cu fața către el, își prinse ușor mâinile în față.

– Lordul Biltmore îmi este prieten. Refuz să fiu nepoliticoasă cu el doar pentru că se întâmplă ca dumneavoastră să vi se pară că semăn cu o femeie dintr-un tablou scandalos.

– Puteți să vă purtați cât se poate de frumos. Atât timp cât inima îi va fi sfărâmată în cele din urmă, voi fi satisfăcut.

– Și credeți că asta e ceea ce și-ar fi dorit prietenul dumneavoastră?

Ben își mușcă buza de jos ca să împiedice o replică răutăcioasă să îi iasă din gură. Piciorul său, care nu îl duruse atât de tare de dimineață, începu să zvâcnească. Cu un ton cumpănit, spuse:

– Robert era foarte diferit de mine, domnișoară Honeycote. Era cam romantic și dorea ca fratele său să se bucure de o căsătorie lungă și fericită alături de o femeie care să îi fie fidelă. Dar știa că Hugh era – și încă mai este – cam naiv. Robert mi-a mărturisit odată teama lui că, dacă ar fi fost să i se întâmple ceva, Hugh avea să fie orbit de o frumusețe oportunistă, interesată de avere.

– Eu nu sunt... Se opri la mijlocul propoziției și privirea îi zbură către coapsa lui, pe care el începuse să o frece fără să își dea seama. Ce s-a întâmplat?

Își îndepărtă mâna și clătină hotărât din cap. Rana *nu* era un lucru despre care obișnuia să discute. Nu avea nici o dorință să fie obiectul unei curiozități morbide ori, și mai rău, al milei.

– Ne-am înțeles, domnișoară Honeycote?

– Înțeleg faptul că dumneavoastră sunteți de părere că nu aș fi o soție potrivită pentru lordul Biltmore.

– Și îi veți descuraja atențiile?

– Voi avea nevoie de puțin timp pentru a cugeta asupra acestei probleme.

– Nu veți avea nici o dificultate în a găsi un alt domn bogat și cu titluri nobiliare care să îi ia locul.

Nu dorise decât să sublinieze partea senină a lucrurilor, dar ochii ei mijiți și pumnii încleștați sugerau faptul că ea nu îi aprecia efortul.

– S-ar putea să vă surprindă, milord, dar să știți că eu nu îi privesc pe domni ca pe o marfă care poate fi înlocuită.

– Atunci sunteți chiar atât de îndrăgostită de el?

Gândul acesta nu îi trecuse prin cap și, la naiba cu toate, piciorul îl durea și mai tare. Ca și cum cineva l-ar fi înjunghiat cu un vătrai încins.

Ea se încruntă ușor, și o gropiță minusculă îi umbri fruntea, chiar deasupra ochiului stâng.

– Nu știu... adică, suntem prieteni și m-am gândit că poate...

– Atunci ne-am înțeles. Îl veți respinge cât puteți de blând, iar eu nu voi sufla o vorbă despre portret. Putu auzi pe hol pe cineva care îngâna un cântec. Fals. Trebuia să evadeze înainte ca surorile să se întoarcă pentru a vedea ce face protejata lor. Mă bucur că am putut ajunge la o înțelegere, domnișoară Honeycote.

Ar fi dorit o confirmare din partea ei, cum că ajunseseră la o înțelegere, dar ea nu făcu altceva decât să îl privească, cu o expresie ușor nelămurită pe chip.

– De ce sunteți atât de sigur de faptul că femeia din tablou sunt eu?

Lui nu îi dădu prin gând să mintă. Nu în legătură cu asta.

– Radiați.

– Poftim?

– În tablou, ca și în viața reală, sunteți... strălucitoare.

Era adevărat. Nu mai cunoscuse vreodată o persoană care să lumineze așa ca ea. Nu era vorba doar de pletele ei de culoare blond-deschis ori de pielea strălucitoare, ori de ochii scânteietori. Strălucea dinăuntru și îl făcea să fie conștient într-un mod neplăcut și intens de tranșeele reci, umede și întunecate care erau viața lui.

Gura ei roz se deschise ușor ca și cum ar fi fost... cum? Surprinsă, insultată... impresionată? Oricare ar fi fost cazul, avea să considere că era semnalul lui de a se retrage. Înclină politicos din cap în timp ce trecu pe lângă ea, concentrându-se să își facă picioarele să se miște cât se poate de natural, în loc să bubuie de-a lungul podelei.

– Lord Foxburn.

La naiba! Aproape că ajunsese la ușă. Se opri, se întoarse înspre ea și își arcui o sprânceană.

– Sunt curioasă. Se apropie încet de el, iar inima lui bătu un pic mai repede. Interesant. Unde ați văzut tabloul? Adăugă iute: Portretul care credeți că mă reprezintă.

– Nu vă faceți griji. Face parte dintr-o colecție particulară.

– A cui?

– A mea.

Ea lăsă să îi scape un sunet care era parțial de surpriză și parțial scâncet.

– O zi bună, domnișoară Honeycote.

Daphne își puse o mână pe spătarul unui scaun ca să se susțină.

Contele avea portretul ei.

Inspiră adânc și încercă să stăpânească teama care îi lovea pieptul. Cum Dumnezeu ajunsese el să se afle în posesia acelui tablou?

Și, mai important, unde se afla celălalt?

Îl cunoștea pe Thomas, artistul, de când erau copii, și el o asigurase că tablourile erau pentru un moșier bogat, care era cam retras. Desigur, atunci când pozase pentru acele tablouri, era o sărmană necunoscută. Probabil că încă era, dar acum sora ei era ducesă și toate se schimbaseră. Daphne nu visase niciodată să se amestece cu nobilimea. Chiar și așa, sperase cu naivitate că tablourile aveau să rămână ascunse undeva, în casa de la țară a moșierului. În mod convenabil, încuiat undeva, într-un pod.

Dar cumva, unul dintre portrete sfârșise în mâinile lordului Foxburn. Ceea ce însemna că și celălalt ar fi putut fi pus în circulație.

Olivia și Rose intrară grăbite în salon și o traseră la canapea. Daphne își prinse mâinile tremurânde în poală și adoptă ceea ce spera ea a fi o expresie liniștită. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să le îngrijoreze pe dragele ei prietene.

– Spune-ne, zise Olivia, țopăind. Ce mesaj ți-a transmis lordul Foxburn din partea lordului Biltmore? Lucrul ăsta este atât de romantic, nu-i așa?

Romantic, nu. Ironic... poate. Dar Daphne zâmbi. Și trase de timp.

– De fapt, e o nimica toată.

Își răscoli mintea pentru a găsi o bucățică savuroasă din conversația pe care o avusese seara trecută cu lordul Biltmore, ceva credibil pe care să îl poată folosi.

– Nu fi timidă, Daphne! Olivia o împunse jucăuș în braț, lucru care aproape că o împinse în poala lui Rose. Tu și contele ați vorbit cel puțin un sfert de oră. Asta nu este deloc nimic.

– Da, bănuiesc că nu este.

Daphne învârti între degete cordonul rochiei ei de culoarea lămâii. Putea simți cum privirea mult prea perspicace a lui Rose o citea ca pe ziarul de dimineață – ori, poate, ca pe rubrica de scandal.

Lui Daphne nu îi plăcea deloc să mintă, dar pur și simplu nu putea spune adevărul.

– Lordul Foxburn a dorit să mă anunțe că... ah...

Rose își puse mâna subțirică pe cea a lui Daphne.

– Dacă este o chestiune de natură personală, nu e nevoie să ne spui.

Olivia își ridică mâinile în aer.

– Ești nebună? Bineînțeles că trebuie să ne zică. *Mai ales* dacă este vorba despre ceva de natură personală.

Și atunci Daphne își aminti un fragment oarecare, ce părea destul de inofensiv. Și îl folosi.

– Lordul Biltmore va pleca într-o scurtă călătorie ca să își viziteze vărul. Se va afla în Southampton pentru câteva zile, dar speră că ne va putea vedea, pe la sfârșitul săptămânii, la serata muzicală de la familia Seaton.

Poftim, asta părea rezonabil. Ori cel puțin imaginabil.

Olivia își duse ambele mâini la gura deschisă, iar Daphne își dori să nu fi spus nimic.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă Olivia.

Daphne și Rose se priviră neliniștite.

– Că lordul Biltmore dorea să își explice scurta absență de pe scena londoneză?

– Nu. Prin porii Oliviei emana exasperarea. Este și asta, *evident*. Dar e cu mult mai mult de atât, nu înțelegi?

– Mă tem că nu, zise Daphne.

– A dorit ca *tu* să știi. Ia aminte că nu i-a cerut contelui să transmită mesajul lui Rose sau mie. Ceea ce înseamnă că *pe tine* te prețuiește cel mai mult.

– Vai, nu prea cred că...

Olivia ridică degetul arătător.

– Nu fi modestă! Eu și Rose nu suntem deloc deranjate, nu-i așa, Rose?

Urma unui surâs dansa în colțul gurii lui Rose, și ea clătină din cap.

– Din contră, ne bucurăm foarte mult pentru tine, continuă Olivia. Se pare că este iminentă o cerere în căsătorie.

Cerule! Era de fapt invers. Cum de ajunsese discuția să ia o întorsătură atât de drastică și de neintenționată?

– Ați înțeles greșit. Lordul Biltmore este un domn amabil și politicos. Sunt sigură că nu înseamnă nimic.

Rose își înclină capul, gânditoare.

– Trebuie să fiu de acord cu Olivia. Pare a fi mai mult decât doar un gest politicos, iar mesajul *a fost* în mod evident orientat către tine.

Încurajată, Olivia sări de pe canapea și începu să păşească de colo, colo cu atâta energie încât aproape că dărâmă o plăcintă de pe masă.

Daphne fu nevoită să îi distragă atenţia Oliviei înainte ca aceasta să continue subiectul.

– Am putea uita, te rog, de vizita contelui? Spune-mi noutăţile legate de domnul Averill.

Olivia nu era niciodată mai fericită decât atunci când povestea despre aventurile arheologice ale elegantului avocat. Deschise gura cu o privire visătoare, îndepărtată în ochi și... clipi.

– Ești foarte dibace. Foarte bine, astăzi nu vom mai discuta despre lordul Biltmore. Mâine însă, este o altă poveste.

– Mulţumesc, zise cu sinceritate Daphne. V-aţi supăra foarte tare dacă aș merge să mă odihnesc în camera mea?

– Deloc, răspunse Rose. Ai vrea să trimit niște ceai sus?

– Nu, cred că mă voi întinde un pic. Dar mulţumesc. O îmbrăţișă pe Rose. Ambele fete îi deveniseră apropiate ca niște surori. Oliviei îi spuse: Și chiar sper că îmi vei povesti despre domnul Averill mai târziu.

Olivia îi zâmbi vioaie.

– Ţi-am spus despre data când m-am prefăcut că mă împiedic de o rădăcină de copac ca să...

– Mai târziu, Olivia, o mustră Rose. Daphne este obosită.

– Foarte bine. Doar să nu aduci vorba despre dezastrul cu rădăcina de copac în faţa fratelui meu.

Daphne râse pe înfundate și o îmbrăţișă pe Olivia.

– Promit. Ne vedem la cină.

Ei, ce mai încurcătură! Trebuia să descurajeze atenţiile lordului Biltmore, dar, cumva, le făcuse pe prietenele ei să creadă că acesta o curta.

Iar aceea era cea mai mică dintre problemele ei.

Păși repede în sus pe scări și de-a lungul holului către dormitorul de oaspeţi care i se dăduse. Încăperea era spaţioasă și decorată în nuanțe minunate de albastru și auriu. Mobilierul poleit cu aur strălucea în lumina amiezii, dar de data asta Daphne nu aprecie nimic din toate astea. După ce închise ușa și întoarse cheia, se așeză pe marginea patului și strânse în pumni cuvertura. Întregul trup îi tremura, iar dinţii îi clănţăneau, în ciuda zilei călduroase.

Sezonul ei luase sfârșit la fel de repede și de neașteptat cum începuse.

Avea să fie din nou nevoită să își împacheteze cuferele și să meargă să locuiască la verișoara mamei sale, într-un orășel cu o populație umană depășită numeric de cea a oilor într-un raport de cinci la unu. Cum ar mai fi fost posibil să rămână la Londra? De fiecare dată când urma să fie prezentată vreunui domn, avea să se întrebe dacă nu cumva acesta văzuse unul dintre portretele ei și din această cauză își făcuse cea mai proastă impresie despre ea, asemenea lordului Foxburn.

Înainte de a-l întâlni pe conte, totul mergea atât de bine, dar o singură conversație cu acesta îi făcuse viitorul țăndări. Nici măcar nu o cunoștea, și totuși o judecase și o găsise vinovată de lipsa moralității necesare. Ar fi fost ușor să îl facă obiectul mâniei ei, cu atât mai mult cu cât el era atât de arogant și de aspru. Era o persoană mizerabilă, lipsită de suflet.

Dar nu el era cel vinovat de acea situație dificilă.

Ea provocase acea încurcătură teribilă și de ea depindea să o îndrepte.

Se grăbi către biroul de sub fereastră. În timp ce scoase o foaie de hârtie din sertar, mâinile îi tremurau.

Contele văzuse portretul în care ea ședea pe fotoliul azuriu. Purta o cămășuță subțire de dimineață – nu a ei – care se lărgea la spate. Ore în șir pozase, cu un umăr sprijinit de mânerul scaunului, în timp ce zâmbea peste celălalt către Thomas. Picioarele goale îi atârnau peste marginea scaunului, cu marginea de dantelă a cămășuței gâdilându-i gleznele.

Știuse că poziția era scandaloasă, evident, dar nu se gândise niciodată că poziția ei în lumea bună avea să conteze.

Avusese încredere completă în Thomas – un prieten vechi și drag. El știa că familia ei avea nevoie de bani și îi sugerase afacerea, dar nu o obligase niciodată pe Daphne să îi pozeze și nici nu îi făcuse avansuri. Din contră, părea prea consumat de arta lui pentru a fi distras de emoții inferioare cum ar fi dorința. Era un necunoscut, dar ea sperase – de dragul lui – că pasiunea și talentul lui aveau să îi câștige, într-o zi, recunoașterea în sânul elitei societății.

Ce spusese el despre ocrotitorul său? Daphne nu îi știa numele, doar faptul că era un proprietar de pământuri bogat, care ocolea

viața la oraș. Îl provocase pe Thomas să găsească și să picteze „frumusețea englezească perfectă" și îi promisese o recompensă frumușică dacă portretul avea să îi placă. Thomas împărțise cu ea banii.

Nu era cu adevărat rușinată de tablou. Dacă s-ar fi aflat din nou în situația aceea, ar fi pozat din nou. Dar se schimbaseră multe de atunci. Mama era bine, Anabelle era ducesă, iar Daphne avea un sezon.

Însă, dacă oricare dintre portrete urma să fie expus la vedere, iar ea să fie recunoscută ca fiind subiectul, avea să fie complet ruinată. Nici o doamnă nu ar fi dorit să îi fie prietenă. Urma să fie exilată pe tărâmul persoanelor inadecvate. În gât i se puse un nod de dimensiunile unui ou.

Bănuia că circumstanțele ar fi putut fi și mai rele. Anabelle urma să se asigure întotdeauna că ea va avea un acoperiș deasupra capului. În ultimul timp însă, Daphne începuse să își dorească ceva mai mult – căsătoria cu un domn amabil și cumsecade, o casă plină de copii râzând și ani de fericire domestică. Visurile acelea se ofileau ca bobocii delicați sub soarele verii.

Mai rău, reputația ei era legată de a surorii ei fără posibilitate de scăpare, ca și de cea a lui Rose și a Oliviei. Cumnatele lui Belle, mai ales, suferiseră atât de mult de când mama lor fugise pe continent, iar tatăl lor se sinucisese. Cu înclinația Oliviei de a spune lucrurile verde-n față și timiditatea extremă a lui Rose, nu fuseseră niciodată întâmpinate cu brațele deschise de către societate. Sezonul acela putea să fie șansa lor de a-și repune în drepturi propria lor reputație după ce fuseseră respinse ca fiind prea ciudate și excentrice pentru a se alătura cercului restrâns al lumii bune. De fapt, nu mai departe de săptămâna trecută, primiseră o invitație la balul anual al doamnei Yardley. Însă, dacă portretele lui Daphne ar fi fost expuse... Se cutremură gândindu-se la asta.

Daphne trebuia să își recupereze portretele.

Își înmuie pana în cerneală și mâzgăli un mesaj.

Dragă Thomas,

Am nevoie de ajutorul tău. Portretul meu, în care stau pe fotoliul azuriu, se află acum în posesia unui conte, Lord Foxburn – o treabă foarte neplăcută, după cum sunt sigură că îți poți imagina.

Contele a promis să nu îl scoată la vedere deocamdată, dar trebuie să găsim o modalitate de a-l recupera.

Între timp, am nevoie să știu cine e ocrotitorul tău și unde s-ar putea afla celălalt portret, pentru a putea evita să nu fie expus într-o casă ori într-un alt loc în care cineva m-ar putea recunoaște.

Haide, te rog, să ne întâlnim mâine la ora patru după-amiaza la ceainăria Gunter, sub semnul cu ananasul din Berkley Square, pentru a putea întocmi un plan.

A ta, cu disperare,

D.H.

În timp ce aștepta să se usuce cerneala, Daphne se plimbă în sus și în jos. Cât de mult și-ar fi dorit să se destăinuie lui Anabelle! Sora ei, cu doi ani mai mare și infinit mai înțeleaptă, ar fi știut ce să facă și, chiar și mai bine, ar fi găsit o modalitate de a o face pe Daphne să se simtă mai puțin nefericită. Dar Anabelle era proaspăt căsătorită și, foarte probabil, aștepta primul ei copil. Ea era cea care sacrificase totul atunci când mama fusese bolnavă. Șantajul pe care ea îl aranjase era cel care le plătise chiria și le pusese pe masă câte ceva de-ale gurii.

Daphne nu îi spusese niciodată lui Anabelle despre banii pe care îi primise pe portrete. Îi folosise ca să plătească spițerul și doctorul atunci când notele de plată se adunaseră. Dar sora ei ar fi avut obiecții împotriva oricărei surse de venit care ar fi pus în pericol bunăstarea lui Daphne, iar acum se părea că se afla, într-adevăr, la ananghie.

Nu, ar fi fost egoist din partea ei să dea fuga la Anabelle. Daphne nu se putea baza doar pe ea ca să îi rezolve toate problemele. Avea să se ocupe de una singură de situația asta dificilă.

Daphne împături scrisoarea și scrise adresa pe ea, extrem de neplăcut de conștientă de ce reprezenta aceasta.

Ultima ei rugăciune.

Capitolul 4

Ziua următoare fu exact genul de zi care a dat vremii londoneze o reputație proastă. Norii gri atârnau aproape de pământ, scuipând

în voie picături umflate de ploaie. La fiecare jumătate de oră, soarele flirta cu ideea de a-și face apariția, ca o debutantă privind sfioasă pe deasupra evantaiului. Apoi însă, vântul se înteți și norii se întoarseră, aruncând umbre asupra străzilor și fațadelor. În duelul dintre întunecime și făgăduială, în mod inevitabil câștigă întunecimea.

În timp ce trăsura lui Ben huruia printre străzi pe drumul către casă, acesta își freca mușchii răsuciți ai coapsei drepte. După ce stătuse timp de două ore la o întâlnire cu avocatul lui, piciorul îi era țeapăn ca un fanon din corsetul unei fete bătrâne.

Avocatul și, în același timp, prietenul lui, Averill, încercase să îi dea cartea de vizită a unui medic tânăr, care avea idei excesiv de moderne despre modul în care trebuiau tratați pacienții cu răni permanente. Ben o refuzase. Fusese deja împuns și înțepat de o duzină de alți diferiți medici și toți sugeraseră același remediu: tăierea piciorului.

Șarlatanii aceia puteau să se arunce în Tamisa. Aproape că murise, încercând să își salveze piciorul, și nu avea de gând să se despartă de el, chiar dacă în mod frecvent i se părea că cineva îi răsucea un cuțit în el.

Poate că peste vreo zece ani urma să se obișnuiască cu durerea. Între timp, trebuia probabil să se baricadeze într-o peșteră, ca un animal rănit. Dacă ar fi locuit într-o peșteră, ar fi fost probabil scutit de baluri, serate și petreceri. Dimpotrivă, nu ar mai fi avut de suferit și alții din pricina constantei lui dispoziții proaste. Luând în considerare toate lucrurile, părea o idee câștigătoare.

Singurul inconvenient ar fi fost lipsa unui perete potrivit pentru a atârna portretul domnișoarei Honeycote.

Încă nu dăduse portretul jos. Plănuise să facă asta în dimineața aceea, dar fusese absorbit de verificarea unui contract și îi plăcea ca, din sfert în sfert de oră, să se răsplătească aruncând o privire către peretele din fața biroului din camera lui de lucru. Acum, când știa că subiectul era domnișoara Honeycote, opera i se părea mai fascinantă ca niciodată.

Se întrebă care fuseseră circumstanțele care o făcuseră să pozeze și dacă artistul îi fusese amant. Nu avea nici o însemnătate, dar, totuși, gândul îl irită ca o pereche de indispensabili din pânză de sac. Ben examinase cu o lupă semnătura mâzgălită în colțul din stânga jos al tabloului, dar nu reușise să descifreze numele – doar inițiala *T*.

Cel puțin domnișoara Honeycote nu i-ar mai fi pus gând rău lui Hugh. Cu puțin noroc, tânărul său protejat urma să întâlnească o domnișoară cum se cuvine și să fie căsătorit până la Sfântul Mihail, astfel încât Ben să se poată retrage la casa lui de la țară care, deși nu chiar atât de retrasă ca o peșteră, avea să fie, cu siguranță, mult mai confortabilă.

Se uită pe fereastra trăsurii la cei câțiva servitori îmbrăcați în gri care se agitau în ploaia torențială ca niște șoareci care se fereau de labele unei pisici amenințătoare. Apoi, cu coada ochiului, observă o strălucire de aur care îi făcu inima să îi tresară în piept. Bătu cu pumnul în acoperișul birjei și, în timp ce vizitiul încetini caii și opri, își întinse gâtul ca să se asigure că nu își imaginase că o văzuse.

Domnișoara Honeycote.

Stătea în fața ceainăriei Gunter, sub o umbrelă care se dovedea din ce în ce mai puțin folositoare cu fiecare minut ce trecea. Rochia udă verde-deschis i se lipea de trup, lăsând la vedere curba șoldurilor și picioarele lungi. Boneta roz îi acoperea aproape jumătate de cap, dar colacul bogat, auriu, de la ceafă, devenise practic ca lumina unui far. Și era absolut singură.

Ben sări din trăsură înainte ca aceasta să oprească măcar, ignorând durerea care îi fulgeră piciorul chiar în momentul în care atinse pământul. Ploaia se revărsă pe capul lui și i se scurse pe gât în timp ce călca cu pași mari, îndreptându-se către ea. Când îl văzu apropiindu-se, ochii ei se măriră, ca și cum ar fi fost prinsă în timp ce fura o prăjitură.

– De ce stați aici, afară?

Ea aruncă o privire rapidă de-a lungul și de-a latul străzii, înainte să-i răspundă.

– Bună ziua, Lord Foxburn. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la ora patru.

Dumnezeule mare, era aproape și jumătate!

– Se pare că prietenul meu a fost reținut.

Se dezumflă un pic și oftă.

– Haideți, vă conduc acasă!

Făcu semn cu degetul mare în spatele lui, către trăsură. Trăsura lui călduroasă, uscată.

– Nu, mulțumesc. O picătură uriașă se rostogoli de pe marginea umbrelei ei și pică pe nasul lui.

– Cât timp intenționați să așteptați?

Ea privi în jos, către rochia sa, și se încruntă.

– Poate încă un sfert de oră.

– Până atunci ați putea fi luată de ploaie.

– Îmi voi asuma riscul. Ca o concluzie, adăugă: Dar apreciez amabila dumneavoastră ofertă.

El avu sentimentul clar că era concediat, dar la naiba, nu avea de gând să o lase să stea acolo și să răcească de moarte.

– Ați putea să vă așteptați prietenul în trăsura mea.

Ea ezită pentru o clipă, probabil cântărind lipsa de decență în comparație cu băltoaca mare ce se forma în jurul frumoaselor ei ghete noi.

– Nu e nimeni prin preajmă, zise el. Cel puțin nimeni care *să conteze*. Dacă tragem perdelușele nu va ști nimeni.

Când ea acceptă dând din cap – aproape imperceptibil –, el o luă de cot și o conduse către trăsura lui, înainte ca ea să apuce să se răzgândească.

Îi luă umbrela din mână și o ținu deasupra capului ei în timp ce ea urca grațioasă în trăsură. După un schimb de cuvinte cu vizitiul, Ben urcă și el și se așeză pe bancheta din fața ei. Trase toate perdelușele, dar lăsă un spațiu îngust la fereastra din dreapta domnișoarei Honeycote, îngăduindu-i să observe intrarea ceainăriei. Cum era de așteptat, privirea îi zbura într-acolo din secundă în secundă.

O vreme, rămaseră într-o tăcere prietenoasă – o reușită impresionantă, având în vedere discuția pe care o purtaseră în după-amiaza trecută.

Apoi domnișoara Honeycote își drese delicat glasul.

– Mă întrebam ceva.

El se lăsă pe spate pe locul său și își încrucișă brațele ca și cum nu ar fi fost cu adevărat interesat.

– Da?

– Portretul – cel despre care credeți că mă reprezintă – de unde l-ați obținut?

– Dacă nu este portretul dumneavoastră, de ce vă pasă?

Spre meritul ei, ea nu dădu înapoi deloc.

– Indiferent dacă portretul este al meu sau al altcuiva, este clar că subiectul cel puțin îmi seamănă, ori eu semăn cu ea. Voi admite că lucrul acesta este supărător.

Cuta dintre sprâncenele ei confirma faptul că era, într-adevăr, tulburată.

– Sunteți îngrijorată din cauză că alții ar fi putut și ei vedea tabloul și ar fi tras și ei concluzia greșită că modelul ați fost dumneavoastră?

Nu se sinchisi să își ascundă scepticismul. Ea își ridică bărbia, înfruntându-l.

– Da. Reputația unei doamne este un lucru fragil. Abia am intrat în lumea bună, Lord Foxburn. Nu aș dori să fiu exclusă din înalta societate înainte de a fi apucat să particip măcar la un bal important.

El mormăi.

– Balurile sunt supraevaluate.

– Aș dori să hotărăsc eu însămi asta, replică ea. Și apoi, nu este în joc doar reputația mea. Prietenele mele, Olivia și Rose, ar putea suferi și ele din cauza apropierii de mine.

Ochii ei frumoși, care erau înconjurați de gene lungi și dese, se întunecară de grijă.

– Am o idee, zise el.

Ea se aplecă în față.

– Ce anume?

– Ați putea, pur și simplu, să explicați tuturor că aceea din tablou nu sunteți dumneavoastră.

– Ce vreți să spuneți prin „tuturor"? Ați spus că îl veți ține ascuns.

– Și așa voi face – dacă asta doriți.

– Da. Cred că așa este cel mai bine. La urma urmelor, s-ar putea ca oamenii să nu mă creadă.

Foarte adevărat. El nu credea.

– Și cred că din acest motiv aș dori să știu, continuă ea, cum ați ajuns în posesia tabloului.

– A aparținut unui prieten. L-am găsit în biroul lui, alături de alte câteva picturi. Nu a mai apucat să le pună pe perete.

Ben simți o durere în piept, care îl făcu să se simtă obosit și bătrân.

Domnișoara Honeycote își îndreptă și mai mult spinarea, iar buzele i se întredeschiseră ușor.

– Mai erau și altele... care îmi semănau?

– Nu. Și-ar fi amintit.

Ea se încruntă.

– Deci prietenul dumneavoastră vi l-a dat... drept cadou?

– Nu tocmai, dar știam că ar fi dorit ca eu să îl am.

În ochii ei străluci înțelegerea și simpatia.

– Vorbiți despre fratele mai mare al lordului Biltmore – cel care a murit la Waterloo.

– Da.

Ca de fiecare dată, simpla menționare a numelui lui Robert îl trimitea pe Ben la ziua aceea îngrozitoare, completată de gustul prafului de pușcă și de usturimea fumului din ochi. Mârâitul soldaților care mânuiau săbiile și gemetele neomenești ale patrioților doborâți în luptă îi răsunau încă în urechi.

– Îmi pare rău.

Se întinse și puse o mână subțirică pe antebrațul lui, aducându-l instantaneu înapoi în prezent. Căldura atingerii ei pătrunse prin lâna umedă a mânecii jachetei lui și i se împrăștie în trup, înfierbântându-i sângele. Își lăsă privirea să poposească asupra mâinii ei, memorând felul în care degetele ei se încolăceau în jurul brațului lui și îl strângeau cu o presiune ușoară, liniștitoare.

Ben dădu din cap.

– Hugh nu s-a putut îndura să sorteze obiectele personale ale lui Robert. M-a rugat pe mine să o fac și m-a încurajat să iau orice amintire aș fi dorit. Am vrut tabloul.

Ea oftă moale și își retrase mâna, lăsându-l surprinzător de golit.

– Vă este dor de el.

– În fiecare zi afurisită.

Ea nu tresări la lipsa lui de maniere, ci doar dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles. Și totuși, părea mult prea tânără și inocentă pentru a fi simțit atingerea morții. Ca și cum i-ar fi știut gândurile, ea zise:

– Așa îmi este și mie dor de tatăl meu.

Însă după aceea un zâmbet îi lumină chipul, contrazicându-i cuvintele.

– Și totuși, păreți aproape incredibil de veselă.

– Adesea am fost acuzată de același lucru de sora mea. Aruncă o privire către ceainărie și înghiți în sec înainte de a continua: Sunt fericită atunci când mă gândesc la *papa*. Îmi amintesc vocea lui profundă, binevoitoare și textura bărbii lui. Îmi este dor de el, dar știu că se află într-un loc mai bun.

Ar fi trebuit să ghicească.

– Credeți în Dumnezeu.

– Desigur. Dumneavoastră nu?

– Nu știu.

Ploaia continuă să răpăie pe acoperișul trăsurii. Dădu la o parte perdeluța din stânga lui și cercetă strada aproape pustie.

– Nu cred că prietenul dumneavoastră are de gând să vină.

Domnișoara Honeycote își mușcă buza, iar el avu impulsul foarte deplasat de a se întinde și de a-și trece buricul degetului mare peste plinătatea acelei buze.

– Nu, zise ea. Se pare că nu.

– Pot să vă conduc acasă?

Ea își plecă ochii, aparent înfrântă.

– Da, mulțumesc.

Ben se scuză și ieși să îi dea adresa vizitiului. Când reveni în trăsură, i se puse un cârcel în afurisitul de picior care aproape cedă.

Domnișoara Honeycote întinse mâna cu îndrăzneală și îl ajută să se așeze. Chiar alături de ea. Mătasea verde a fustei ei atinse pantalonii lui de piele de căprioară.

– Ce faceți împotriva durerii? întrebă ea.

– Poftim?

O auzise, bineînțeles. Doar că nu se așteptase ca ea să fie atât de directă.

Ea își înclină capul și își plimbă privirea asupra coapsei lui, făcând ca sângele din venele lui să bubuie.

– Cum vă tratați piciorul?

– Beau, zise el laconic. Copios.

Răspunsese cu intenția de a-i descuraja curiozitatea, dar ea zâmbi dulce.

– Găsiți că este o formă de tratament eficientă?

– De fapt, nu, dar se întâmplă să fie cea mai bună opțiune, la naiba!

Uitându-se în jurul lor, prin trăsură, ea întrebă cu foarte mare seriozitate:

– Aveți vreo tărie pe-aici?

– Vă este sete?

Ea se îmbujoră în mod plăcut.

Nu mi place să văd că vă doare.

Ben se străduise din răsputeri să își ascundă durerea – slăbiciunea lui. Cei mai mulți oameni păreau să nu bage de seamă disconfortul lui ori poate credeau că era nepoliticos să îl întrebe despre asta. Domnișoara Honeycote, pe de altă parte, nu avea nici o mustrare de conștiință pentru faptul că își băga nasul în treburile lui. Pe deasupra era și mult prea perceptivă.

– Nu vă faceți griji din cauza mea, spuse el. Bănuiesc că asta este răsplata pentru păcatele trecute. Dacă așa este, scap ușor.

Expresia ei plină de îndoială, dar calculată îi ridică părul pe ceafă. Cu siguranță era nevoie de schimbarea subiectului.

– Înainte de a pleca înspre Southampton, Hugh a menționat faptul că dorește să revină la timp pentru seara de muzică de vineri de la familia Seaton. Bănuiesc că veți fi acolo?

– Da, aștept cu nerăbdare.

– Hugh este mult mai îndrăgostit de dumneavoastră decât am crezut, anunță el răspicat.

Daphne înghiți în sec.

– Și vi se pare foarte neplăcut.

– Poate e prea mult spus. Mi se pare problematic.

– Lordul Biltmore este un bărbat bun. Nu merită să fie tratat cu răutate.

– De acord. Rămâne însă valabil, continuă el, faptul că nu ați fi o soție potrivită pentru el.

– Ați arătat lucrul acesta extrem de clar, milord.

El zâmbi strâmb, apoi întrebă:

– Ce simțiți față de el?

Păstră un ton nepăsător, aproape degajat, dar avea o strângere de inimă. Nu avea rost să se mintă singur și să aibă impresia că răspunsul ei nu avea importanță pentru el.

Conta foarte mult. Și din mult mai multe motive decât dorea el să recunoască.

– Lordul Biltmore este un domn adevărat. Are multe calități admirabile. Deși nu făcuse o comparație fățișă, înțelesul vorbelor ei era clar: „El este tot ceea ce tu nu ești"

– Îl iubiți?

– Aceasta este o întrebare extrem de personală, milord.

Obrajii ei căpătară o frumoasă nuanță de roz.

El o privi fix preț de câteva momente, destul încât să poată vedea că orice era ceea ce simțea ea pentru Hugh – admirație, stimă, respect – nu era pasiune.

– Asta e bine, zise el.

– Ce este bine?

– Nu îl iubiți.

– Din toate... Nu pretindeți că știți ceea ce simt.

– Nu, zise el relaxat. Vă spun ceea ce *nu* simțiți.

– O diferențiere ridicolă.

Își încrucișă brațele la piept.

– Hugh se va afla acolo. La serata muzicală, spuse el. Am încredere că veți respecta termenii înțelegerii noastre.

O expresie rănită apăru pe chipul ei în timp ce trăsura oprea în fața casei lui Huntsford.

– Nu am uitat, Lord Foxburn.

Vina – o emoție pe care de mult timp credea că este incapabil să o simtă – îi roase măruntaiele și își feri privirea, reamintindu-și lui însuși că ea nu era atât de inocentă cum părea. La urma urmelor, pozase pentru un portret pe jumătate dezbrăcată și se încăpățâna să mintă în legătură cu asta.

Ben o ajută să coboare din trăsură și o conduse până la pragul ușii ducelui.

Florile de mătase de pe boneta ei se pleoștiseră din cauza ploii. Zâmbetul ei părea la fel de afectat, la naiba cu toate!

– Uitați ce este, dacă uneori mă port ca un bădăran, este din cauză că încerc să îl protejez pe Hugh. Asta, și pentru că sunt un măgar.

Ea zâmbi senină – exact ca în portret.

– Știu. Punând o mână pe clanță, zise: Veți fi la serata muzicală?

El? Sfinte Dumnezeule! Avea să fie, cu siguranță, un spectacol de amatori, dacă nu chinuitor. Dar dacă ea avea să fie acolo...

– Poate. O zi bună, domnișoară Honeycote.

Ea ridică din sprânceana blondă și, înainte de a intra, spuse:

– O zi bună.

În timp ce trăsura huruia pe stradă, în drum spre casa lui de la oraș, Ben își trecu o mână peste scaunul de catifea care era încă cald sub el. În trăsură stăruia un parfum slab de flori și, indiferent de ceea ce îi spusese domnișoarei Honeycote, adevărul era că nici ogarii

iadului nu l-ar fi putut ține departe de spectacolul muzical – ori, mai exact, de ea.

La naiba! Aparent, Hugh nu era singurul nebun în pericol de a ceda farmecelor domnișoarei Honeycote.

Capitolul 5

Luciu[1]*: (1) Un strat subțire, transparent de vopsea folosit pentru a adăuga adâncime unei culori ori a o modifica. (2) A deveni lucios, ca în exemplul:* Interpretarea lipsită de viață – și oarecum chinuitoare – a concertului de Beethoven făcu ca privirea contelui să lucească.

Două zile mai târziu, când Daphne reveni din plimbarea sa, mama o aștepta în salonul lui Owen și al lui Belle. Se întorsese de la Bath arătând mai bine decât își amintea Daphne să o fi văzut vreodată. Își adunase buclele castanii lungi până la umeri – brăzdate de argint – într-un coc drăguț în vârful capului. Piepteni pictați manual adăugau o notă de sofisticare. Dar obrajii plini ai mamei și zâmbetul din colțul gurii erau cele care o făcură pe Daphne să fie pe punctul de a plânge de fericire.

– Mă bucur foarte mult că te-ai întors, mama.

O îmbrățișă puternic, adorând talia ei îngroșată de curând. *Aceea* era mama din copilăria ei – cea care îi cânta seara și îi săruta genunchii zdreliți. După lunga și îngrozitoarea boală a mamei sale, Daphne începuse să se întrebe dacă aceasta avea să mai fie vreodată aceeași. Văzând-o arătând atât de sănătoasă și de plină de viață, lui Daphne i se făcu dintr-odată dor să plângă pe umărul ei și să îi povestească totul. Despre portretele scandaloase. Despre teama că avea să aducă rușinea asupra familiei sale. Despre înțelegerea pe care o făcuse cu lordul Foxburn.

Dar nu mai era o fată care putea alerga la mama ei care să facă să treacă totul.

[1] *Glaze*, în limba engleză, în original – cuvânt care înseamnă *luciu*, dar și *a deveni sticlos*. (n.tr.)

– Ah, lasă-mă să te privesc! Mama își puse palmele de o parte și de alta a chipului lui Daphne și o studie cu atenție. Daphne aproape că putea vedea cum mama ei îi număra pistruii, asigurându-se că nu mai apăruseră unii noi în decursul celor două săptămâni în care fusese plecată. Am comandat ceai. Haide, ia loc și spune-mi tot ce ai omis în scrisorile tale.

Daphne se supuse bucuroasă – asta până la un anumit punct, astfel încât să nu se incrimineze pe ea însăși. Povesti despre fiecare întâlnire socială la care luase parte în ultimele două săptămâni, insistând asupra părților care îi plăceau cel mai mult mamei, cum ar fi seara în care lordul Huxton se împiedicase de o sculptură grecească din salonul lui Lady Fallow. Owen o prinsese chiar înainte ca aceasta să se prăbușească pe podea, evitând astfel nu doar un dezastru epic, ci și o ruptură între cele două familii, care ar fi putut dura generații întregi.

Mama oftă fericită.

– Mi-a fost dor de tine și de Anabelle, desigur, dar am fost surprinsă să descopăr că mi-a fost dor și de oraș.

– Da? Daphne clipi surprinsă.

În eventualitatea că teama ei cea mai mare s-ar fi adeverit și lumea bună ar fi identificat-o ca fiind femeia din tablou, se consolase la gândul că mama ar fi *preferat* de fapt să locuiască într-o casă la țară, departe de lume. Dar poate că nu era așa.

– Într-adevăr. Henrietta este o companie plină de viață – după cum vei descoperi în curând –, dar nu prea am găsit lucruri care să ne amuze. A fost câte o sărbătoare ocazională la Upper Assembly Rooms, dar nimic care să se apropie de distracțiile strălucitoare de aici.

Cine *era* femeia aceea care pretindea a fi mama ei? Poate că apele din Pump Room erau mai puternice decât credea cineva. Însoțitoarea mamei, Lady Bonneville, era cu siguranță parțial responsabilă. Vârstnica vicontesă era cunoscută pentru vioiciunea ei, iar Anabelle era încrezătoare în faptul că avea să aibă o influență bună asupra mamei.

Daphne nu era la fel de sigură.

– Sper din toată inima că avem niște angajamente aranjate.

Mama își puse o tartă cu fructe pe farfurie.

– Avem. Daphne se grăbi spre masa de scris de sub fereastră, luă un teanc mic de invitații și le răsfoi. Doamna Reece dă o petrecere lunea viitoare. Să o anunț că ai revenit în oraș?

– Vai, ea și soțul ei sunt un cuplu minunat – sunt atât de îndrăgostiți. Mama îi aruncă lui Daphne o privire scurtă, dar melancolică care aproape striga: „Și tu ai putea fi, doar dacă te-ai pune pe treabă". Da, dragă, anunță-i, te rog, că voi participa. Nu mai este nimic altceva plănuit până atunci? Un eveniment unde l-am putea vedea pe lordul Biltmore?

Dumnezeule!

– Pe lordul Biltmore?

– Anabelle mi-a scris că este foarte îndrăgostit de tine.

– Da? Daphne avea de gând să discute cu Anabelle, care fusese periculos de aproape de a viola încrederea între surori în scrisorile ei către mama. Eu nu...

– Nu fi timidă, dragă! Este minunat! Extazul care pusese stăpânire pe mama ei era aproape înspăimântător în intensitatea lui. Umerii i se ridicaseră atât de sus, încât aproape că îi ajunseseră la urechi și își strânsese buzele atât de tare, încât Daphne crezu că mama ei ar fi putut exploda de fericire. Vai, Daphne! Este *atât* de distins! Este amabil, și bun la suflet, și – mama se opri ca să își facă vânt cu evantaiul – viconte! Este tot ceea ce mi-am dorit vreodată pentru tine. Vorbi pe nas, aproape copleșită. Fiica mea, contesă.

Doamne, Dumnezeule!

– Lordul Biltmore este tot ceea ce spui doar că... Nu cred că ne-am potrivi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

– Știu că îți dorești să mă mărit bine, dar...

– Este ceea ce orice mamă dorește pentru fiica ei.

– Dar ar putea dura ceva timp până să găsesc pe cineva potrivit.

În ritmul în care decurgeau lucrurile, un deceniu sau cam așa ceva, ar fi fost destul.

Mama se dezumflă un pic.

– Ai *ceva* timp... dar ți-ai dedicat prea mult din tinerețe îngrijirii mele. Nu-ți refuza bucuria de a avea o familie pentru un timp prea îndelungat.

Acesta era modul drăguț, dar ușor voalat al mamei de a-i spune lui Daphne că avea să rămână fată bătrână dacă nu se apuca să își caute un soț. Și avea dreptate.

După toate cele prin care trecuseră era absolut normal să își vadă fiica mai mică bine așezată la casa ei și în siguranță. Daphne obișnuia

să creadă că și ea dorea același lucru, dar acum tânjea după ceva mai mult decât securitate și confort. Îndrăznea să spere în dragoste și... pasiune.

– Înțeleg că sezonul acesta este o oportunitate foarte rară pentru mine, mama. Voi face tot posibilul să nu te dezamăgesc.

– Nu ai avea cum să mă dezamăgești. Promite-mi doar că îi vei da lordului Biltmore o șansă de a te cuceri.

Ochii mamei scăpărară atât de strălucitor, încât Daphne nu putu să-i refuze rugămintea.

– Așa voi face.

– Excelent. Mama își puse ochelarii cei noi și făcu semn înspre grămada de invitații pe care Daphne le avea încă în mână. La ce mai trebuie să ne așteptăm?

– Mai este spectacolul muzical de la Seaton din seara asta. Însă sunt sigură că dorești să te odihnești după călătorie. Am putea să plănuim o ieșire pe Bond Street, pentru mâine.

– Nu sunt atât de obosită încât să nu merg la un spectacol muzical, exclamă mama, părând un pic ofensată. Este liniștit, chiar și după standardele mele. Fetele Seaton sunt talentate?

Daphne ridică din umeri.

– Nu le-am auzit niciodată cântând.

– Ah, ei bine, nu prea contează. Ceea ce contează este că voi petrece seara cu *tine*. Mama se ridică și își netezi fustele. O să-i duc niște pâine prăjită lui Anabelle – este cel mai bun lucru pentru stomacul ei delicat, știi – și mă voi întinde pentru un pui de somn. Nu pot avea ochii umflați în timp ce te însoțesc. Trebuie să facem o impresie bună oriunde am merge. Aspectul nefericit al faptului că ești dintr-odată ridicat pe culmile societății este acela că unii caută cea mai mică scuză pentru a te doborî înapoi de unde ai venit. Nu voi permite să ni se strice fericirea cu care am fost binecuvântate.

Daphne traversă încăperea pentru a-și îmbrățișa mama.

– Eu am fost *întotdeauna* binecuvântată, datorită ție, lui *papa* și lui Anabelle.

– Mă bucur să aud că îl amintești pe tatăl tău. Vocea mamei se subție. Probabil că îți lipsește la fel de mult ca mie.

Ea aprobă, dând din cap.

– Uneori, faptul că trăim în tot acest lux pare a fi o trădare.

Ce ar fi crezut el despre asta? *Papa* renunțase la viața lui confortabilă atunci când alesese să se căsătorească cu mama – o femeie oarecare –, iar familia lui îl dezmoștenise în final.

Mama oftă îndelung, subțirel și îi dădu lui Daphne un cârlionț rebel pe după ureche.

– Ar spune că tot ceea ce se află *în jurul* nostru nu este nici pe departe atât de important ca ceea ce este *în interiorul* nostru. De fiecare dată când tu ori Anabelle făceați câte o poznă ori spuneați o minciunică, el spunea invariabil...

– Nimic nu e mai de preț decât integritatea unei persoane, termină Daphne în locul ei.

– Mă bucur că îți amintești, zise mama, cu ochi umezi. Ne vedem la cină.

După ce depuse un sărut pe fruntea lui Daphne, se strecură din cameră într-un nor ușor de parfum de trandafiri.

Daphne se afundă în canapea. Tocmai ea să vorbească despre integritate. Pozând pentru portrete, ignorase în mod flagrant regulile bunei-cuviințe. Lucrul acesta în sine era destul de rușinos. Dar acum ajunsese și să aibă secrete și să mintă oamenii pe care îi iubea.

Își dorea să fi existat o altă cale, dar și-o alesese cu doi ani în urmă – în momentul în care își dăduse jos haina în fabrica aceea abandonată, rece și pozase așezată pe fotoliul azuriu.

Tot ceea ce putea face acum era să găsească cel de-al doilea portret –, iar pista începea cu Thomas. În seara în care Daphne îl așteptase la ceainăria Gunter, mama artistului îi returnase scrisoarea lui Daphne, cu sigiliul încă intact, slavă Cerului! De asemenea mâzgălise un bilețel în care spunea că Thomas pornise într-o călătorie îndelungată cu ceva timp în urmă și că nu avea să revină în următoarele câteva săptămâni. Nu putea apela la nimeni altcineva pentru a căpăta răspunsuri, cu excepția, poate, a persoanei care se afla în posesia primului tablou...

Nu. Nu se putea încrede în lordul Foxburn. Acesta era prea rece, prea nesimțitor. Mai rău, ochii lui albaștri de gheață păreau că o judecă în mod constant, ca și cum i-ar fi comparat comportamentul cu o listă care conținea bunele maniere pentru doamnele bine-crescute și găsea că este necorespunzătoare. Nu era deloc de mirare, luând în considerare faptul că el deținea evidența celei mai rușinoase greșeli pe care ea o făcuse.

Dar încrederea în lordul Foxburn nu era singura problemă. Daphne nu avea certitudinea că putea avea încredere *în ea însăși* atunci când se afla în preajma lui. Părea decis să o provoace și să arunce remarci răutăcioase legate de caracterul ei, și totuși, ea nu se putea abține să nu-i admire loialitatea față de prietenul lui. Nici nu putea ignora durerea pe care el o îndura în mod stoic în piciorul și în inima lui și faptul că era diabolic de atrăgător – *dacă* i-ar fi păsat cuiva despre astfel de lucruri.

Atunci când, în seara aceea, intră în salonul aglomerat al familiei Seaton alături de mama, Olivia și Rose, nervii îi erau mai întinși decât un arc. Era cât se poate de conștientă de faptul că, în orice moment, cineva ar fi putut să o recunoască din tablouri și să o înfiereze ca pe o femeie de moravuri ușoare.

Astfel încât, după un schimb de salutări politicoase, Daphne crezu că era mai prudent să ia loc în spate și să încerce să se confunde cu tapetul roz cu verde al lui Lady Worsham.

– O zăresc pe Henrietta așezată în primul rând. Mama zâmbi; era, poate, singura persoană cu adevărat bucuroasă să o vadă pe Lady Bonneville printre cei prezenți. Are nevoie de loc pentru taburetul pentru picioare, știi.

– Da, știm, zise Olivia, dându-și ochii peste cap.

Vârstnica vicontesă își lua cu sine taburetul roșu, împopoțonat, oriunde mergea – ori, mai degrabă, companioana ei de timp îndelungat o făcea. Chiar dacă obiceiul acesta era un pic cam excentric, nu îndrăznea nimeni să îl eticheteze ca atare. Era în interesul tuturor ca Lady Bonneville să rămână veselă.

– Este foarte singură. Voi merge să îi țin companie. Fetelor, ați dori să mă însoțiți?

Daphne nu dorea să se afle nicăieri în apropierea rândului din față *și nici* sub privirea cercetătoare a vicontesei.

– Dacă nu te superi, mamă, aș prefera să rămân aici, unde muzica nu va fi atât de tare.

Olivia și Rose dădură din cap cu entuziasm, aprobând.

– Este în regulă, dragelor. Să nu uitați să socializați.

Îi aruncă lui Daphne o ultimă privire cu subînțeles prin ochelari, înainte de a i se alătura lui Lady Bonneville.

Pe scaunul de lângă Daphne, Olivia își desfăcu evantaiul și îl flutură dramatic.

– A fost cât pe-aci.

– O admir pe vicontesă, zise Rose, chiar dacă mă sperie un pic.

Olivia pufni.

– L-ar speria pe însuși Wellington.

– A luat-o pe mama sub aripa ei, zise Daphne. Sunt recunoscătoare pentru asta.

– Bănuiesc că și eu sunt, spuse Olivia, un pic reticentă. Totuși, sunt mai ales recunoscătoare pentru faptul că mă aflu aici alături de tine și de Rose. Puse un braț în jurul lui Daphne și o strânse scurt, dar cu putere. Eram sigură că mătasea galbenă avea să meargă de minune cu părul tău auriu. Nu te uita acum, dar domnul de lângă șemineu nu își poate lua ochii de la tine.

Daphne înghiți în sec. Nu îl întâlnise niciodată pe bărbatul acela, dar dacă el o recunoscuse din portretele ei? Palmele i se umeziră în mănușile lungi până la cot.

– Probabil că vă admiră pe tine și pe Rose. Amândouă arătați minunat astă-seară.

Olivia oftă.

– Dacă James nu apare va fi păcat de rochia asta. Ochii îi rătăciră către ușă. Din nefericire, nu se află printre cei veniți adineauri... totuși văd că lordul Foxburn și lordul Biltmore sunt.

Lordul Foxburn. Daphne se gândise la el încă din clipa în care acesta o lăsase în pragul ușii. Mai exact, se gândise la părul lui – care era un pic cam lung – și la felul în care câteva bucle de culoare castaniu-închis i se răsuceau chiar după ureche. Nu își putea închipui de ce era obsedată de un detaliu atât de aleatoriu și de neînsemnat, dar iată că era.

Se roti în scaun și privi cum el se apropia, avându-l alături pe lordul Biltmore. Contele pășea cu ușurință; singurul semn al rănirii sale era o ușoară ezitare înainte de a păși cu piciorul drept. Redingota lui albastră, de cea mai bună calitate, îi evidenția tenul bronzat și îi făcea ochii să pară la fel de limpezi ca un cer de septembrie. Expresia lui era mai potrivită pentru un serviciu funerar decât pentru un spectacol muzical, dar Daphne ajunsese să nu se aștepte la altceva din partea lui.

– Bună seara, Lady Olivia, Lady Rose și domnișoară Honeycote, exclamă lordul Biltmore. Trase nervos de partea din față a impunătoarei sale jachete mov și își târșâi picioarele. Sunteți toate deosebit de frumoase în seara asta. Zâmbi timid către Daphne. Mă întrebam, domnișoară Honeycote, dacă ați dori să vă plimbați în jurul încăperii, alături de mine?

O, Doamne! Lordul Foxburn decretase că nu trebuia să îl încurajeze pe viconte, dar ea nu dorea să fie nepoliticoasă. Cu siguranță că lordul nu ar fi avut nimic împotriva unei plimbări într-o încăpere plină de oameni. Lipindu-și pe față un zâmbet, zise:

– Ar fi minun...

În spatele lordului Biltmore, lordul Foxburn miji ochii albaștri de gheață și clătină din cap în mod subtil, dar hotărât.

– ... ăăă, minunat... *dacă* în prezent nu aș avea o durere de cap îngrozitoare.

Doamne, cât ura să mintă! Aproape la fel de mult pe cât îi displăcea ca desfășurarea serii sale să fie dictată de un tiran irascibil.

Lordul Biltmore se încruntă, îngrijorat.

– Îmi pare foarte rău să aud că nu vă simțiți bine, zise el. Să îi spun mamei dumneavoastră că ați dori să mergeți acasă?

– Nu, mulțumesc. Voi sta pur și simplu aici pentru o vreme și voi vedea dacă voi fi mai bine.

Urmă o tăcere apăsătoare, iar lordul Biltmore își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– O sugestie, dacă pot îndrăzni, zise sec lordul Foxburn. Domnișoara Seaton pare a avea nevoie de încurajări.

Lordul Biltmore deveni brusc atent.

– Care domnișoară Seaton?

Contele se prefăcu îndurerat.

– Al naibii să fiu dacă îi știu numele. Cea de acolo – înclină capul către scena improvizată – cu paloare verzuie. Își tot acordează strunele viorii de când am intrat, dar am o bănuială că, oricât le-ar acorda, nu va reuși să îmbunătățească spectacolul care va urma. Cel puțin, dacă o liniștești, va fi mai puțin probabil să leșine la jumătatea cântecului.

Lordul Biltmore privi către scenă și dădu aprobator din cap, plin de înțelegere.

– Aceea este domnișoara Louise Seaton, zise el. Și chiar are o privire destul de înspăimântată. Scuzați-mă, vă rog, cât mă voi strădui să o liniștesc.

– Desigur. Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Daphne.

În clipa în care lordul Biltmore plecă, Oliviei i se tăie respirația.

– Ce este? întrebă Rose.

– Nu *ce*, ci *cine*, șopti Olivia. Domnișoara Starling. Și se îndreaptă înspre noi.

Uluitoarea blondă alunecă de-a lungul încăperii, părând că abia ieșise din paginile numărului din iunie al revistei *Lady's Magazine*. Rochia ei somptuoasă de mătase roz scotea perfect în evidență tenul ei ca spuma laptelui și rândurile de perle ce străluceau în jurul gâtului ei.

Daphne se strădui să zâmbească și respiră pe nas. Reușise să o evite pe domnișoara Starling de când sosise la Londra. Deși Daphne nu era genul care să țină dușmănie, nu avea să o ierte niciodată pe domnișoara Starling pentru faptul că încercase să o compromită pe Anabelle.

– Bună seara, domnișoară Honeycote. Nu te-am mai văzut de o veșnicie, nici pe tine și nici pe scandaloasa dumitale soră. Unde e noua ducesă? întrebă domnișoara Starling, cu ochii mari plini de o inocență prefăcută. Mă rog să nu se fi îmbolnăvit. Am sperat că îi prinde bine căsătoria.

Daphne o săgetă cu o privire aprigă.

– Te pot asigura că așa este.

– Lord Foxburn, zise domnișoara Starling, oarecum cu sufletul la gură. O plăcere! Întinse o mănușă din piele de căprioară imaculat de albă și se mândri în timp ce contele se aplecă asupra ei. Mărturisesc că sunt șocată să vă găsesc pierzându-vă vremea cu domnișoara Honeycote și cu prietenele dumneaei.

Ochii contelui scăpărară periculos.

– Și de ce vi s-ar părea șocant lucrul acesta, domnișoară Starling?

Ea izbucni într-un râs gutural.

– Cei din familia Honeycote nu prea fac parte din lumea bună. Știți în care parte a orașului locuiau cu doar câteva luni în urmă? Domnișoarele bine-crescute nu locuiesc într-o asemenea mizerie.

Totuși, voi recunoaște faptul că proastele lor maniere nu sunt în întregime din vina lor. Sărăcia dă naștere în mod inevitabil imoralității.

Lordul Foxburn își îngustă privirea și spuse pe un ton scăzut, dar letal:

– Singura persoană care dă dovadă de lipsă de maniere sunteți dumneavoastră, domnișoară Starling. Vă sugerez să vă îndepărtați. La urma urmelor, riscați să vă pătați reputația dacă stați de vorbă cu noi.

– Vă mulțumesc pentru preocuparea dumneavoastră. Voi da curs sfatului dumneavoastră, dar, mai întâi, voi împărtăși propria mea preocupare cu domnișoara Olivia și domnișoara Rose. Se apleacă către fete. Nu vă lăsați păcălite de poveștile pline de jale și de farmecele surorilor Honeycote. Ele cred că noul lor statut privilegiat le protejează de scandal și de ocară. Să fiți sigure că au secrete – secrete întunecate, urâte – și este doar o chestiune de timp până când acestea vor fi expuse în fața tuturor.

Pereții roz cu verde începură să se strângă în jurul lui Daphne. Nu era posibil ca domnișoara Starling să știe de planurile de escrocherie ale lui Anabelle. Nu-i așa? Și era imposibil ca ea să știe despre portrete... doar dacă nu cumva văzuse vreunul dintre ele.

– O seară bună, domnișoară Starling.

Lordul Foxburn păși în fața lui Daphne ca pentru a o proteja fizic de alte insulte.

Buza inferioară a lui Daphne tremura. Seara se dovedea a fi dezastruoasă, așa cum se temuse. Aruncă o privire către mama, fericită să o vadă sporovăind plină de viață cu Lady Bonneville. Deși câțiva oaspeți aruncară priviri curioase în direcția lui Daphne, cea mai mare parte a celor din încăpere păreau nepăsători față de confruntare.

Rose îi strânse mâna.

– Respiră adânc, o sfătui ea. Nu o lua în seamă pe domnișoara Starling și nici insultele ei. Nu îți poate face rău.

Olivia pufni în cea mai nepotrivită manieră pentru o doamnă.

– Nu da crezare nici unui cuvânt pe care l-a scuipat din ură. Nu este decât o scorpie geloasă, plină de amărăciune. Când ți-ai făcut apariția, i s-a mai tăiat un pic din nas. *Era* cea mai frumoasă domnișoară de pe piața căsătoriei, dar lucrurile s-au schimbat. Tu ești de departe mult mai frumoasă.

– Și pe dinăuntru, și pe dinafară, aprobă Rose.

Era ridicol. Nu era nici o frumusețe, iar în clipa aceea se simțea ca o carapace, goală și pustie. O uriașă impostoare.

Poate că tirada domnișoarei Starling fusese urâtă, dar se întâmpla să fie adevărată. Și cea mai rea parte era că, dacă purtarea depravată a lui Daphne ar fi fost expusă, toți oamenii pe care îi iubea – și, cu precădere, Rose și Olivia, pe care le considera surori – ar fi avut de suferit cel mai mult. Daphne dorea din tot sufletul să plece acasă, dar se temea că o ieșire în grabă nu ar fi făcut decât să atragă și mai multă atenție asupra ei.

– Muzicienele sunt pe cale să înceapă, zise lordul Foxburn. Întorcându-se către Olivia și către Rose, spuse: Ar trebui să rămâneți și să vă bucurați de spectacol. Eu o voi însoți pe domnișoara Honeycote pe terasă pentru câteva momente.

Rose își îndreptă un pic spinarea.

– Doar dacă asta este ceea ce dorește Daphne.

– Da. Aerul proaspăt și câteva minute departe de ochii iscoditori sună divin.

Contele o apucă de mână și o trase în picioare.

– Terasa este pe aici.

Ea și lordul Foxburn se strecurară prin valul de oaspeți care se îndrepta către rândurile de scaune, din sens opus. El păși în fața ei și își folosi umerii lați pentru a trece prin mulțime ca prova unei corăbii care tăia valurile oceanului. Când ajunse la ușă, nu dădu drumul mâinii ei, ci o trase departe de casă, către partea îndepărtată a terasei dreptunghiulare pavate cu lespezi. Împletirea degetelor lor se simțea teribil de intimă, dând naștere unor minunați fiori în brațul ei. Asta se întâmpla doar din cauză că el era atât de... atât de...

Masculin. Era vorba despre umbra cea mai discretă a bărbii crescute de pe obrajii săi, de privirea rapace din ochii lui și de maniera hotărâtă în care conducea fiecare interacțiune. Spunea exact ceea ce credea și făcea exact cum dorea și nu se scuza pentru asta.

Desigur, purtarea aceea era și exasperantă, în același timp. Dar pentru moment, în timp ce palmele le erau strâns lipite una de alta, nu se putea gândi decât la faptul că lordul Foxburn era cu adevărat foarte atrăgător.

Aerul nopții era cald, dar totuși înviorător în comparație cu atmosfera sufocantă din camera de muzică. Câteva felinare atârnate

în jurul terasei străluceau ca niște zâne zburdalnice, iar parfumul trandafirilor și al pământului bogat îi gâdila nasul.

El o trase pe o bancă de marmură, care se simțea netedă și rece sub fundul ei, chiar și prin straturile de satin și de crep.

Daphne se întoarse cu fața către conte, foarte conștientă de faptul că se aflau la doar un braț distanță. Ochii ei se aflau la nivelul lavalierei lui; fu nevoită să își ridice bărbia pentru a-i întâlni privirea. Gura lui desena o linie subțire, iar pleoapele îi păreau grele. Expresia lui nu era tocmai furioasă, nici plictisită și nici interesată, și totuși părea să le cuprindă pe toate cele trei laolaltă.

– Mulțumesc, zise ea, rupând tăcerea. Simțeam că, dacă trebuia să mai îndur încă un minut în încăperea aceea, aș fi urlat.

– Nu cred că asta ar fi îmbunătățit prea mult lucrurile.

– Nu, dar mă tem că domnișoara Starling știe exact cum să mă scoată din minți.

– Nu merită să vă faceți griji din cauza ei, nici măcar pentru o secundă.

Nu? Daphne nu o putea ignora cu atât de multă ușurință. Iar dacă vreunul dintre portretele scandaloase avea să fie făcut public, disprețul domnișoarei Starling avea să pară insignifiant în comparație cu condamnarea din partea lumii bune.

Ea își privi fusta care foșnea în adierea vântului și încercă să nu se concentreze asupra căldurii furnicătoare dintre palmele lor. În clipa aceea, ea știu ce trebuia să facă. Dacă nu avea să o facă imediat, ar fi fost posibil să nu mai aibă vreodată o altă șansă, un alt moment intim în care să îi vorbească. Dar cel mai mare pericol era acela că ar fi putut, pur și simplu, să își piardă curajul.

Luându-și inima în dinți, îl privi în ochi.

– Am o mărturisire de făcut.

Capitolul 6

Lui Ben îi plăceau confesiunile. Mai ales cele din partea femeilor frumoase.

– Continuați!

– Femeia din tablou... sunt eu.

Domnișoara Honeycote nu își coborî privirea și nici măcar nu roși, privindu-l, în schimb, drept în ochi, ca și cum nu avea de gând să își ceară scuze pentru comportamentul ei. Bravo ei!

– Nu pot să mă prefac că sunt șocat. Dar, dacă vă e cumva de ajutor, m-aș putea preface că sunt ușor surprins.

Zâmbind, ea zise:

– Nu este nevoie. Atunci când m-ați înfruntat prima oară, am fost luată prin surprindere. Cred că nu ar fi trebuit să neg, dar nu am știut ce altceva să fac. Mă temeam să nu pătez reputația familiei mele. Încă mă tem.

– E de înțeles. Totuși nu intenționez să expun tabloul în public. Vă dau cuvântul meu, zise el, ușor ofensat de faptul că ea se îndoia de el.

– Știu. Numai că...

– Ce?

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-l găsi pe celălalt.

Sfinte Dumnezeule!

– Mai este *un altul*?

Ea dădu drumul unui oftat.

– Da. Doar unul, dar este la fel de scandalos. Și nu știu unde se află.

O parte a creierului lui fu cutremurat din cauza șocului aflării faptului că mai exista un al doilea portret, dar partea masculină din el era ocupată să își imagineze cum ar fi putut arăta cel de-al doilea tablou scandalos.

– Mă veți ajuta să îl găsesc?

Tremurul abia perceptibil din vocea ei îi spuse cât de mult o costase ca să îi ceară acest lucru. Adevărul era că arăta atât de vulnerabilă – totuși frumoasă – în lumina felinarelor, încât ar fi făcut orice afurisit de lucru i-ar fi cerut ea.

– Credeți că vă pot ajuta să îi dați de urmă.

Ea aprobă, dând din cap.

– Sunt îngrozită de faptul că ar putea apărea undeva – exact așa cum a apărut cel pe care îl aveți dumneavoastră. Nu am foarte multe informații pentru a face progrese și, chiar dacă aș fi în stare să îi dau de urmă, aș avea nevoie de cineva care să mă ajute să îl cumpăr – nu de bani, înțelegeți, ci doar să se ocupe de tranzacție.

– Sunt foarte ușurat să aflu că nu am nevoie de aptitudini speciale. A cumpăra un tablou nu sună a fi teribil de deranjant. Cred că aș putea face față.

Ea arcui o sprânceană blondă.

– Găsirea tabloului s-ar putea dovedi dificilă. Este foarte important ca identitatea mea ca subiect al tablourilor să rămână un secret. Știu că toate astea sunt o glumă pentru dumneavoastră, dar eu nu am mai dormit bine din ziua în care ați vizitat salonul surorii mele.

Dorea să-i spună că nici el. Că era torturat de vise despre ea. Dar asta ar fi speriat-o, cu siguranță.

– Știu cum este... să fii bântuit de lucruri pe care îți dorești să le fi făcut altfel.

– Nu regret ceea ce am făcut, Lord Foxburn. Am avut motivele mele. Ceea ce regret – până în străfunduri – este necazul și durerea pe care acțiunile mele ar putea să le pricinuiască familiei mele. Și da, am propriile mele motive egoiste pentru a dori ca portretele să rămână un secret.

Ce motive ar fi putut avea pentru a poza? Ea făcuse aluzie la sărăcia în care se aflase familia ei, dar nu existau alte modalități prin care ar fi putut câștiga câțiva bănuți? Să coasă, să spele, să vândă portocale? Nu că o condamna, dar manierele ei sugerau faptul că fusese crescută așa cum trebuia crescută o domnișoară, iar tabloul care atârna în biroul lui nu era nici pe departe în limitele bunei-cuviințe.

Erau atât de multe întrebări pe care dorea să i le pună, dar nu mai puteau rămâne pe terasă prea mult timp.

– Voi încerca să vă ajut.

– Vă mulțumesc.

Ochii ei erau suspect de umezi.

– Voi cere în schimb un singur lucru.

Expresia ei deveni temătoare.

– Cum ar fi?

– Doresc să aflu adevărul... despre motivul pentru care ați pozat pentru portrete și...

– Și mai ce, Lord Foxburn?

La naiba cu toate, nu exista un mod subtil în care să o întrebe.

– Natura relației dumneavoastră cu artistul.

Ea se opri brusc.

– De ce ați dori să știți lucrul acesta?

Într-adevăr, de ce?

– Sunt un ucenic al naturii umane. Îmi place să știu motivul pentru care oamenii se comportă în felul în care o fac. *Dumneavoastră*, domnișoară Honeycote, sunteți cumva ca o enigmă.

Mai dorea să știe și dacă Robert avusese vreo legătură cu ea și cum de ajunsese acesta în posesia portretului ei. Dacă prietenul lui o iubise? Părea că lucrul acesta ar fi schimbat cumva lucrurile, dar Ben nu era prea sigur în ce fel. Avea nevoie de informații și de timp ca să pună totul cap la cap.

– Cred că e corect, zise ea în cele din urmă. Mă voi încrede în dumneavoastră dacă veți face tot posibilul pentru a mă ajuta să recuperez cel de-al doilea portret.

El se întoarse spre ea și îi strânse mâna ceremonios.

– Ne-am înțeles. Voi stabili o oră și un loc în care să discutăm și vă voi da de veste.

– Cu fiecare zi ce trece, riscul de a fi descoperită crește.

– Înțeleg urgența situației și sunt în slujba dumneavoastră.

Ea avu un zâmbet care îl încălzi până în măduva oaselor. Aceea putea fi de departe cea mai plăcută însărcinare pe care o avusese vreodată. Iar în ceea ce privea inima lui, putea fi, de asemenea, și cea mai periculoasă.

Daphne și lordul Foxburn se strecurară în tăcere în salon prin ușile glisante din spate, în timpul concertului lui Beethoven și, din fericire, nimeni nu îi observă.

Daphne se întoarse pe scaunul său din ultimul rând, care era, de altfel, liber – până când lordul Foxburn luă loc pe scaunul de lângă ea. Își dădu silința să pară indiferentă, ca și cum nu îi păsa absolut deloc de locul în care alesese el să se așeze, dar adevărul era că fiori delicioși o străbăteau de fiecare dată când el se afla în apropiere.

Își spuse că reacția aceea ciudată și puternică, pe care o avea în preajma lui se datora doar faptului că el îi știa secretul și o putea ruina, dacă alegea să o facă.

Dar în adâncul ei știa că era mai mult de atât.

Era dorință.

Se afla atât de aproape încât îi putea vedea gropița din obraz și umbra bărbii crescute de pe bărbie. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă

o pipăia și își înfrână impulsul în întregime necuviincios de a-și scoate mănușa pentru a-și trece vârful degetului de-a lungul bărbiei lui.

Sfinte Dumnezeule! Era inacceptabil.

Își deschise evantaiul și se aplecă ușor către conte. Zise printre dinți:

– Vă rog, nu vă simțiți obligat să rămâneți aici, cu mine. Nu mă deranjează să stau singură.

– Nici pe mine, spuse el, fluturând un rânjet al naibii de frumos. Dar îmi place locul acesta. Îngăduie o vedere foarte plăcută.

Ea simți cum se înroșește.

– Asupra muzicienelor, vreau să spun.

– Desigur.

Începuse să se obișnuiască cu tachinările lui, dar nu și cu reacțiile trădătoare ale trupului ei. Inima îi bătea atât de tare încât se temea că el avea să o audă. Își făcu ușor vânt cu evantaiul și se hotărî să își îndrepte atenția asupra spectacolului.

Însă se trezi holbându-se la mâna cu care el bătea darabana pe coapsă, în ritm cu muzica. Cum s-ar simți să aibă mâinile lui pe pielea ei, mângâindu-i umerii ori dâmbul sânilor? Înghiți în sec și își făcu mai repede vânt cu evantaiul. Deși de obicei nu era înclinată spre astfel de gânduri impure, îi era șocant de ușor să și-l imagineze mângâindu-i picioarele, mai ales pielea netedă din partea de sus a coapselor ei și curba fundului. Și mai rău, dorea ca ea să îl mângâie *pe el* – să descopere fiecare centimetru din el, de la umerii lui lați până la șoldurile înguste și până la lungimea tare a...

Sfinte *Dumnezeule*, ce era în neregulă cu ea încât să aibă astfel de gânduri depravate în timp ce propria ei *mamă* ședea la câțiva pași distanță?

Daphne tuși, iar lordul Foxburn se apropie mai mult, ceea ce nu ajută absolut deloc lucrurile.

– Sunteți bine? întrebă el.

– Doar un pic însetată, minți ea. Cred că concertul e pe cale să ia sfârșit. Voi lua ceva de băut la pauză.

El o privi curios preț de o clipă, ca și cum ar fi fost în stare să îi citească toate gândurile năbădăioase, apoi afișă un zâmbet discret care o inundă ca un val, lăsându-i pielea plină de furnicături în calea lui.

Daphne reîncepu să își facă vânt cu evantaiul – cu mai multă vigoare – și își ațintì privirea asupra mamei sale pentru a nu mai fi tentată să își lase gândurile să zburde din nou către conte.

Cvartetul era compus din surorile Seaton și din alte două tinere domnișoare, care cântau toate frumos. În clipa în care începu pauza, Daphne se ridică și – nerăbdătoare să pună un pic de distanță între ea și lordul Foxburn – merse să vorbească cu mama.

– Să vă aduc ție și lui Lady Bonneville ceva de băut? întrebă ea.

Vicontesa, ale cărei picioare erau sprijinite pe scăunelul ei, flutură o mână plină de bijuterii.

– Nu e nevoie. Am trimis-o deja pe camerista mea în căutare de hrană. Va fi nevoie de ceva mai substanțial dacă va trebui să mai îndur încă o oră de talent mediocru.

Daphne privi în spatele ei ca să se asigure de faptul că muzicienele nu o auziseră.

– Vă cer iertare, Lady Bonneville, dar eu cred că cvartetul este foarte bun.

Vicontesa își ridică lornieta și, prin ea, se uită urât la Daphne timp de câteva secunde. Întorcându-se către mama lui Daphne, întrebă:

– Știai că fiica ta nu are ureche muzicală?

Mama zâmbi.

– Daphne a mea este o idealistă.

Ciudat, păru aproape că se scuza.

Lady Bonneville spuse pe un ton dezaprobator:

– Slavă Domnului că are destulă frumusețe încât să compenseze lipsa. Lui Daphne îi spuse: O drăgălășenie ca a ta este rară, dar este în același timp o binecuvântare și un blestem.

Daphne scutură din cap ca să și-l limpezească.

– Ce este rău în a fi idealist?

Vicontesa își exprimă dezaprobarea ca și cum Daphne era fără de speranță.

– Socializează, fătucă, zise ea, arătându-i drumul cu lornieta.

Olivia și Rose se duseseră la masa cu răcoritoare, așa că Daphne i se alătură domnișoarei Louise Seaton, care își acorda din nou, cu asiduitate, vioara.

– Îmi place concertul, zise Daphne. Probabil că ați început să cântați la vioară de la o vârstă fragedă de aveți atâta talent.

– Mulţumesc. Mama mi-a pus în mână arcuşul când abia dacă aveam patru ani. Mi-aş dori să pot spune că vioara este o pasiune pentru mine. Adevărul este că sunt extraordinar de obosită de exerciţii.

– Cu adevărat? zise Daphne. Atunci de ce o faceţi?

– Mama crede că este singura modalitate în care eu şi Jane vom putea atrage atenţia unui domn. Întreaga seară este o încercare evidentă de a ne demonstra talentele şi de a prinde ochii – ori urechile, mai exact – unor posibili soţi.

– Vai! Daphne aruncă o privire în jurul încăperii. V-a atras vreun domn atenţia?

Îmbujorarea coloră obrajii rotunzi ai domnişoarei Seaton, şi aceasta îşi răsuci o buclă brunetă care îi atârna în faţa ochilor verzi.

– Lordul Biltmore este foarte chipeş, nu-i aşa? Mama a fost extrem de fericită atunci când el ne-a acceptat invitaţia.

– Vicontele este pe cât de frumos, pe atât de amabil, adăugă Daphne.

– Iată-l că vine, şopti în grabă domnişoara Seaton, iar lordul Foxburn este cu el.

– Bună seara, doamnelor. Timbrul vocii contelui făcu trupul lui Daphne să zăngănească ca strunele viorii. Domnişoară Seaton, meritaţi să fiţi felicitată pentru execuţia impecabilă a cântecelor aşa cum sunt ele scrise pe partituri.

– Vai, mulţumesc, Lord Foxburn.

Domnişoara Seaton strălucea, în mod evident nedându-şi seama de faptul că el se amuza pe seama ei. Daphne îşi notă mental să îl pocnească cu evantaiul mai târziu.

– Este un spectacol minunat, zise lordul Biltmore, şi aştept cu nerăbdare a doua jumătate.

Domnişoara Seaton zâmbi timid.

– Vă mulţumesc pentru încurajarea de mai devreme. Îmi dau seama că interpretarea mea este departe de a fi perfectă.

– Nici vorbă, spuse lordul Biltmore.

– Coarda a patra se aude un pic cam ascuţit.

Lordul Foxburn făcu semn cu capul către instrumentul domnişoarei Seaton.

Zâmbetul ei dispăru, iar Daphne îşi strânse evantaiul în timp ce îl săgetă cu o privire dojenitoare.

– Deși este aproape insesizabil, rectifică el. Domnișoară Honeycote, mă întreb dacă aș putea să vă vorbesc o clipă?

– Desigur.

Punând mâna pe șalele ei, o conduse la marginea scenei. Ea încercă să ignore sentimentul că își pierdea suflarea care o copleși în momentul în care contele o atinse și, de îndată ce domnișoara Seaton și lordul Biltmore fură în afara razei auditive, se răsuci să îl înfrunte pe lordul Foxburn.

– Ați fost foarte nepoliticos adineauri.

– Ați prefera să fiu necinstit?

– Da! Adică, nu...

– Trebuie să plec, zise el brusc. Am vrut doar să vă anunț că vă voi contacta pentru a putea pune la cale un plan. În curând.

– Nu-mi vine să cred că vom lua cina la Grădinile Vauxhall! Olivia stătea la măsuța ei de toaletă, cercetându-și cerceii noi cu perle în oglindă. Ești nerăbdătoare să-l vezi pe lordul Biltmore?

Daphne, care stătea în spatele Oliviei, îi întâlni privirea în oglindă și ridică din umeri.

– Aștept cu nerăbdare o seară plăcută în compania întregului nostru grup.

Grupul lor era compus din lordul Biltmore, Olivia, Rose, James Averill, Daphne și lordul Foxburn. El fusese cel care aranjase lucrurile, desigur, iar Daphne era sigură că el își dăduse toată osteneala doar pentru a-i putea vorbi despre pașii pe care urma să îi facă în întreprinderea lor de a găsi cel de-al doilea portret. Nu își dăduse seama că acel demers avea să necesite un asemenea nivel de subterfugii și nu îi plăcea că lordul trebuia să meargă atât de departe și cu un asemenea preț. Ar fi preferat să nu îi fie datoare – ca de altfel nici unui alt bărbat. Dar aceasta era problema cu secretele.

Lordul Foxburn o invitase și pe Anabelle, alături de Owen, dar sora ei mărturisise că era foarte posibil să fie însărcinată – dacă grețurile ei puternice, din ultimele zile, erau un indiciu. Owen, ca un soț îndrăgostit nebunește, fusese în același timp îngrozit și în culmea fericirii și insistase să cheme de îndată doctorul. Doctorul Loxton confirmase diagnosticul fericit și prescrisese odihnă din belșug pentru ducesă.

Olivia își întoarse din nou atenția asupra propriei reflexii și scoase panglica roz pe care Rose i-o împletise cu migală printre bucle cu doar o jumătate de oră înainte.

– Cred că o voi folosi în schimb pe cea aurie. Ridică o bucată de mătase strălucitoare. Mă ajuți?

– Desigur.

Daphne luă panglica dintre degetele ei și urzi o împletitură printre pletele castanii ale Oliviei.

– Este un pic mai sofisticat, nu crezi? Doresc ca James să mă vadă ca pe o femeie – nu ca pe fetița îndrăgostită nebunește care dezgropa neîncetat viermii pe care el să îi folosească drept momeală.

– Cred că ar trebui să îți fie dator cu oarecare recunoștință după toate astea.

– Nu recunoștință doresc din partea lui, Daph. Ci admirația lui, devotamentul... dragostea lui.

– Știu.

Faptul că îl invitase pe domnul Averill fusese o mișcare genială din partea contelui. Olivia avea să fie incapabilă să își îndrepte atenția asupra oricui altcuiva în afara chipeșului avocat, iar Rose urma să fie ocupată să o păzească pe sora ei. Asta făcea ca singurul care rămânea fără ocupație să fie lordul Biltmore, dar Daphne era sigură că lordul Foxburn avea un plan.

Singura ei grijă era cât de mult trebuia să îi dezvăluie.

Trăsura lui ajunse fix la ora opt. Îmbrăcat într-o redingotă de seară de culoare bordo, cu pantaloni negri și cizme până la genunchi strălucitoare, arăta atât de elegant, încât îți tăia respirația. Se oferise să le conducă pe Daphne, Olivia și pe Rose. Domnul Averill și lordul Biltmore trebuiau să îi întâlnească în separeul pe care contele îl rezervase pentru seara aceea.

O luară pe drumul care trecea peste podul Westminster, și faptul că Daphne era oarecum dezamăgită că nu folosiseră intrarea pe apă era, ei bine, absurd. Scopul acelei ieșiri era acela de a începe căutarea; orice amuzament pe care urma să îl culeagă ici și colo avea să fie pur și simplu din întâmplare.

Și totuși, atmosfera de la Vauxhall era mult prea festivă și palpitantă pentru ca Daphne să rămână indiferentă. Ceilalți domni li se alăturară, și grupul lor se înfruptă din șuncă, pui și salate îmbelșugate.

După cină, se aventurară pe promenadă și se bucurară de priveliștile frumoase. Domnul Averill era atras de ruinele artificiale, iar Olivia era atrasă de domnul Averill. În loc să alerge după cei doi, ceilalți patru aleseră să se așeze pe niște bănci de unde puteau privi la distracții și să asculte orchestra. Daphne era atât de captivată de muzica veselă, încât tresări la sunetul vocii contelui.

– Piciorul meu are nevoie de puțin exercițiu, zise el, ridicându-se. Aș putea-o convinge pe vreuna dintre voi, domnișoare încântătoare, să facă o plimbare prin grădini alături de mine?

Aceea era șansa ei, și totuși nu dorea să pară prea nerăbdătoare.

– Ar trebui să stau pe-aproape să o aștept pe Olivia, spuse Rose.

Daphne dădu drumul respirației pe care și-o ținuse.

– Aș fi încântată să văd mai mult din peisajul acesta minunat, dacă ești sigură că nu te superi, Rose.

– Absolut deloc. Aș putea asculta orchestra asta toată noaptea.

– Sunt sigur că Averill și Lady Olivia se vor întoarce curând, zise lordul Biltmore. Atunci o să ne alăturăm vouă pe alee. Vom dori să ne asigurăm cel mai bun loc pentru a privi, mai târziu, artificiile.

– Așa este. Mergem, domnișoară Honeycote?

Lordul Foxburn ar fi putut fi un pic mai puțin aspru, dar lordul Biltmore era, fără îndoială, obișnuit cu felul grosolan de a fi al contelui. Daphne luă brațul pe care el i-l oferi și îi aruncă lui Rose un zâmbet liniștitor în timp ce porniră pe aleea pietruită, departe de muzică și de aglomerație.

Când fură relativ singuri, Daphne zise:

– Vă mulțumesc pentru faptul că ați aranjat asta. Probabil că v-ați ostenit foarte mult.

– Într-adevăr. Plimbarea prin Grădinile Vauxhall, alături de o tânără frumoasă, este un sacrificiu foarte mare, vă asigur. Fiindcă veni vorba, arătați deosebit de frumoasă astă-seară.

Ea îi cercetă expresia ca să se asigure că nu își bătea joc de ea. Nu era genul de domn care să facă complimente gratuit. Ori să facă vreodată.

– Mulțumesc. Își drese glasul. Ce ați dori să știți? Voi încerca să răspund întrebărilor dumneavoastră cât se poate de sincer și de complet.

– Cine este artistul?

– Un prieten de familie, Thomas Slate. Mamele noastre sunt amândouă văduve și au pus laolaltă ce resurse le mai rămăseseră pentru a se asigura că eu, Anabelle și Thomas aveam mâncare și un acoperiș deasupra capetelor. Noi trei am fost adesea laolaltă, iar când Thomas s-a plictisit să schițeze vazele ciobite și mobila șubredă din apartamentele noastre, a început să ne deseneze pe mine și pe sora mea. Era foarte priceput.

– Tehnica lui lasă un pic de dorit. Proporțiile nu sunt bune. De exemplu, în portretul pe care eu îl am, nasul dumneavoastră ar trebui să fie un pic mai sus pe chip.

Daphne clipi. Bănuia că ar fi trebuit să se simtă ofensată, dar el își spusese părerea atât de firesc, încât nu putu să invoce indignarea.

– Am crezut că vă place portretul.

– Îmi place. În ciuda faptului că îi lipsește tehnica.

– Și cu toate astea ați fost în stare să mă identificați aproape imediat ca fiind subiectul. Atunci ați jucat la cacealma când ați pretins că știați că era vorba de mine?

– A, știam că sunteți dumneavoastră. Poate că prietenul dumneavoastră nu are cel mai bun ochi atunci când vine vorba de proporții, dar v-a captat minunat esența, așa cum doar un prieten foarte bun – ori iubit – ar putea.

Daphne se opri din mers și se răsuci cu fața către el.

– Ce insinuați, milord?

– Faptul că persoana aceasta, Thomas, a fost fie un prieten intim, fie iubitul dumneavoastră. Trebuie să fi fost, pentru a putea să vă picteze cu atât de multă claritate și adevăr.

Încerca să o provoace, și doar din acest motiv ea refuză să muște momeala. Lasă-l să creadă ce dorește.

Începură din nou să meargă, croindu-și drum pe o cărare îngustă, străjuită de garduri vii dese. Felinare atârnau de ghirlande aflate printre crengile copacilor, legănându-se în briza nopții ca stelele tremurătoare. O conduse către o bancă aflată într-un mic alcov format de un semicerc de tufe dese și se așezară, admirând fântâna care clipocea liniștit în poienița din fața lor.

Daphne își reaminti de treaba pe care o aveau.

– Atunci veți admite faptul că Thomas este talentat.

Lordul Foxburn înclină din cap neutru.

– Îi admir lucrarea.

Fierbințeala își croi drum pe ceafa ei, fir-ar să fie!

– El este cel pe care îl așteptam la Gunter.

Mușchii antebrațului său se încordară sub mâna ei.

– Ah, da. Domnul care v-a lăsat așteptând în ploaie.

– N-a fost din vina lui. Am descoperit a doua zi faptul că face înconjurul continentului.

Contele păru să cugete la asta.

– Pentru cine a pictat portretele? Are un ocrotitor?

– Un moșier de la țară a comandat cea mai mare parte a lucrărilor lui, inclusiv portretele mele. Nu știu multe despre el. Thomas a spus despre el că nu îi plăcea viața la oraș și că își petrecea cea mai mare parte a timpului retras la țară.

Lordul Foxburn mârâi.

– Ce? întrebă ea.

– Pare a fi genul de lucruri pe care un artist ticălos l-ar spune pentru a convinge o tânără să pozeze pentru un tablou scandalos.

Daphne se zbârli.

– Thomas nu este așa – nu m-a forțat absolut deloc. Probabil credeți despre mine că sunt foarte înceată la minte dacă vă imaginați că m-aș lăsa manipulată ori înșelată atât de ușor.

În ochii contelui fulgeră interesul și... altceva. Poate respect.

– De ce nu-mi spuneți adevărata poveste, domnișoară Honeycote? *De ce* ați făcut-o?

Capitolul 7

Nuanță: (1) Orice culoare ori ton care se amestecă cu alb. (2) O culoare deschisă, delicată, ca în exemplul: „Pielea ei, fină ca smântâna, avea nuanța unei piersici coapte".

Acela era momentul pe care îl așteptase Ben, motivul pentru care pusese la cale întreaga seară. Avea nevoie să înțeleagă motivul pentru care domnișoara Honeycote își riscase reputația – singurul lucru pe care îl avusese vreodată cu adevărat. Dar, mai ales, avea nevoie să o înțeleagă pe ea. Să fie aproape de lumina ei pentru un timp.

Felinarele de deasupra lor aruncau o strălucire moale asupra peisajului paradiziac. Obrajii ei căpătaseră o minunată nuanță de roz.

– Este foarte simplu. Își trecu limba peste buze ca și cum nu era nimic important. Mama mea era bolnavă – de fapt, se afla pe moarte. Luni la rând a suferit de o febră cumplită și de atacuri violente de tuse. Nu voi uita niciodată cât de palid și de străveziu era chipul ei în timp ce se afla la pat. Pielea îi era ca un pergament alb întins deasupra oaselor.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt. Se opri pentru o clipă și, când își reluă istorisirea, vocea îi era clară și puternică.

– Eu și Anabelle am crezut că mama avea tuberculoză. Doctorul prescrisese vapori și medicamente diverse pentru refacerea plămânilor și pentru a o ajuta să-i fie mai ușor. Era costisitor și la fel erau și medicamentele. Sora mea lucra câte 12 ore pe zi, cosând, ca să facă rost de banii de care aveam nevoie. Eu reparam câte ceva din când în când, dar prioritatea mea era să am grijă de mama. Banii pe care i-am făcut din portrete, ei bine, au fost contribuția mea.

Pieptul lui Ben se strânse, imaginându-și îngrijorarea pentru mama ei și disperarea prin care trecuse Daphne. Dar unghiul în care ea își ținea bărbia îi spuse că ea nu dorea milă.

– Ce crede sora dumneavoastră despre situația aceasta dificilă în care vă aflați?

Ea îl prinse de încheietura mâinii și își fixă privirea în ochii lui.

– Ea nu știe nimic despre tablouri și nici nu trebuie să afle.

Contele clătină din cap. Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante.

– De unde a crezut că sunt banii?

– N-a fost o sumă atât de mare pe cât v-ați așteptat. Datoram bani tuturor – medicului, spițerului, proprietăresei noastre și măcelarului. Am folosit banii ca să plătesc datoriile, dar n-am reușit niciodată să ajung la zi – nu înainte ca ducele să ne vină în ajutor. Înainte de asta, cea mai mare parte a poverii se afla pe umerii lui Anabelle.

– Sunt surprins de faptul că ați reușit să țineți secret de ea ceea ce făceați.

– Am foarte puține secrete față de sora mea, dar nu i-am putut spune. Nu mi-ar fi permis niciodată să fac asta.

Folosindu-și bastonul, Ben desenă cerculețe mici pe pământul aflat între picioarele lor.

– De ce doriți să păstrați secretul față de ea chiar și acum?

Domnișoara Honeycote prinse între degete cordonul de panglică violet a rochiei.

– Anabelle a avut întotdeauna grijă de mine, și doresc să nu-i mai fiu povară. S-ar îmbolnăvi de griji și se simte deja destul de rău din cauza condiției în care se află. Trebuie să repar problema asta de una singură. Chicoti jenată. Cu puțin ajutor din partea dumneavoastră.

El își mângâie bărbia, dezbătând care era cel mai bun mod de a pune următoarea întrebare, apoi se decise să dea curs metodei sale obișnuite – în mod direct.

– Îmi permiți să-ți spun Daphne?

Ochii ei se măriră, iar buzele formară un cerc perfect. Înainte ca ea să apuce să răspundă, el zise:

– Atunci când suntem singuri, vreau să spun. Din moment ce vom conlucra strâns, s-ar cuveni să renunțăm la unele formalități. Având în vedere natura misiunii noastre, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să facem uz de formalități.

– Atunci eu cum ar trebui să vă spun?

El ridică din umeri.

– Spune-mi cum dorești – nimic nu mă poate șoca. Dacă îți lipsește imaginația, mi-ai putea spune pe numele de botez, Benjamin – ori, mai simplu, Ben.

Ea îl privi curios, ca și cum faptul că el avea și un nume de botez era o surpriză destul de mare.

– Benjamin ți se potrivește. Foarte bine, atunci când vom vorbi singuri vom folosi numele noastre de botez. Care ar trebui să fie primul nostru pas?

– Stai! Nu mi-ai spus niciodată cum și-a revenit mama dumitale din tuberculoză.

– Hm, i s-a pus un diagnostic greșit. De îndată ce ducele și-a trimis medicul personal să o examineze, acesta și-a dat seama de greșeală și a prescris un alt tratament. A durat o vreme, dar și-a revenit foarte bine.

El avu sentimentul că mai era ceva de adăugat istorisirii – o poleire prea mult pentru a nu fi așa – dar, pentru moment, era dispus să treacă cu vederea.

– Mai știe cineva faptul că ai pozat pentru tablouri?

– Nu. Thomas a șterpelit câteva cearșafuri și felinare, a cumpărat un fotoliu ponosit de la o casă de amanet și a amenajat un studio temporar în fabrica părăsită de lângă apartamentele noastre. Nimeni nu ne-a deranjat vreodată acolo, cu excepția câtorva șobolani.

– Pare fermecător.

Ea zâmbi stins, ca și cum ar fi rememorat amintirea.

– Nu era rău. Deși era teribil de frig în timpul lunilor de iarnă. Uneori tremuram, iar Thomas îmi amintea să îmi relaxez umerii și să-mi așez brațele în nu știu ce fel.

Nu îi plăcea felul în care se rostogolea de pe limba ei numele „Thomas" Cu cât afla mai multe despre artist, Ben îl plăcea din ce în ce mai puțin și, oricum, nu îl plăcuse de la început pe nemernic. Era de neiertat să oblige o tânără să stea în cămășuță de noapte, într-o fabrică infestată cu șobolani – indiferent de circumstanțe. Norocul lui Thomas era că în momentul de față îi despărțea Canalul Mânecii.

Ben se ridică și făcu încet câțiva pași în fața fântânii liniștite, mișcându-și piciorul și gândindu-se.

– Mama lui Thomas ar putea ști cine este ocrotitorul lui?

– Poate. Aș putea întreba, deși, dacă o fac așa, din senin, s-ar putea ridica unele suspiciuni. Ea și mama sunt încă destul de apropiate, așa că trebuie să mă ocup cu delicatețe de lucrul acesta. Dacă mama află ce-am făcut, ar fi foarte dezamăgită. Mai rău, ar simți că a eșuat în a mă crește așa cum trebuie. Nu trebuie să afle despre portrete.

– Lasă-mă să încep prin a arunca o privire printre hârtiile lui Robert. Nu cred că avea tablourile de mult timp, așa că poate găsesc o înregistrare ori vreun fel de chitanță. Și acum, întrebarea de care se temuse. Întrebarea al cărei răspuns dorea cu adevărat să îl cunoască. L-ai cunoscut? Adică, vă cunoșteați?

– Dacă ni s-au întâlnit vreodată cărările, eu nu știu. Sunt sigură că nu ne-am învârtit în aceleași cercuri.

El expiră și începu din nou să meargă înainte și înapoi, dar afurisitul de picior îi ceda și abia se redresă înainte de a se prăbuși. Daphne sări în picioare și își înfășură un braț în jurul taliei lui ca și cum ar fi fost un invalid.

– Sunt în regulă, se răsti el.

Ea păși repede înapoi și își ridică palmele.

– Da, văd.

Dumnezeule, se purta ca un măgar.

– Am învățat să mă descurc cu rana mea în propriul meu fel.

– Ah, așa este. Cred că ai făcut aluzie la una dintre metodele dumitale – alcoolul – în trăsură, zilele trecute. Ce alte metode folosești?

– Uneori s-a dovedit că înjurăturile mă calmează.

– Păi, atunci ar trebui să fii pe jumătate vindecat.

– Doar dacă nu cumva ai dumneata o sugestie mai bună, zise el sec, voi face ceea ce funcționează pentru mine. Ori, cel puțin, mă ajută să trec de fiecare zi.

– A trece de fiecare zi nu e un mod de a trăi.

Păși până la fântână și mângâie cu vârful degetului înmănușat marginea rotundă a bazei de piatră. Apoi, înainte ca el să își dea seama, ea își scoase mănușa. Deschise gura să o întrebe ce naiba făcea, dar nu reuși să scoată un sunet.

Ea se aplecă peste ochiul de apă și își băgă mâna goală în apa care clipocea, țâșnind din centru. Coloana se rupse în jumătate înainte de a se reîntregi. Picături îi curgeau pe braț, către cot. El se holbă, vrăjit.

– Apa are multe proprietăți vindecătoare, anunță ea.

Doamne, Dumnezeule!

– Dacă crezi că voi bea din apa aia, te înșeli amarnic.

Ea râse, un sunet care îl făcu să se simtă cu vreo zece kilograme mai ușor.

– Nu sugeram s-o bei. Dar chiar cred că ar trebui să încerci și alte tratamente.

– Cum ar fi tratamentul cu ape de la Bath? Nu, mulțumesc.

– N-ar trebui să respingi atât de repede și alte posibilități. Însă aveam altceva în gând. Când mama era bolnavă, am mers la bibliotecă și am împrumutat toate jurnalele medicale pe care le-am putut găsi. N-am reușit să o ajut pe ea, dar am învățat o mulțime de lucruri despre corpul uman.

– Chiar așa? Ridică sugestiv dintr-o sprânceană. Spune-mi mai multe, te rog.

– Să-ți povestesc despre efectele anginei difterice ori ale difteriei? Poate despre frigurile galbene?

– Speram ceva mai incitant. Și mă tem că nu înțeleg ce dorești să-mi spui.

Ea își întoarse din nou atenția către apă și își plimbă degetul înainte și înapoi pe suprafața ei.

– O baie medicinală ar putea lua din dureri.

El își reținu râsul.

– Dacă dau cu un strop de apă pe picior nu o să mi se repare.

– Poate că nu. Dar în combinație cu alte remedii... Va trebui să fac unele cercetări.

Ultimul lucru pe care și-l dorea el era ca ea să se gândească la el în timp ce citea despre boli oribile.

– Nu e nevoie să te deranjezi.

– Măcar atât pot face, din moment ce mă vei ajuta să găsesc celălalt portret.

– Cum dorești.

Dacă avea nevoie de ceva care să o țină ocupată și care să o facă să uite de faptul că reputația ei putea fi distrusă în orice moment, nu vedea nimic rău în asta.

Ea își îngustă ochii și își încrucișă brațele, dintre care unul era încă delicios de gol.

– Nu crezi că voi fi în stare să te ajut.

El pufni.

– Nu.

– Ai atât de puțină încredere în mine?

– Îți admir entuziasmul pentru misiunea de a mă vindeca. Însă sunt într-o formă mai rea decât știi. Chirurgi și medici m-au sfătuit de asemenea.

Și toți ajunseseră la aceeași concluzie – că i-ar fi fost mai bine fără picior. Lua-i-ar naiba pe toți!

– Chirurgii și medicii poate că au o educație vastă și calificare profesională, dar, în ciuda dorinței lor de a-și vindeca pacienții, ei trec adesea cu vederea peste puterea vindecătoare a minții.

– Crezi că durerea este doar în capul meu, o acuză el. Reuși să își controleze vocea, dar furia, fierbinte și clocotitoare, îi curgea prin vene. Nu este așa.

Ea micșoră distanța scurtă dintre ei și își puse mâna pe brațul lui.

– Bineînțeles că nu. Nu asta sugeram. Dă-mi doar o șansă, te rog, și promite-mi că vei rămâne deschis la minte!

Își ridică privirea către el, chipul ei frumos implorând. În lumina felinarelor, pielea de deasupra decolteului adânc, la modă, strălucea, iar el își imagină cum ar fi să o strângă în brațe și să îi acopere gura cu a lui, să se piardă în dogoarea ei caldă, seducătoare. Tânjea să își

treacă vârful degetului pe deasupra marginii dantelei frumoasei ei rochii. Sau, chiar și mai bine, limba. Mânia pe care o simțise cu doar câteva secunde mai înainte se transformă în cenușă și un alt fel de foc se aprinse în pieptul lui. În clipa aceea, știa că ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea, indiferent cât de prostesc ori de imposibil ar fi fost.

– De ce aș face asta?

– Pentru că nu ai nimic de pierdut.

– Asta așa este.

Îi luă mâna goală de pe brațul lui, o ridică între ei și își apăsă buzele pe dosul ei.

– Pentru ce a fost asta?

– Nu am făcut decât să închei înțelegerea. Voi căuta proprietarul celui de-al doilea portret. Dumneata vei căuta un tratament miraculos.

Ea zâmbi ca și cum el îi oferise un dar prețios. Ori un cățel.

– Perfect, zise ea.

Înainte să își dea seama ce spune, îi ieși porumbelul din gură:

– Ba chiar voi mări miza.

Fruntea ei se încreți de mirare.

– Dacă vei găsi o cale de a-mi ușura durerea, îți voi da portretul care atârnă în biroul meu.

– Este încă atârnat în biroul dumitale? Glasul ei avea o notă de alarmă.

– Liniștește-te! Nu l-a văzut nimeni. Și nimeni nu o va face.

– M-aș *simți* mai bine dacă ar fi distrus.

Să îl *distrugă?* Nu luase în considerare ideea că ea ar fi putut dori să scape de tot de portret. Ar fi fost un sacrilegiu. Îi înțelegea logica, desigur. Atât timp cât tabloul exista, reputația ei era în pericol. Doar că știa că el nu ar fi fost niciodată în stare să îi dea foc sau să îl distrugă. Simpla idee îi făcu stomacul să i se strângă.

– Haide să le luăm pe rând, zise el. Îl voi vizita mâine pe Hugh și voi găsi o scuză pentru a mă uita printre hârtiile lui Robert.

Ei îi căzu fața.

– Mă simt îngrozitor pentru că te pun într-o postură de a fi nevoit să minți.

El râse.

– Nu ești deloc vinovată că mă corupi. Am crezut că am stabilit deja că nu am deloc scrupule – o cauză pierdută, dacă vrei.

– Nu sunt atât de sigură de asta... Benjamin.

Sunetul numelui său pe buzele ei stârni un nou val de dorință. Se întrebă cum ar fi reacționat ea dacă s-ar fi aplecat și ar fi sărutat-o tandru – doar un sărut scurt, ca să își poată testa teoria cum că ea avea gust de miere, pură și aurie.

Dar înainte să poată acționa, ea își retrăsese mâna din a lui și își pusese mănușa până la cot.

– Restul grupului nostru se întreabă, probabil, unde suntem. Mergem să ne alăturăm lor?

– Da, zise el, înăbușindu-și un oftat. Bănuiesc că ar trebui.

Îi oferi din nou brațul și, în timp ce se întorceau către rotonda unde cânta orchestra, îi văzură pe Hugh, Averill și pe surorile Sherbourne îndreptându-se către ei.

Lady Olivia le făcu cu mâna cu exuberanța ei tipică.

– Focurile de artificii vor începe în curând. Haideți să prindem un loc bun din care să privim spectacolul!

Era la brațul lui Averill și totuși, cumva, era cu doi pași înaintea lui.

– Avantajul artificiilor, zise sec Ben, este acela că nu trebuie decât să-ți dai capul pe spate ca să le urmărești.

– Cred că Olivia are dreptate. Ar trebui să mergem pe culmea aceea, spuse Daphne, arătând către un mic deal. Ar trebui să ne ofere un loc de observație excelent.

– Așa este, exclamă Hugh. Dar terenul nu va fi prea abrupt pentru tine, Foxburn?

La naiba cu Hugh și grija lui! Chiar dacă intenția lui fusese bună, era totuși din cale-afară de iritant.

– Promite-mi că în ziua în care o pantă ușoară, cu iarbă, ca aceea, se va dovedi insurmontabilă, îmi vei pune pistolul la cap și-mi vei pune capăt suferințelor.

Surorilor Sherbourne li se tăie răsuflarea, dar Daphne spuse pe un ton dezaprobator:

– Vai, dar ce dramatici suntem în seara asta. Cum au fost ruinele artificiale, domnule Averill?

În timp ce ea conversa politicos, Ben calculă în gând distanța dintre locul în care se aflau și vârful dealului. Lucrul naibii era că nu era deloc sigur dacă avea să reușească să ajungă până în vârf fără să cadă cu nasul în pământ. Avea să afle în curând.

După ce merse vreo zece metri, transpirația își făcu apariția pe chipul lui. Piciorul îi amorțise în mare parte, ceea ce însemna că durerea nu era departe. Daphne își aruncă ochii către el și pe fața ei se putea observa compasiunea, înainte de a-și feri imediat privirea.

– Ah, priviți la trubaduri!

Orchestra veselă a celor cinci artiști atrăsese un grup mic și fiecare dintre interpreți părea să cânte la un fel de fluier pe lângă cel de-al doilea instrument. Penele viu colorate de la pălăriile lor păreau să danseze în ritm cu muzica.

Poate că, dacă nu ar fi fost pe cale să leșine de durere, i-ar fi plăcut piesa pe care o cântau.

Daphne devie către un perete scund de piatră, unde el putea să se așeze.

– Mi-ar plăcea să îi privesc un pic. V-ar deranja dacă am aștepta câteva minute?

– Dumnezeule, nu, zise Hugh galant. Avem tot timpul din lume.

Averill le făcu cu mâna lui Daphne și prietenilor ei, iar femeile nu pierdură timpul și se alăturară cercului de observatori, râzând și exclamând la fiecare truc banal pe care îl făceau cântăreții.

Ben abia se așezase pe zid când durerea îi arse mușchii coapsei. Își mușcă interiorul obrazului pentru a se împiedica să urle ca un soi de animal sălbatic și, în câteva secunde, simți gustul sângelui. Ca de obicei, lumea din jurul lui deveni neclară și dispăru. Își îngropă degetele în marginea de piatră, încercând să țină sub control tremurul întregului său corp. *Unu, doi, trei...* Undeva, în jur de 82, durerea începu să cedeze. Extrem de încet, privirea îi deveni clară, iar tremurul încetă.

Averill stătea în dreapta lui, părând destul de uimit.

– Nu am avut habar.

Ben își pipăi buzunarul redingotei după o batistă.

– Al naibii de inoportun, spuse el pe un ton mucalit. Dar cel puțin am ambele picioare. Își șterse fața, ușurat să vadă că Daphne și surorile Sherbourne erau încă ocupate cu spectacolul trubadurilor.

Fu dintr-odată cotropit de sete și își înălță capul în căutarea unui chelner în trecere.

– Ce ai vrea să îți aduc, Foxburn? se oferi Hugh, care arăta probabil mai palid decât arăta el însuși.

– Ceva de băut. Nu-mi pasă ce.

Protejatul său plecă iute, cu trupul său zvelt plin de o hotărâre perseverentă.

– Cât de des? întrebă Averill.

– Nu știu, zise Ben, trecându-și o mână prin păr. De câteva ori pe săptămână, uneori mai puțin, de obicei mai des. Efortul fizic poate să o declanșeze, dar, uneori, apare de nicăieri.

– Ar trebui să te odihnești. De ce nu încheiem seara aici și le ducem acasă pe doamne?

– Nu, zise repede Ben. Voi fi bine. Vor să vadă artificiile și le vor vedea.

Câteva momente mai târziu, Hugh reveni, ținând o carafă imensă într-o mână și un teanc de pahare în cealaltă.

– E punci de arac[1], explică el. Miroase foarte puternic.

– Perfect.

Ben luă un pahar și îl întinse nerăbdător cât timp Hugh turnă. Când, în cele din urmă, bău, lichidul îi arse gâtul și îi făcu nările să se dilate. Deși nu îi potoli setea, putu deja să simtă cum i se împrăștie prin membre căldura amorțitoare. Ridică paharul pentru a-i fi din nou umplut, iar Hugh îl servi.

La puțin timp după aceea, doamnele reveniră, iar Averill le convinse pe toate că ar trebui ca și ele să guste din punci.

– Este foarte puternic, le avertiză Rose după ce luă o gură. Nu prea mult, Olivia.

Daphne se apropie, și fiecare pas pe care îl făcea părea să crească efectele amețitoare pe care punciul le avea asupra lui Ben.

– Mă gândeam, zise ea fără să se adreseze cuiva anume, că este o seară cam noroasă pentru artificii. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunțăm la ele și să ne întoarcem într-o seară mai potrivită.

Privirea ei alunecă către Ben, iar expresia ei sugera că era foarte surprinsă că încă nu leșinase.

– Vai, dar suntem deja aici și nu mai durează mult până când vor începe.

Olivia afișă o bosumflare exersată care, Ben putea să jure, era adresată lui Averill. Avocatul nici nu băgă de seamă.

– Ce credeți, Lord Foxburn? întrebă Daphne.

---

[1] Băutură alcoolică populară în Orientul Mijlociu, renumită pentru aroma sa, iar culoarea albă laptoasă se obține atunci când se adaugă apă. Are un conținut ridicat de alcool, astfel încât sunt aproape întotdeauna adăugate apă și gheață. (n.tr.)

– Lady Olivia dorește să vadă artificiile, zise el. Dumneavoastră, nu?

– Ba da, dar nu trebuie neapărat în seara asta, spuse ea cu subînțeles.

Îngrijorarea era gravată pe fruntea ei altminteri fără încrețituri. El se prefăcu a nu înțelege semnificația.

– Câțiva nori nu vor strica spectacolul. Dar ar fi bine să continuăm dacă vrem să obținem un loc bun.

Dacă Hannibal a fost în stare să treacă Pirineii, pentru Dumnezeu, putea și el să urce un amărât de deal.

Se săltă în picioare, în același timp surprins și mulțumit că putea sta fără să se sprijine prea tare pe baston. Daphne îl privi îndeaproape, ca și cum s-ar fi temut că el avea să se prăbușească în orice clipă. Însă, după ce el reuși să facă câțiva pași, ea păru să se relaxeze și chiar să guste din punci. După care se strâmbă.

– Un pic mai puternic decât ratafia[1], zise el chicotind.

Ea zâmbi și ridică paharul la buze ca să mai guste o dată. Drept răspuns, sângele lui clocoti.

Continuară să se plimbe, cu Daphne făcând eforturi să încetinească pasul de câte ori era posibil. În cele din urmă, ajunseră la destinație și, chiar dacă peisajul nu prea merita durerea îngrozitoare pe care trebuise să o îndure ca să ajungă acolo, era totuși destul de... plăcut. În timp ce noaptea îi învăluia, felinare îndepărtate se legănau în adierea vântului ca niște licurici. Norii fugeau în grabă prin fața lunii, împrumutând serii un accent dramatic. Rămaseră cu toții tăcuți, trăgându-și răsuflarea, admirând peisajul și bucurându-se de liniștea relativă.

Chiar în clipa în care Ben se minuna de neașteptatul moment de seninătate, o femeie beată se împiedică și se împletici către micul lor grup. Cu doar o clipă înainte ca ea să se lovească de Olivia, Averill o prinse și o ținu în picioare.

– Sunteți bine, domnișoară?

– Ah, cred că da.

Mânecile rochiei îi alunecaseră pe brațe, iar sânii generoși erau la doar un legănat distanță de a se elibera din corsaj. Averill încercă să îi aranjeze șalul în timp ce o studia.

[1] Lichior de fructe cu alcool și zahăr, un fel de crușon (n.tr.)

– Atât de curtenitor, zise ea cu glas răgușit, și pe deasupra și chipeș.

Averill zâmbi slab.

– Vă pot ajuta să îi găsiți pe cei care vă însoțesc?

Ea îi puse o palmă pe piept.

– Mai degrabă aș sta cu voi.

– D-dar sunt sigur că însoțitoarea dumneavoastră e îngrijorată.

Avocatul își înălță gâtul în speranța că cineva aflat în apropiere o căuta pe fetișcana obraznică și ametită. Negăsind pe nimeni, oftă și îi îndepărtă mâna de pe pieptul lui. Bine a făcut, din moment ce Lady Olivia părea gata să sară între ei și să îi provoace răni fizice tinerei femei.

Aceasta încercă să își netezească părul, dar arăta în continuare ca un cuib de coțofană. Cu un aer de prințesă, spuse:

– Dacă nu-mi apreciați compania, voi găsi pe cineva care să o facă.

Se îndepărtă încet, împleticindu-se și privind peste umăr, în eventualitatea că cineva avea să o implore să rămână. Desigur că nimeni nu făcu asta, și toți răsuflară ușurați. Toți, în afară de Olivia.

– Ce neobrăzată!

– Cred că a băut prea mult punci, speculă Rose.

– Asta nu e o scuză. Ar trebui să aibă grijă de reputația ei. Un singur spectacol ca acesta poate ruina o fată pentru întreaga viață.

Cu coada ochiului, Ben aruncă o privire către Daphne. Gâtlejul ei se mișcă în timp ce înghiți în sec, agitată.

– Nu știu. Bărbații se transformă adesea în lupi, dar reputația lor nu are de suferit absolut deloc. N-ar trebui să li se acorde și doamnelor aceeași indulgență?

Olivia o privi de parcă îi crescuse un al doilea cap.

– *Femeia* aceea, izbucni ea, fluturând un deget în direcția în care aceasta se îndreptase împleticindu-se, ar trebui să fie alungată din lumea bună.

Lui Daphne îi căzu fața, iar Ben știu exact ceea ce gândea ea.

– Mi se pare doar că oricine merită o a doua șansă.

Crezi că mie ori lui Rose ni s-ar acorda o a doua șansă? întrebă Olivia. Crezi că *ție* ți s-ar acorda o a doua șansă?

Cu privirea în pământ, Daphne clătină din cap.

Bănuiesc că nu.

Doar atunci, pe când se îndepărta, luminată de lună, Olivia

Rose își acoperi urechile, dar Olivia strigă în mijlocul pocniturilor și al bubuiturilor.

– Este spectaculos!

Femeile formară un rând mai în față, în timp ce bărbații se aliniară în spate, privind cu toții către cerul aprins de strălucire. Toți fură absorbiți de spectacol, cu excepția lui Daphne și a lui Ben.

Daphne părea preocupată – probabil din cauza căderii ei iminente în dizgrație. Ben – spre marea lui surpriză – se trezi făcându-și griji din cauza lui Daphne. Se apropie de ea pe partea în care nu era nimeni și se aplecă ca să îi șoptească la ureche:

– Olivia nu a vorbit serios atunci când a spus lucrurile acelea. Nu făcea decât să-și apere drepturile asupra lui Averill.

– Poate că așa e, dar a avut dreptate. Dacă portretul este descoperit, *nu* voi primi o a doua șansă.

Glasul ei, care era doar o șoaptă, tremura.

Poate din cauza punciului, înainte să își dea seama ce face, se întinse și îi luă mâna. Își împleti degetele cu ale ei și o strânse liniștitor. Un șoc electric țâșni din brațul ei și se împrăștie prin întregul lui trup.

– Nu ai de ce să te temi. Voi găsi celălalt tablou.

– Și dacă nu poți?

– Întotdeauna, *întotdeauna* mă țin de promisiuni, Daphne.

Era adevărat. Nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să își îndeplinească acea promisiune, dar urma să o facă. Cât de greu putea fi să găsești un tablou al unei femei frumoase, pictat de un amator?

– Mulțumesc că încerci, zise ea. Și mulțumesc pentru seara asta.

Zâmbetul ei trist stârni ceva adânc în interiorul lui, într-un loc pe care îl crezuse mort de mult timp. Putea vedea că ea nu îl credea, și cine putea să o condamne? În ochii ei, el nu era, probabil, mai mult decât o persoană pe jumătate infirmă, cu proaste maniere, care bea prea mult. Dar avea să îi dovedească că era vrednic de încrederea ei. Urma să o scoată din necazul acela.

– Cum te simți? întrebă ea.

– Mai bine. Mulțumesc că ai creat o diversiune mai devreme.

– Pentru nimic. Râse ușurel. Facem o pereche jalnică, nu-i așa?

El chicoti, deși nu era de acord cu un anumit aspect – nu era nimic jalnic în ceea ce o privea pe Daphne. Dar chiar îi plăcu ideea ca ei doi să formeze o pereche.

Cu mâinile încleștate ascunse printre faldurile rochiei ei și în umbre, stătură în picioare și priviră artificiile. Dârele roșii și albe din cer luminau pentru scurt timp chipul ei îndreptat în sus. Profilul ei era fermecător – gene lungi, un nas drept, buze pline și o bărbie delicată. Chiar și în semiîntuneric, aura ei era imposibil de stăpânit, ca și cum ar fi fost un far care fusese păstrat aprins – doar pentru el.

După câteva momente, ea se lăsă pe spate, către el. Capul ei era atât de aproape, încât câteva fire rătăcite din părul ei îi gâdilară bărbia.

– Poate că ai dreptate, și nu este totul pierdut.

Își frecă ușor degetul mare de dosul palmei ei. Și el se simțea neobișnuit de plin de speranță.

– Dacă găsim tabloul, există încă șansa să pot găsi un bărbat decent, respectabil, care să se însoare cu mine.

Măruntaiele lui Ben se înnodară, iar speranțele îi fură zdrobite. *Decent* și *respectabil* erau două adjective care îl scoteau complet din cursă.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Daphne ciocăni ușor la ușa dormitorului lui Anabelle.

– Eu sunt.

– Intră!

Ciudat. Vocea veselă a surorii ei nu venea din direcția patului. Daphne deschise ușa și o găsi stând în picioare în fața unei oglinzi înalte, îmbrăcată în cămașă de noapte.

– De ce nu ești în pat?

– Șșt! Vrei ca Owen să vină fugind?

– Dacă e singura modalitate de a te face să rămâi în pat.

– Am fost foarte cuminte, Daph. Sincer. Doream doar să arunc o privire către burta mea. Își netezi cămașa de noapte, întinzând-o peste burtă. Vezi ceva?

Daphne ezită, nefiind sigură care ar fi fost răspunsul corect, dar apoi decise să fie cinstită.

– Este o mică umflătură acolo unde nu era, dar bănuiesc că eu sunt singura care ar observa.

Belle strălucea.

– Așa mi s-a părut și mie! Ea crește.

– Ea?

– Am spus ea? Am vrut să spun bebelușul.

Daphne râse pe înfundate.

– Mi-am dat seama. Acum, crezi că am putea să te ducem din nou în pat, ori măcar pe canapeaua din garderoba ta? Dacă Owen vine să vadă ce faci, nu vreau să fiu învinovățită din cauza neascultării tale flagrante a sfaturilor date de medic.

– Vai, sună groaznic când o spui astfel, Daph. N-aș face niciodată nimic care s-o pună în pericol.

Pe ea. Interesant. O lăsă așa.

Se mutară pe canapea, iar Daphne se asigură că sora sa avea picioarele ridicate.

– Ai dori să bei ceva? Poate ceva de mâncare?

Belle se albi la față și își puse o palmă pe stomac.

– Poate mai târziu. Deocamdată vreau să aud totul despre Grădinile Vauxhall.

– A fost o seară încântătoare. Atât de multe de făcut și de văzut – fântânile și foișoarele, și artificiile...

Anabelle o pocni pe braț.

– Nu vreau să îmi povestești despre *peisaj*. Spune-mi despre părțile bune. Lordul Biltmore ți-a făcut avansuri?

– Belle!

– Nu sugerez că voi ați făcut ceva nelalocul lui. Dar ar fi drăguț dacă am ști cum stai în ceea ce îl privește. Poate te-ai plimbat cu el ori ați făcut schimb de priviri în timpul artificiilor?

– Nu. Grupul nostru a rămas împreună în cea mai mare parte a serii.

– Aha! „În cea mai mare parte a serii" înseamnă că *ai petrecut* puțin timp singură cu el.

Fierbințeala își croi drum pe obrajii lui Daphne. Singura persoană alături de care petrecuse un timp singură fusese lordul Foxburn. Benjamin. Roși și mai mult. Dacă ea nu avea să destăinuie unele dintre detalii, Belle avea să o oblige pe Olivia să povestească.

– Nu cu el. Pe lordul Foxburn îl durea piciorul și a întrebat dacă aș dori să îl însoțesc într-o plimbare, ca să îl miște un pic.

Ochii lui Anabelle se îngustară în spatele ochelarilor.

– Asta este ceea ce ți-a spus el?

– Îhâm.

Daphne își făcu de lucru și descurcă ciucurii încurcați ai unei perne decorative.

– Doar din curiozitate, ce părere ai despre conte?

Ar fi putut spune că îi era milă de el. Ar fi fost cea mai ușoară cale de a scăpa și, totuși, nu putu rosti cuvintele. Benjamin nu era genul de persoană de care să îți fie milă, nici chiar într-o minciună nevinovată.

– Îi admir curajul și loialitatea față de lordul Biltmore. Fratele lui mai mare era cel mai bun prieten al lordului Foxburn, dar a murit la Waterloo.

– Ah, da, zise cu tristețe Belle. Owen a menționat lucrul acesta. Contele pune cumva piedici între tine și lordul Biltmore?

Fir-ar! De data asta își dorea ca Anabelle să nu fi fost atât de perspicace.

– Este foarte protector cu tânărul său prieten. Cred că lordul Foxburn dorește să se asigure că protejatul lui nu va cădea victimă unei vânătoare de averi.

– Din toate...

Belle încercă să sară în picioare, dar Daphne o opri, apăsându-i ușor umerii.

– Nu ai nevoie de banii lordului Biltmore. Și chiar dacă ai avea, ar fi norocos să se însoare cu cineva atât de grijuliu și de bun ca tine.

– Este în regulă. Oricum nu sunt sigură că am reușit să atrag afecțiunea lordului Biltmore.

Belle își dădu dramatic ochii peste cap.

– Te rog! Ai putea atrage afecțiunea oricărui bărbat ai alege. Se opri o clipă apoi își înclină capul. Dar poate că el nu a atras-o pe a ta?

Daphne ridică din umeri.

– Nu cred că avem o... conexiune romantică.

Cerul să o ajute, fața ei era probabil roșie ca sfecla.

– Ah. Anabelle păru să cugete la lucrul acesta. Asta e o cu totul altă problemă.

– Tu ai, ăăă, adică, tu ai simțit întotdeauna scântei cu Owen? Chiar și înainte să afli că și el era la fel de îndrăgostit de tine cum erai tu de el?

Veni rândul lui Belle să roșească.

– Da. Au fost acolo de la început.

Daphne oftă. Puține cupluri erau binecuvântate cu o căsnicie atât de pasională ca a surorii ei cu Owen. Daphne visa la o căsătorie din dragoste, dar se gândea că era mult mai important să se mărite cu un bărbat cu o fire blândă și un temperament blajin.

– Ți se va întâmpla și ție, atunci când vei întâlni domnul potrivit.

– Dar dacă simți un fel de scânteie... dar față de un domn cu totul nepotrivit?

Lui Anabelle i se tăie respirația.

– Calea aceea duce spre o inimă frântă.

Rămaseră în tăcere câteva momente, înainte ca sora ei să speculeze:

– Vorbești despre lordul Foxburn, din întâmplare?

Daphne nu reuși să răspundă, așa că ridică evaziv din umeri.

– Lordul Foxburn este, fără îndoială, chipeș, iar faptul că este erou de război îi conferă un aer și mai atrăgător. Dar, indiferent de atracția pe care ai putea să o simți față de el, el *nu* este bărbatul potrivit pentru tine.

– De unde știi?

– Owen spune despre el că are o parte foarte întunecată și că misiunea lui în viață este de a-i face pe toți ceilalți la fel de nefericiți ca el. Tu meriți ceva mai bun.

Era *evident* faptul că Belle avea să spună asta. Dar, pe de altă parte, ea nu știa despre portrete. Daphne nu era o inocentă, așa cum credea sora ei.

– De fapt, nu cred că este vorba de a merita sau nu pe cineva, dar, oricum, este irelevant. Ai dreptate – lordul Foxburn și eu nu ne-am potrivi niciodată. Am impresia că nu mă place.

– Bineînțeles că nu. Belle își zvârli brațele în aer, exasperată. Lui nu-i place nimeni. Nu-mi pot imagina viața alături de un astfel de bădăran.

Dintr-un motiv misterios, Daphne simți nevoia de a-l apăra:

– Nu face decât să spună ceea ce noi, restul, gândim.

– Poate că da, dar în societatea civilizată se cere să ai stăpânire de sine.

– Tocmai de aceea lordul Foxburn preferă singurătatea.

– Dar *tu* nu, îi reaminti Anabelle. Tu ai nevoie să-i ajuți pe alții.

Sora ei avea dreptate. Daphne își sprijini capul pe umărul lui Belle.

– Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Te-ai descurca foarte bine. Dar nu ai avea nici jumătate din toate rochiile astea minunate. Ai vrea să vezi cum iese rochia de bal?

Belle insistase să facă o nouă rochie elegantă pentru Daphne. Sora ei spusese că superba mătase aurie împodobită cu mărgele ar străluci ca un diamant în soare.

Daphne se ridică și o săgetă pe Belle cu o privire mustrătoare.

– În caz că ai uitat, îți voi aminti faptul că acum ești ducesă. Și că ești însărcinată. Nu ar trebui să muncești atât de mult la o rochie de bal pentru mine.

Sora ei își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– Sunt foarte conștientă de asta. Vrei să o vezi sau nu?

– Da, te rog!

Belle se îndreptă către dulap și scoase rochia, care – chiar și așa, neterminată – aproape că îi tăie răsuflarea lui Daphne.

– Vai, este...

– Uimitoare?

– Da.

– Vino să vezi! Belle o trase de mână pe Daphne și o așeză în fața oglinzii. Stând în spatele ei, Belle puse rochia în lucru sub bărbia lui Daphne și oftă fericită. *Știam* că vor fi perfecte culorile.

– Mulțumesc, șopti Daphne. Pentru tot.

– Vezi? zise Anabelle. Totul va fi bine. Vei avea în curând cea mai frumoasă rochie din Imperiul Britanic – ba chiar și din Franța. Mama este sănătoasă și devine mai puternică pe zi ce trece. Tu te afli sub protecția cumnatului tău, care se întâmplă să fie un duce teribil de chipeș. Cel mai important, ești cel mai bun, cel mai blajin și cel mai pur suflet pe care îl cunosc. Ce ar putea să nu meargă?

Ei bine... în primul rând, imaginea ei, pe jumătate dezgolită, ar fi putut ieși la suprafață în orice moment, aducând rușinea asupra ei înseși și asupra tuturor celor pe care îi iubea. Daphne înghiți nodul care i se pusese în gâtlej.

Ținând cont de toate, erau destule lucruri care puteau merge rău.

Înainte de a fi rănit, Ben nu s-ar fi gândit niciodată să meargă cu trăsura spre casa lui Robert, care se afla la doar trei străzi distanță. Dar, după oboseala zilei trecute, piciorul îi era la fel de flexibil ca un buștean, iar mersul pe mai mult de câțiva metri ieșea din discuție.

Seara trecută fusese un succes, cel puțin într-o anumită privință. El și Daphne aveau un plan de acțiune. Construiseră un fel de alianță, iar el începea să o înțeleagă. Câteva întrebări îl mai chinuiau încă. Cum își revenise mama ei? Cum ajunsese sora ei, o umilă croitoreasă, să se mărite cu un duce?

În cele din urmă, urma să rezolve întreaga enigmă, dar pentru moment era mulțumit să știe motivul pentru care ea pozase pentru acele portrete. Nu fusese obligată și nu fusese amanta artistului.

Și, deși era foarte ușurat în privința ambelor lucruri, nu dorea să afle motivul.

Trăsura lui opri în fața casei de la oraș a lui Robert, deși, se gândi el, aceasta era acum, de fapt, a lui Hugh. Ciudat să gândească astfel.

Era oarecum un chin să coboare din trăsură, dar Richard, lacheul, știa să nu îi ofere ajutorul. Orice mână întinsă ca să îl ajute risca să simtă gustul bastonului lui Ben. Se agăță ca să iasă, întrebându-se cum naibii ajunsese să fie redus la caricatura unei vicontese văduve.

Merse până la ușa din față și fu imediat lăsat să intre de majordomul lui Hugh, care îl cunoștea pe Ben de pe vremea când acesta era flăcău.

– Bună ziua, domnule. Bănuiesc că sunteți aici ca să îl vedeți pe lordul Biltmore?

De fapt, ar fi preferat ca Hugh să fi fost plecat cu treburi. Nu prea avea chef de o vizită de curtoazie. Dacă se gândea mai bine, niciodată nu avea.

– Nu este nevoie să-l deranjezi dacă este ocupat, Randalls. De fapt, nu am nevoie decât să caut niște documente în biroul lui Robert.

Majordomul îi luă pălăria și o atârnă într-un cuier de lângă ușă.

– Se întâmplă ca stăpânul să se afle chiar în birou. Îl voi anunța că sunteți aici.

Făcu o altă plecăciune adâncă înainte să pornească de-a lungul coridorului.

Ben încercă să înțeleagă faptul că Hugh se afla în biroul lui Robert. În lunile care trecuseră de la moartea lui Robert, Hugh evitase acea

încăpere. Ben se îngrijise de toate treburile urgente legate de moșie și închidea ușa în urma lui la plecare, știind că toate vor rămâne așa cum erau.

Dar nimic nu mai era la fel.

Un minut mai târziu, Hugh venea agale pe hol. Mergea așa cum o făcea fratele lui, doar că îi lipseau încrederea și bravada lui Robert. Dar poate că și asta urma să se schimbe, cu timpul.

– Foxburn! O plăcere neașteptată, această... să te văd atât de curând după minunata seară petrecută la Vauxhall. Randalls zicea că vrei să cauți niște documente? M-am familiarizat puțin cu diferitele registre contabile și câteva contracte. Te pot ajuta să găsești ceva anume?

– Nu. Nu se așteptase ca Hugh să fie interesat. În trecut, fusese mai mult decât fericit să îi dea lui Ben frâu liber în birou, să cotrobăie în voie. Este... ceva de natură personală. Nimic care să te îngrijoreze, dar mă întreb dacă aș putea vedea chitanțele lui de la începutul anului.

– Desigur, desigur, răspunse Hugh, tot numai atenție. Vino, pe aici! Să îți aduc ceva de băut, o răcoritoare.

– Îmi voi turna singur un pahar de coniac din dulăpiorul aflat în biroul lui Robert... ăăă... biroul tău.

Hugh se uită ciudat la el, dar îl conduse în încăpere și îi făcu semn cu mâna către scaunul din spatele biroului.

– Am aranjat cea mai mare parte a chitanțelor în sertarul de sus, din dreapta. Scrisorile și alte corespondențe sunt în cutia aceea mică, de lemn, de pe raftul din spatele tău. Nu mi s-a părut corect să citesc corespondența personală a lui Robert, dar nici nu m-a lăsat inima să le arunc.

Ben se întoarse și privi fix către mica cutie.

– Cutia a fost o idee foarte bună.

Hugh radie ca și când complimentul neașteptat ar fi fost cea mai mare laudă.

– Dacă ești sigur că nu ai nevoie de nici un ajutor...

– Nu.

Îi făcu un pic fața.

– Atunci, foarte bine. Te voi lăsa să-ți faci treaba. Stai cât timp ai nevoie. Voi fi în salon, în caz că ai nevoie de mine.

Luă un teanc de ziare de pe birou pe când plecă și închise încet ușa în spatele lui.

Ben își scutură melancolia. Se afla acolo cu un motiv, iar Daphne se baza pe el.

Dar totuși, trebuia să o ia de la început.

Merse cu greutate către dulăpior și își turnă un pahar sănătos de coniac, ușurat să vadă carafa și paharele familiare. Împărtășise cu Robert multe băuturi în acea încăpere, de pe tava aceea.

Chitanțele se aflau aranjate în sertar, exact așa cum spusese Hugh, în teancuri ordonat legate. Robert nu făcuse cu siguranță asta. Și nici Ben. Poate că Hugh era mult mai competent decât crezuseră el și Robert.

Dezlegă primul teanc și răsfoi chitanțele. Hârtiile enumerau articole de băcănie de la Fortnum & Mason, cărți de la Hatchards și cizme de la Hobby, și zeci de alte cumpărături. Toate erau datate din luna precedentă și o verificare rapidă a următorului teanc arătă că erau separate pe luni.

Ben numără înapoi și ajunse la cel de-al doisprezecelea teanc de la început. Doamne, chiar trecuse aproape un an de când murise Robert? Și, dacă așa era, de ce el era încă atât de nefericit?

Grămada nu conținea nimic important, doar alte cheltuieli ocazionale – pălării, materiale, tutun de prizat și alte asemenea. Își apăsă fruntea cu vârful degetelor. Era evident faptul că Robert nu cumpărase tabloul pe Oxford Street, deci cum ajunsese în posesia lui?

Se ridică și merse din nou către dulăpior, unde își turnă un alt pahar. În timp ce răsucea lichidul de chihlimbar în pahar, cercetă cu privirea rafturile din fața lui. Portrete miniaturale ale mamei și ale tatălui lui Robert, care muriseră amândoi când li se răsturnase trăsura cu cinci ani în urmă, se holbau la el, părând a-l implora să aibă grijă de singurul lor fiu în viață. Un portret al fratelui mai mare al lui Robert, care murise cu doi ani în urmă, după ce căzuse de pe cal. Accidentul era motivul pentru care, la doar câteva luni după ce își cumpărase postul, Robert devenise, pe neașteptate, viconte.

Ben, pe de altă parte, era deja conte atunci când își cumpărase postul – lucru care stârnise speculații nesfârșite printre prietenii și cunoștințele lui asupra sănătății lui mintale. Decizia lui îi adusese oprobriul din partea celor mai mulți membri ai aristocrației. Singura persoană care privise cu ochi buni alegerea lui fusese vărul îndepărtat

căruia i-ar fi revenit moștenirea în cazul în care Ben ar fi murit luptând pentru țară. Dar Ben și Robert făcuseră întotdeauna totul împreună; Ben nu văzuse nici un motiv rezonabil care să îl împiedice să stea alături de prietenul său.

Pe un alt raft stăteau de pază statui mici ale unor zei egipteni. Și, în timp ce Ben se minuna de lipsa totală de praf, se întreba cât de bine îl cunoscuse cu adevărat pe Robert.

În timpul pe care îl petrecuseră pe câmpul de luptă, Ben crezuse că acoperiseră orice subiect imaginabil: filosofie, politică, religie și moarte. Discutaseră strategii prin care să evite căsătoria pentru cât mai mult timp posibil. Și aproape că se uciseseră unul pe celălalt într-o ceartă legată de cine avea cel mai bun croșeu de stânga. Reieșise faptul că Robert era acela, iar Ben căpătase un ochi negru și umflat pentru aproape o săptămână. Trăiseră toată acea istorie împreună, și totuși Robert nu menționase niciodată ceva despre portretul care se afla acum în biroul lui Ben și nici de frumoasa femeie din el.

Pe raftul din partea dreaptă a statuilor era un rând ordonat de volume legate în piele, registre contabile, dacă nu se înșela. Își așeză paharul pe biroul din spatele lui, luă unul dintre registre și îl deschise la o pagină oarecare. Noiembrie, 1814. Cu un an și jumătate în urmă.

Era timpul potrivit.

Din nefericire, erau puține note despre natura achizițiilor. Fiecare intrare avea un nume – ori, cel mai adesea, inițiale – și suma plătită ori datorată.

După ce se uită atent la vreo trei pagini, numerele părură să se miște în fața ochilor lui, ca furnicile mișunând la un picnic. Își frecă pleoapele. Trebuia să existe o cale mai bună de a da de urma sursei tabloului. Artistul însuși nu ar fi trebuit să fie greu de găsit, chiar dacă dădea ocol continentului. Cel puțin Ben avea un nume de la care să pornească.

Închise cu putere registrul și voi să îl pună la loc, dar o hârtie care fusese ascunsă printre pagini pluti către podea. Piciorul lui țeapăn făcu ca ridicarea acesteia să fie dificilă, și fu recunoscător că nu se afla nimeni acolo care să fie martor la efortul lui epic de a ridica de pe parchet afurisita de foaie.

Scrisul mâzgălit spunea simplu: „Portret al unei frumuseți englezești".

Și era semnat „Charlton".

Charlton.

Cunoștea numele acela. Și știa și unde să îl găsească.

După ce se opinti în picioare, Ben vârî în buzunar bucata de hârtie și părăsi biroul.

Paharul de coniac rămase uitat pe birou.

Capitolul 9

Ton: (1) Strat de culoare care este pictat foarte subțire, mai ales atunci când este dat pe o pânză albă. (2) Subînțelesul cuvintelor ori acțiunilor cuiva, ca în exemplul: „Biletul mâzgălit în grabă avea un ton urgent"

În dimineața aceea, Ben îi scrise lui Daphne un bilet, anunțând-o că avea să se afle în Hyde Park între orele patru și cinci ale după-amiezii. Dacă ar fi putut să aranjeze să se afle și ea acolo, ar fi putut să iasă împreună la o plimbare.

Astfel, se așeză pe o bancă în parc, la umbra unui smochin, ignorând durerea din picior și cercetând cu disperare aleile șerpuitoare în căutarea unui strop de soare.

Nu avu de așteptat decât un sfert de oră. Flancată de surorile Sherbourne, ea pășea către el, ca o întruchipare a decenței, într-o rochie albă și o pelerină de mătase galbenă cu albastru, totul completat cu o bonetă atrăgătoare. Legănatul aproape imperceptibil al șoldurilor ei și felul grațios în care își mișca mâinile în timp ce discuta cu prietenele ei îi făcură pulsul să se accelereze. Părea imposibil ca o persoană ca ea să fie atât de oarbă la propria frumusețe, și totuși putea să jure că ea era.

Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să își arunce bastonul într-un tufiș. Cei mai mulți bărbați care se învârteau prin parc le purtau după ei; diferența era că ei nu *aveau nevoie* de baston. Ben ar fi preferat să nu îl folosească de față cu Daphne, dar, din moment ce mersul pe orice distanță fără el era aproape imposibil, își înghiți mândria și se folosi de afurisitul de baston pentru a se ridica de pe banca de piatră.

– Bună ziua, doamnelor.

– Lord Foxburn, ce plăcere, spuse Lady Olivia.

Bruneta era frumușică și avea bună dispoziție, dar îi lipsea un element esențial supraviețuirii în lumea bună – falsitatea. Nu își putea ascunde sentimentele nici dacă invitațiile ei la Almack depindeau de asta. În momentul de față exalta de un entuziasm cu sufletul la gură. Sora ei, roșcata tăcută, era genul perspicace. Era sigur că nu îi scăpau prea multe, lucru care o făcea un pic înfricoșătoare.

– Plăcerea este de partea mea.

În mod surprinzător, chiar vorbea serios.

– Mulțumesc pentru sugestia de a ne plimba în parc, zise Daphne. Până și glasul ei părea să aibă o tentă de soare. Este o zi perfectă pentru a scăpa din salon.

– De acord, ciripi Lady Olivia. Am petrecut atâtea ore brodând șervete în dimineața asta, încât mă dor vârfurile degetelor și privesc cruciș. Dacă mai văd fie și un ghem de ață, cred că mă voi arunca în lacul Serpentine[1].

– Să ne plimbăm în direcția aceea? sugeră el fluturând cu bastonul către râu. Nu recomand o baie, dar poate că am putea căsca gura la lebede.

– Sună perfect! exclamă Lady Olivia și își încolăci imediat brațul în jurul celui al surorii ei. Porni către râu cu pas rapid, lăsându-i pe el și pe Daphne cu câțiva metri în urmă.

Din moment ce ținea bastonul în mâna dreaptă, el îi oferi lui Daphne brațul stâng. Presiunea ușoară a mâinii ei pe mâneca lui aproape că îl făcu să își dorească să rânjească, ceea ce nu îi stătea deloc în obicei.

Lumina ce trecea printre frunzele copacilor se jucă pe chipul ei când își ridică privirea către el.

– Ce îți face piciorul astăzi?

El se crispă.

– Nu te-am chemat ca să discutăm despre piciorul meu afurisit.

– Doar făceam conversație, zise ea cu blândețe. Asta fac oamenii politicoși.

– Ar trebui să știi până acum că lecțiile de etichetă sunt irosite cu mine.

– Sunt o optimistă incurabilă, mărturisi Daphne, ridicând din umeri. Oamenii se pot schimba, să știi.

[1] Lac de agrement aflat în Hyde Park, Londra (n.tr.)

– Unii oameni nu doresc asta, spuse el.

Dar se gândea că, dacă ar fi *putut* să îl schimbe cineva pe lumea asta, ea ar fi putut fi aceea.

– Om trăi și om vedea. Ai aflat ceva despre tablou?

– Am numele persoanei de la care l-a obținut Robert.

Ei i se tăie respirația.

– Cine?

– Lordul Charlton.

– Nu cunosc numele. Vă cunoașteți?

– Este un baron care are o moșie în Gloucestershire, nu departe de casa de la țară a lui Robert – ăăă, a lui Hugh. Am vânat cu el o dată ori de două ori.

– Este... în oraș?

– Am vorbit aseară cu câțiva oameni la clubul White. Charlton se află la moșia lui – aparent, rareori o părăsește.

– Se potrivește cu ceea ce a spus Thomas despre ocrotitorul lui.

Chipul îi deveni palid, iar Ben se întrebă dacă ea își dădea seama că îl strângea foarte tare de braț.

– Ești în regulă? întrebă el.

– Cred că da. Doar că, până acum, tot ceea ce știam era faptul că portretul meu se afla acolo, undeva, în lume. Este îngrijorător să știu că s-ar putea afla în posesia unei anumite persoane, într-un loc anume.

– Da, dar este, în același timp, un progres.

O guvernantă care alerga după tânărul ei protejat țâșni dintr-o parte în cealaltă a aleii chiar prin fața lor; Ben se opri brusc și o trase înapoi pe Daphne. Ea se lovi de el în mod inocent, stârnind în el tot felul de sentimente nu prea inocente.

Ea puse iute o distanță respectabilă între ei și o întrebă:

– Crezi că Lord Charlton are încă celălalt portret?

– Este posibil. Dacă nu, sper că îmi va putea spune cine îl are.

– Ai găsit o chitanță?

– Nu chiar, doar o bucată de hârtie cu un nume pe ea și o descriere generală a tabloului.

– Ce vom face în continuare? întrebă ea.

Se întoarse și îi aruncă ceea ce spera el că fusese o privire aspră.

– *Noi* nu vom face nimic. *Eu* voi încerca să descopăr unde se află cel de-al doilea portret.

– Cum?

– Făcându-i o vizită baronului.

Ea clipi des ca și cum nu l-ar fi auzit bine.

– Nu poți să ciocănești la ușa lui, pur și simplu, și să întrebi dacă nu cumva are un tablou scandalos.

El zâmbi cu superioritate.

– S-ar putea să te surprindă să afli că pot face apel la subtilitate atunci când circumstanțele o cer.

– Ai putea măcar să-mi spui ce plănuiești să faci?

– I-am sugerat lui Hugh să vizităm casa de la țară ca să ne ocupăm de niște probleme care trebuie rezolvate. N-a mai fost acolo de când Robert... N-a mai fost acolo de câteva luni. Odată ajuns acolo, îl pot invita pe lordul Charlton la cină și să obțin informații.

– Mulțumesc. Ar putea funcționa.

– *Ar putea* funcționa? Încrederea dumitale în mine este demnă de admirație.

Ea privi fix către aleea pietruită preț de câteva momente, aparent adâncită în gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Am făcut câteva cercetări în privința unor remedii pentru durerea de membre.

– Înțeleg. Și aceste remedii implică ritualuri satanice? Sacrificii de virgine?

Culoarea îi năpădi obrajii.

– Nu, m-am gândit că poate ar trebui să încerci ceva *nou*.

– Nu e nimic nou, crede-mă! Eu și Hugh plecăm spre conacul Biltmore la sfârșitul săptămânii. Nu intenționez să rămân pentru mai mult de patru ori cinci zile. Voi avea vești pentru dumneata la întoarcere.

Daphne se opri din mers și se întoarse cu fața spre el.

– Aș dori să fie ceva ce aș putea face *eu*.

El clătină din cap.

– Lasă totul în seama mea. Poți avea încredere în mine, Daphne.

– Știu. Mulțumesc.

Zâmbetul pe care i-l adresă îi înfierbântă sângele.

– Prietenele dumitale aproape că au ajuns la râu. Mai bine ne-am grăbi dacă vrem să ne alăturăm lor ca să hărțuim lebedele.

Nu mi-ar plăcea să ratez asta, zise ea, cu ochii albaștri strălucind.

Părea atât de natural, de normal, să discute cu ea în felul acela. În circumstanțe diferite – dacă Robert nu ar fi murit, dacă piciorul lui Ben nu ar fi fost rănit –, el și Daphne ar fi putut petrece o viață întreagă de astfel de zile. În condițiile date, probabil că avea cel mult câteva săptămâni.

Urma să găsească tabloul, iar ea nu avea să mai aibă nevoie de el.

Atunci întunecimea urma să revină.

Capitolul 10

După-amiaza următoare, Ben ședea în biroul lui, revizuind hârtiile pe care Averill i le trimisese pentru semnat. Deși erau documente standard, simple, Ben ar fi putut la fel de bine să descifreze hieroglife. Era distras, și o frumusețe nepământeană – cu farmece cât se poate de pământești – era de vină.

Așa că, în loc să se comporte ca un conte responsabil, se amuza de unul singur răsucindu-și ștampila sigiliului. Sigiliul, un *F* cu o floare de iris pe fundal, era un titirez surprinzător de bun. Totuși, când Flemings, majordomul lui, apăru în pragul ușii și își drese glasul, Ben dărâmă din greșeală ștampila de fier de pe marginea biroului, iar aceasta zbură în coșul de gunoi, unde ateriză cu un zgomot sonor.

– La naiba!

Flemings privi coșul de gunoi fără să își aplece bărbia.

– Ați dori să-l scot, domnule?

– De fapt, mă gândeam să îl las acolo.

– Foarte bine, milord.

De multe ori sarcasmul nu avea nici un impact asupra lui Flemings. Sau poate că afurisitul bătrân era mult mai inteligent decât lăsa să se creadă.

Majordomul trase de marginea jachetei sale, care se întinse ca să acopere burdihanul de dedesubt.

– Lordul Biltmore a venit să vă vadă. Să îl trimit înăuntru?

Ben cugetă. Nu își putea aminti ultima dată când avusese un vizitator. Era adevărat, nu era decât Hugh, dar ferească sfântul ca vizitele de curtoazie să devină un eveniment de rutină. Iadul avea lumea de dedesubt, un dragon avea bârlogul lui, iar Ben avea casa

lui de la oraș. Oaspeții trebuiau suportați, poate, dar cu siguranță nu și încurajați.

– Cred că poți să îl conduci aici.

– Foarte bine. Flemings se întoarse ca să iasă, dar nu înainte ca ochii lui să zboare către portretul din spatele lui Ben.

Sfinte Dumnezeule!

– Așteaptă!

Majordomul îngheță, dar nu se întoarse. Ben se întrebă de ce tolera o astfel de impertinență. Probabil din cauză că Flemings o tolera pe a lui.

– Condu-l în salon și oferă-i ceva de băut! Voi veni și eu în curând.

– Da, milord.

– Și, Flemings?

Acesta îngheță din nou. În continuare fără să se întoarcă.

– Să nu lași pe nimeni în apropierea biroului meu. Nimeni – nici un oaspete și nici un membru al personalului – nu are voie să intre, în afară de tine. Și chiar și asta ar trebui să se întâmple doar în circumstanțe nemaipomenite. Înțelegi?

Flemings se întoarse cu fața către el, fără tragere de inimă.

– Cred că înțeleg ce spuneți, milord. Trebuie să țin pe toată lumea departe de sanctu... ăăă, de birou. Eu însumi pot intra, dacă situația o cere.

– Bun.

Ben se întinse către bastonul pe care îl agățase de un raft.

– Am dreptate să presupun că înecatul este una dintre situații?

– Poftim?

– Dacă ar fi să vă înecați cu un os de prepeliță – ar fi aceasta o situație nemaipomenită?

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș mânca o prepeliță la mine în birou?

– Bănuiesc că dacă vi s-ar face foame.

Buzele majordomului zvâcniră ca și cum se prăpădea de râs el însuși din cauza umorului său obraznic.

Drept răspuns, Ben zâmbi cu dulceața indulgentă pe care o avea de obicei față de copiii cărora nu le ieșise poanta unei glume răsuflate.

Vizitatorul nostru, Flemings?

Îl voi conduce de îndată în salon.

Majordomul se depărtă pe coridor cu pas mândru. Ben nu se putu împiedica să nu strige după el:

– Bagă de seamă, Flemings, mai bine ai spera că nu mă voi îneca cu un afurisit de os de prepeliță, pentru că următorul conte nu va accepta cu blândețe impertinența ta.

Răspunsul majordomului răsună de-a lungul coridorului:

– Foarte bine, milord.

Ben aruncă o privire rapidă către portretul lui Daphne înainte de a închide ușa în urma lui și de a se îndrepta către salon. Dacă Hugh ar fi văzut tabloul, ar fi fost dezastruos. Daphne nu l-ar fi iertat în veci. Trebuia să fie mai grijuliu.

Îl găsi pe Hugh privind în gol pe o fereastră care dădea în stradă. După ce auzi lovitura grea a bastonului lui Ben pe podeaua de lemn, se întoarse și zâmbi larg.

– Foxburn, arăți bine.

– Nu-mi spune că sezonul acesta e la modă să fii invalid?

– Poftim?

Ben oftă.

– Nu contează. Ce te aduce aici?

– Mă gândeam că am putea discuta despre apropiata noastră călătorie către conacul Biltmore. Luăm loc?

– Ce este de discutat? Vom călători cu o trăsură. Vom verifica dacă totul este satisfăcător. Ne vom întoarce.

Hugh păși în dreptul canapelei.

– Ești sigur că nu dorești să iei loc?

– Te-ar face să te simți mai bine?

– De fapt, da.

Ben se așeză și imediat își dori să își fi turnat ceva de băut înainte. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Hugh merse la dulăpior, turnă un coniac și i-l aduse. Hugh era un băiat bun. Ben putea măcar să îl asculte.

– Despre ce, mai exact, ai dori să discutăm?

– Noaptea trecută le-am văzut pe surorile Sherbourne și pe domnișoara Honeycote la o serată.

Ben ridică o sprânceană. Acum Hugh avea întreaga lui atenție.

– Am menționat faptul că vom petrece câteva zile la țară, și Lady Olivia a avut o idee excelentă.

– Lady Olivia – cea gălăgioasă?

Hugh tresări.

– Bănuiesc că este, da.

– Continuă!

– A sugerat să dau o petrecere.

– Pentru ce?

Hugh zâmbi, cu siguranţă mulţumit să aibă un răspuns la îndemână.

– Păi, cu scopul de a-i amuza pe oaspeţi şi pentru a ne bucura de un respiro de la viaţa de oraş.

– Scopul vizitei noastre este acela de a ne îngriji de treburile moşiei – nu de a ne juca şarade. Dacă doreşti să dai o petrecere, nu te pot împiedica, dar nu intenţionez să rămân.

Lui Hugh îi căzu faţa.

– Am crezut că îţi va face plăcere.

– De ce naiba ai crede asta?

– Pentru că pare că îţi place să îţi petreci timpul alături de domnişoara Honeycote şi de surorile Sherbourne. Îmi plac şi mie.

– Nu sunt la fel de enervante ca majoritatea domnişoarelor aflate pe piaţa căsătoriei, admise Ben. Dar să spui că îmi face plăcere să petrec timp alături de ele este o exagerare.

Cu excepţia lui Daphne. Era chiar atât de transparent?

– Lady Olivia s-a gândit că, dacă ne-am simţit atât de bine la Grădinile Vauxhall, o petrecere ne-ar da oportunitatea de a ne cunoaşte mai bine unul pe altul.

– Şi pe cine ai mai invita la acest eveniment spectaculos?

Hugh ridică din umeri.

– Lady Olivia era dornică să îl invit pe domnul Averill. Huntsford şi ducesa lui nu vor face această călătorie, desigur, dar doamna Honeycote ar putea să le însoţească pe tinerele doamne. M-am gândit să le invit şi pe fetele Seaton şi...

Ben îşi arcui sprânceana.

– Bănuiesc că nu îşi pot lăsa acasă viorile?

Hugh se încruntă – o privire care era pe jumătate mustrătoare, pe jumătate dezamăgire. Ben era obişnuit cu astfel de priviri; nu era neobişnuit pentru el să primească o duzină înainte de micul dejun.

Doar că *nu era* obişnuit să le primească din partea lui Hugh.

Interpretarea lor nu este chiar atât de rea. Ar putea să-ţi placă surorile Seaton, dacă le-ai cunoaşte, zise Hugh.

Da, iar râul Tamisa ar putea îngheța în luna iulie, dar, cum se întâmpla rar ca Hugh să ia poziție, Ben își păstră pentru sine îndoiala.

– Atunci, tu le placi?

– Nu o cunosc foarte bine pe domnișoara Jane, dar domnișoara Louise are un ascuțit simț al umorului – nu diferit de al tău, dacă vrei să știi adevărul. Roșeața bruscă din obrajii lui Hugh sugera faptul că poate acesta admira mai mult decât simțul umorului la Lady Louise.

Ben răsuflă un pic mai liniștit.

– În cazul acesta, pare cu adevărat încântătoare.

– Pot întregi numărul cu niște amici de la Eton.

Hugh zâmbi ca și cum era foarte mulțumit de el însuși.

– Se pare că ai totul planificat.

Ben își răsuci bastonul, balansându-l în fața lui. Aruncă o privire către Hugh, dorindu-și ca motivul adevărat pentru care acesta voia o petrecere să-i fie scris pe chip.

Părea interesat de fata aceea, Seaton, dar dacă avea în continuare intenții în ceea ce o privea pe Daphne? Acum, când Ben o cunoștea ca pe o persoană – și nu doar ca pe o femeie misterioasă, scandaloasă, dintr-un portret –, nu mai putea pretinde că ar fi fost o soție nepotrivită. Dacă avea vreo rezervă în ceea ce privea caracterul ei, era aceea că ea era aproape prea generoasă și binevoitoare. Prea bună ca să fie adevărată.

Și totuși, ideea ca Hugh să o curteze îl făcea pe Ben să își dorească să își dea una cu bastonul peste genunchiul bun și să rupă afurisitul de băț în două.

– Lady Rose și domnișoara Honeycote au fost și ele de acord că o petrecere ar fi o aventură minunată și bine-venită?

Hugh se scărpină în cap.

– Nu chiar cu aceste cuvinte. Lady Rose este cu mult mai retrasă decât sora ei...

Ben râse înfundat.

– *Oricine* este mai retras decât sora ei.

– Adevărat, recunoscu Hugh. Totuși, Lady Rose a părut interesată.

– Și domnișoara Honeycote?

Ben se concentră asupra învârtirii mânerului bastonului său și simulă plictiseala.

– Perspectiva a părut să o entuziasmeze.

– Da?

Interesant. Și periculos. Nu își dădea seama că, dacă portretul se afla în vecinătatea conacului Biltmore, acesta ar fi fost cel mai periculos loc în care ea s-ar fi putut afla?

– Zicea ceva despre nevoia de a lua o pauză de la baluri și altele asemenea. Hugh clătină din cap. Credeam că tinerele domnișoare trăiesc pentru astfel de distracții.

– Te sfătuiesc să nu încerci să dai sens felului în care funcționează mintea unei femei. Nu numai că este zadarnic, dar îți va da și o durere de cap dată dracului.

Deci Daphne dorea să scape din oraș și de teama constantă de a fi recunoscută. Înțelegea dorința de a fugi, dar era prea riscant.

– Dacă ești pornit să dai o petrecere, nu te pot opri, dar nu cred că știi în ce te bagi. Personalul nu va fi pregătit pentru o sindrofie mare. Cine va juca rolul de gazdă, să plănuiască meniul și să supravegheze activitățile?

– Menajera mea, doamna Norris, este obișnuită cu acest rol. A preluat datoria de gazdă după ce a murit mama. Mă îndoiesc că ar fi cineva mai încântat decât ea la gândul unei petreceri.

Ben întinse paharul gol, iar Hugh înțelese aluzia nu prea subtilă. În timp ce luă paharul și se îndreptă către dulăpior, zise:

– Sper din tot sufletul că vei rămâne, Foxburn, și nu doar din cauză că nu avem destui domni. Cred că ți-ar prinde bine să ieși din biroul tău și să socializezi.

Dumnezeule, ultimul lucru de care avea nevoie era ca Hugh să îl transforme într-un fel de proiect. Nu își dădea seama că era invers? Cu cât reușea Ben mai repede să își îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Robert, cu atât mai bine. Și acum, când se gândea la asta, poate că o petrecere care includea câteva posibile partide pentru Hugh – excluzând-o pe Daphne – ar fi fost de fapt un pas în direcția corectă.

– Mă mai gândesc.

Hugh se lumină și îi dădu lui Ben paharul, plin din nou de coniac.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

– Nu pentru că am nevoie de tine să mă salvezi din viața mea singuratică, amară. Se întâmplă să-mi placă viața mea așa cum e.

– Da, desigur. Înțeleg.

Ben dădu peste cap o gură zdravănă, întâmpinând cu bucurie înțepătura caldă care îi traversă în jos, pe gâtlej, și i se opri în piept.

Am terminat?

Hugh râse și îl pocni pe spinare, înțelegător.

– Cred că da. Nu vei regreta, Foxburn. Ne vom distra pe cinste.

În timp ce protejatul său ieși țopăind din încăpere, Ben își trecu o mână peste față. La naiba, se simțea bătrân. Piciorul îi zvâcnea și chiar și numai gândul la o călătorie în trăsură, care avea să dureze o zi întreagă, începu să îi dea dureri de cap.

Trebuia să vorbească cu Daphne și să o facă să vadă care erau riscurile dacă urma să participe. Charlton locuia la numai câțiva kilometri de casa de la țară a lui Hugh. Existau toate șansele ca ea să îi iasă în cale la cină ori în timp ce ar fi călărit ori s-ar fi plimbat prin împrejurimi. Iar dacă Charlton *avea* cel de-al doilea portret, urma să o recunoască cu siguranță pe Daphne, așa cum făcuse și Ben.

Înghiți restul băuturii dintr-o înghițitură și ieși șchiopătând din încăpere, îndreptându-se înapoi, spre biroul său. Nu încăpea îndoială – era necesară o altă întrevedere cu Daphne.

Problema era că Ben aștepta cu nerăbdare asta, mai mult decât ar fi trebuit.

Capitolul 11

Hatching[1]: *(1) O tehnică de umbrire în care artistul desenează o serie de linii subțiri, paralele. (2) Actul de a întocmi un plan în speranța de a preîntâmpina o monumentală cădere în dizgrație.*

Ziua următoare Daphne era, din fericire, ocupată cu pregătirea vizitei la orfelinat. Mai întâi, termină de cârpit un morman de lenjerii și de bluze pentru fete. Apoi se aventură la piață ca să cumpere niște fructe proaspete și alte câteva bunătăți pe care li le promisese.

Orice care să îi țină mintea ocupată și să nu se mai gândească la cel mai recent bilet pe care îl primise de la Benjamin.

Îi dăduse de înțeles că avea de discutat cu ea o chestiune importantă și voia să o întâlnească din nou în parc, în ziua aceea. Din moment ce avea deja planuri să viziteze casa de copii, îi răspunsese printr-un bilet, sugerându-i să se întâlnească a doua zi.

[1] Înseamnă *a hașura*, dar și *a ticlui, a pune la cale* (n.tr)

Printre treburile și comisioanele ei, reuși să treacă prin foaier de cel puțin o duzină de ori, în speranța că avea să găsească, pe o tăviță de argint de pe măsuță, o scrisoare. Majordomul începuse să o privească ciudat, ca și cum i-ar fi displăcut constanta ei încălcare a teritoriului lui.

Dar din nefericire, nu avu nici un răspuns de la Benjamin.

Mama plănuise să o însoțească la orfelinat. Nu mai fusese de dinainte de călătoria la Bath și era nerăbdătoare să le vadă pe fete, despre care spunea că îi aminteau de Anabelle și de Daphne, când erau tinere... și sărace.

Nu trecuse prea mult de atunci.

Pendula bătu de patru ori, iar Daphne își luă boneta dintr-un cuier de lângă ușă.

– Mamă, grăbește-te, te rog! Aș vrea să petrec puțin timp în aer liber cu fetele înainte să ia cina.

– Vin, draga mea. Mama ajunse în holul de la intrare purtând o atrăgătoare pălărie cu pene. Iartă-mă că te reții. Eram cufundată în cartea mea. Capitolul s-a încheiat cu eroina legată în lanțuri de zidurile unei închisori subterane.

– Pe aceea ți-am citit-o eu. Nu îți amintești, ea...

– Stop!

Mama își acoperi repede urechile cu mâinile înmănușate, cu o vehemență ce o făcu pe Daphne să chicotească.

Îi citise mamei carte după carte în timpul întunecatelor zile ale bolii ei. Daphne crezuse că mamei îi plăcuseră povestirile. Cu siguranță *păruse* că ascultă, dar, din cauza amețelii induse de opiu, nu își amintea nici una.

– Unde sunt lucrurile pentru fete? întrebă mama.

– Valetul le-a pus deja în trăsură. Mergem?

Mama își petrecu un braț pe sub al lui Daphne și se urcară împreună în trăsura luxoasă a ducelui, așezându-se pe pernele moi de catifea. În timp ce traversau orașul, clădirile de dincolo de ferestrele lor deveneau din ce în ce mai sărăcăcioase, iar străzile din ce în ce mai murdare. Cu fiecare săptămână pe care o petrecea în confortul de la Mayfair, partea aceasta a orașului devenea din ce în ce mai străină.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, mama zise:

– Pare atât de ciudat să traversăm strada asta într-o trăsură elegantă, nu-i așa? Cu un an în urmă am fi privit trăsura de la ferestrele

murdare ale apartamentului nostru și ne-am fi întrebat cine ar fi putut să fie oamenii privilegiați care s-ar fi aflat înăuntru. Acum noi *suntem* acei oameni. Dar locul acesta este și o parte din tine și întotdeauna va fi.

– Nu-mi este rușine de locul din care mă trag.

– Anabelle își face griji pentru tine. Crede că ai fost mult mai retrasă în ultimul timp – ca și cum te-ar supăra ceva. Mama îi mângâie mâna și i-o strânse ușor. Dacă ai ceva ce dorești să discutăm, cu orice aș putea să-ți fiu de ajutor, trebuie să-mi spui. Luni întregi ai avut grijă de mine, jucând rolul infirmierei, timp în care v-am lăsat, pe tine și pe Anabelle, să vă zbateți.

– N-ai făcut deloc asta, mama. Erai bolnavă.

– Da, dar două tinere nu ar trebui să aibă grijă de ele într-un oraș ca acesta. Cu atât mai mult femei bine-crescute ca tine și sora ta.

– Trebuie să recunoști că ne-am descurcat destul de bine.

Ochii mamei deveniră suspect de umezi.

– Așa este, și nu aș putea fi mai mândră.

Mândră? Daphne se simți la fel de mare ca un degetar. Mama ar fi atât de dezamăgită dacă ar ști ce făcuse ea, indiferent cât de măreață fusese cauza. Chiar și mai rău, mama s-ar fi învinuit singură pentru că își pusese fiica într-o situație în care crezuse că era necesar un comportament imoral.

– Oricum, zise mama trăgându-și nasul, este rândul meu să am grijă de tine. Trebuie să te gândești la tine și la viitorul tău. Cu frumusețea și cu grația ta, vei avea de unde să alegi un domn. Nu-ți cere scuze pentru cine ești. Lasă-ți lumina interioară să strălucească.

Problema era că asta *făcuse*. O lăsase să strălucească un pic cam prea mult.

– Voi încerca, mamă.

Trăsura opri în fața casei de copii, o clădire veche care părea la fel de neglijată și de sărăcăcioasă precum bieții micuți de dinăuntru. Fațada din pietriș se năruia în multe locuri, iar vopseaua se cojea de pe cele câteva obloane care nu ieșiseră încă din balamale și nu căzuseră. Gratii de fier impunătoare înconjurau ferestrele de la parter, iar Daphne nu putea spune dacă pentru a ține la distanță pe intruși ori pentru a-i ține pe copii închiși. Oricum ar fi fost, era un gând deprimant.

Ea și mama cărară fiecare câte două coșuri până la ușa din față, unde fură întâmpinate aproape imediat de o servitoare rumenă la față, care o ușură bucuroasă pe mama de povara ei.

– Arătați grozav de bine, doamnă Honeycote. E minunat să vă văd din nou, chiar e. Copiii sunt în curte, pentru exercițiile de mișcare zilnice. Se vor bucura foarte mult să vă vadă.

– Nu este nevoie să ne conduci în curte, Maisey, zise Daphne. Duci coșurile acestea în bucătărie, te rog? În celelalte două sunt lenjerii și câteva haine noi.

– Domnul să vă binecuvânteze, domnișoară. Fetele astea cresc ca buruienile, și rochiile care le rămân mici sunt atât de uzate încât abia dacă mai pot fi date altora. Chiar și săracele astea strâmbă din nas. Ar purta mai degrabă ceva care le e prea mic decât zdrențele altcuiva.

– Cred că orice fată merită cel puțin o rochie drăguță, zise mama dusă pe gânduri. Maisey, o întrebi pe directoare dacă aș putea să îi răpesc un moment din timpul ei? Am o idee. Daphne, ne vedem afară imediat.

Urcă scările alături de servitoare, în timp ce Daphne porni pe coridorul lung care ducea spre curte. Trecu pe lângă câteva săli de clasă reci, întunecate și pe lângă alte uși închise, despre care presupuse că erau camerele personalului. Însă când păși afară, soarele îi încălzi chipul și inima i se strânse la vederea fetelor care se jucau șotronul, săreau coarda, citeau și sporovăiau.

– Domnișoară Honeycote! țipă o fetiță din mijlocul unei mici gloate de ștrengărițe adorabile care o înconjurară pe Daphne.

– Ne-ați adus dulciuri?

– Aveți funda verde pe care mi-ați promis-o?

– Ia uitați-vă la julitura îngrozitoare pe care o am la genunchi!

Daphne zâmbi și îmbrățișă cât de multe fete putu cuprinde în brațele ei.

– Ia să vedem! Nu, pentru dulciuri, dar am adus niște portocale foarte bune. Da, pentru funda verde și altele în culori diverse ca să le împărțiți.

– Dar cea verde e doar pentru mine, așa-i? imploră Mary.

Daphne cuprinse în palme obrajii fetei.

– Da, cea verde este doar pentru tine – să se asorteze cu ochii tăi frumoși. Hai, Caro, să ne așezăm pe bancă ca să-mi poți arăta genunchiul tău julit.

Încet, încet, fetele își reluară activitățile, iar Daphne și Caroline se așezară sub umbra singurului copac din curte – și acela foarte mic. Caroline își puse imediat pe bancă gheata ponosită și își îndoi genunchiul. Zgârietura mare era acoperită de coajă și, dacă Daphne nu se înșela, avea și un pic de noroi lipit pe ea.

– Uitați-vă, se văită Caro. Ați mai văzut ceva atât de urât în toată viața dumneavoastră?

Daphne își puse un deget pe obraz, ca și cum ar fi cugetat asupra întrebării.

– Da. Da, am văzut. Am văzut odată desenat un șarpe cu două capete și era mai urât. Dar nu cu mult, dacă vrei să știi adevărul.

Caro dădu din cap serioasă.

– Zi-mi acum, cum s-a întâmplat așa ceva?

– Mă cățăram pe gardul de colo – făcu semn cu degetul mare către gardul de fier forjat care separa curtea de aleea din spatele orfelinatului – și am căzut.

Daphne clipi. Asta era mult mai serios decât genunchiul julit.

– De ce ai face asta, Caro? Te necăjea cineva? Încercai să scapi?

– Nu. Se strâmbă, ca și cum ar fi fost jignită de sugestia că s-ar eschiva de la o bătaie. Nan m-a provocat și am dorit să văd dacă pot să o fac.

– Aha. Bănuiesc că știm răspunsul la această întrebare.

Își mișcă în sus și în jos capul acoperit cu păr scurt, încâlcit, blond-roșiatic.

– Pot, spuse ea cu mândrie.

– După cum se vede totuși, lucrurile nu s-au terminat cu bine, sublinie Daphne.

– Am sărit cu bine peste gard – am aterizat pe picioare. Dar apoi a fost cam greu să sar înapoi, înăuntru. Nu puteam să intru pe ușa din față. Doamna Higgins mi-ar fi dat niște nuiele la fund.

– Cu siguranță pot să înțeleg de ce asta ar fi un obstacol.

– Nu dă tare, dar este umilitor.

– Desigur, zise Daphne înțelegătoare. Deci ți-ai rănit genunchiul când te cățărai ca să intri în curte?

Caro aprobă, dând din cap.

– Mi s-a prins șiretul ghetei în balamaua porții și m-am împiedicat. Ar fi trebuit să vedeți, domnișoară Honeycote. Sângele se

prelingea chiar de-aici și se scurgea pe fluierul piciorului, și mi-a pătat ciorapul.

Îl trase în sus și expuse cu mândrie pata mică, maronie.

– Ești, într-adevăr, foarte curajoasă. Daphne cuprinse cu brațele umerii subțiri, dar surprinzător de puternici ai fetei. Îmi amintești un pic de sora mea. Și ea este foarte curajoasă. Îți voi spune același lucru pe care i l-aș spune și ei. Nu trebuie să mai încerci niciodată să faci ceva atât de nesăbuit. Ai fi putut să te rănești grav ori ai fi putut fi răpită de un străin...

– Ca el? Caro arătă cu degetul către ușa din spate a orfelinatului.

Daphne ridică privirea, punându-și mâna pe frunte ca să își ferească ochii de soarele după-amiezii, care tocmai începuse să coboare în spatele clădirii.

– Benjamin? Îi rosti numele tare, uitând pentru o clipă că alături de ea se afla Caro.

– Cine este Benjamin?

– Ăăă, Lord Foxburn. Este una dintre cunoștințele mele.

Cu bastonul într-o mână, se îndrepta cu pași mari spre ele, întruchiparea puterii viguroase și masculine.

– Pare important, anunță Caro. Și chipeș, pentru cineva atât de bătrân.

Înainte ca Daphne să poată răspunde, el ajunsese lângă ele.

– Bună ziua, spuse el, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume să se întâlnească într-un orfelinat.

Într-o curte plină de fete tinere, arăta ca Guliver, total nelalocul lui și copleșit numeric.

– Ce faci aici? întrebă Daphne.

Caro o împunse în coaste cu cotul ei ascuțit.

– Au!

Benjamin râse pe înfundate.

– Poate ar trebui să mă prezinți prietenei dumitale.

– Scuzați-mă, zise Daphne printre dinții încleștați. Lord Foxburn, aceasta este domnișoara Caroline.

– Hadley, o corectă Caroline. Domnișoara Caroline Hadley.

Daphne se mustră pentru faptul că nu îi folosise numele de familie. Nu toți orfanii aveau unul, dar Caro avea și era destul de mândră de asta.

Este o plăcere să te cunosc, domnișoară Caroline Hadley.

Benjamin îi strânse lui Caro mânuța murdară ca și cum ar fi fost o contesă și nu un mic spiriduș sărac, fără familie.

– Ce s-a întâmplat cu piciorul dumneavoastră? întrebă ea direct.

– Am fost împușcat. Făcu semn cu capul înspre genunchiul ei. Ce s-a întâmplat cu al dumitale?

Ea ridică din umeri.

– Am acceptat o provocare. Totuși, nu am nevoie de un baston.

– Păcat.

– Da. Drăcușorul micuț își încrucișă brațele și se holbă la Benjamin, măsurându-l din cap până în picioare. După câteva secunde, se întoarse către Daphne. Îmi place de el.

– Caro, nu este politicos să vorbești despre o persoană ca și cum nu s-ar afla de față.

– Nu asta faceți dumneavoastră acum?

Daphne oftă. Caro era precoce. Și avea dreptate.

– Nu mai ai decât câteva minute până să sune clopoțelul pentru cină. De ce nu mai alergi un pic?

– Voi încerca.

Șchiopătă un pic în timp ce se îndepărtă, dar curând începu să alerge după o minge de cauciuc, ținând pasul cu fete mai înalte cu un cap decât ea.

Benjamin se așeză pe bancă.

– Cred că s-a vindecat.

Mintea ei încă se lupta cu ideea că el se afla acolo. La orfelinat. Croiala redingotei lui bleumarin îi punea în evidență umerii lați și trunchiul îngust. Piciorul lui drept – cel rănit – se afla la doar câțiva centimetri distanță de al ei, iar ea nu se putea abține să nu se holbeze la coapsa lui. Acoperită cu pantaloni strâmți, din piele de căprioară moale, părea absolut normală. De fapt, mult mai bine decât cele mai multe.

Mutându-și cu greu privirea, întrebă:

– De ce ai venit?

– Ți-am spus: trebuie să vorbim. Am înțeles că mama dumitale este cu directoarea?

Daphne aruncă o privire peste umăr, către clădire.

– Probabil că mi se va alătura în curând.

– Este vorba despre petrecerea lui Hugh. Sper că nu plănuiești să mergi.

Ea se retrase ca și cum ar fi primit o palmă peste față. Nu ajunseseră la o înțelegere? Nu lucrau împreună? Poate că el era îngrijorat ca nu cumva ea să aibă încă planuri în ceea ce îl privea pe lordul Biltmore.

– Nu înțeleg, spuse ea. Îți faci griji că lordul Biltmore își va face o impresie greșită?

– Nu. Se încruntă. Deși aceasta este o posibilitate clară. Este prea riscant pentru dumneata să vii. Dacă Charlton *chiar are* cel de-al doilea portret?

– Sper că îl are. Atunci cel puțin am ști unde se află și ai putea să-l cumperi în numele meu. Nu prea am ce face ca să ies din dezastrul acesta și nu-mi place să depind atât de mult de dumneata...

Capul îi țâșni în sus.

– Nici măcar nu mi-ai dat o șansă să dovedesc ce pot.

Vai.

– Nu am avut intenția să sugerez că nu ești de încredere. Doar că îmi doresc să pot repara lucrurile de una singură. Mi-a plăcut ideea de a merge la petrecerea lordului Biltmore pentru că atunci, cel puțin, aș putea fi aproape de locul unde se petrece acțiunea – aș simți că aș contribui într-un mod neînsemnat.

– *Nu poți* ajuta cu nimic. De fapt, nu ar trebui să te afli la mai puțin de treizeci de kilometri de tablou. Dacă Charlton te-ar vedea, aproape sigur te-ar recunoaște.

– Nici măcar nu știm sigur dacă are tabloul. Îmi dau seama că există riscuri, dar sunt riscuri și dacă rămân aici. Dacă lordul Charlton este pe jumătate la fel de timid cum l-a descris Thomas, este puțin probabil că va petrece mult timp socializând cu lordul Biltmore și cu oaspeții săi.

Privirea intensă a lui Benjamin îi făcură degetele să i se încovoaie în pantofi.

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință el. Dacă Hugh îl invită pe Charlton la cină, ai putea oricând să invoci o migrenă.

– Exact. Și dacă sunt acolo, nu mă voi simți ca un prizonier la galere, așteptând vești despre ceea ce are să mi se întâmple.

– Este foarte curajos din partea dumitale.

O spuse ca și cum nu își dăduse seama că era curajoasă. Ei bine, era valabil pentru amândoi.

Mulțumesc. Dar trebuie să recunosc, nu mă simt foarte curajoasă. Dacă lordul Charlton are tabloul, dar nu dorește să-l vândă?

– Dacă i se oferă bani destui, îl va vinde.

Daphne privi către copiii care se jucau prin curte sub norii cu nuanțe portocalii.

– Fondurile mele nu sunt nelimitate.

– Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere.

Ea se crispă.

– Ce sugerezi?

– Că mi-ai putea înapoia banii în timp. Sau nu.

Ah!

– Este foarte generos din partea dumitale.

El ridică din umeri ca și cum ar fi fost un lucru absolut obișnuit să împrumute bani unor femei pe care abia le cunoștea.

– Dacă așa spui.

Rămaseră în tăcere preț de câteva momente, apoi el făcu semn cu bastonul în direcția fetelor.

– Sunt atât de multe – trebuie să fie cel puțin două duzini.

– 28. Fetele mai în vârstă ajută la îngrijirea celor mici.

– Ce s-a întâmplat cu părinții lui Caroline?

– Au murit într-un incendiu când ea avea cinci ani. A mers să locuiască la bunica ei, dar aceasta s-a îmbolnăvit și a murit anul trecut.

– Nu mai are pe nimeni? Nimeni altcineva care să o ia în grijă?

Daphne ridică din umeri.

– Bănuiesc că nu.

El mormăi.

– Le cunoști pe toate?

– Da, pe unele mai bine decât pe altele. Unele dintre fete, cum este Caro, își amintesc de părinții lor. Altele au trăit aici aproape toată scurta lor viață.

Sună un clopoțel, iar fetele se luptară imediat pentru un loc în față la coada pentru cină.

– Sfinte Dumnezeule, zise el. Mă bucur că nu le stau în cale.

Ea zâmbi.

– Sunt fete în creștere – au nevoie de hrană.

– Evident.

Atunci ei îi veni un gând – prostesc, poate, dar merita să încerce.

– Ai dori să vezi mai mult din orfelinat? Asta dacă nu ești prea ocupat. Ți-aș putea face un tur rapid cât timp fetele mănâncă.

Înainte ca el să poată răspunde, Caroline ieși din linie, alergă către ei, și îi dădu lui Daphne o îmbrățișare rapidă înainte de a fugi din nou la locul ei.

– Ne vedem săptămâna viitoare, domnișoară Honeycote, strigă ea. Și pe dumneavoastră, domnule... ăăă... milord.

O privire ușor alarmată trecu peste chipul lui.

– Nu cred că voi...

– La revedere, strigă Daphne la rândul ei. Fetele intrară în clădire mergând în șir și făcând cu mâna. Către Benjamin, ea zise: Nu contează. Sunt sigură că ai treburi mult mai importante de făcut.

Reacția lui la presupunerea lui Caro spunea foarte multe, iar ea se mustră pentru faptul că îi propusese un tur. Și așa făcea eforturi foarte mari ca să o ajute; nu avea nici un drept să aibă pretenții suplimentare asupra timpului lui.

Când se întoarse către ea, fruntea îi era încrețită, ca și cum era adâncit în gânduri.

– Dacă mă gândesc mai bine... mi-ar plăcea să fac un tur.

Capitolul 12

Daphne nu era sigură că îl auzise bine pe Benjamin. Clipi de câteva ori.

– Dorești să vezi orfelinatul?

– De ce nu? N-am fost niciodată într-unul. Să fiu sincer, nu am fost mai deloc în preajma copiilor. De regulă, nu-i găsesc foarte interesanți.

– Mă îndoiesc că ei, la rândul lor, te găsesc interesant, minți ea.

Caro îl plăcuse imediat, atât de mult, încât Daphne simțise o nemiloasă durere din cauza geloziei.

– Caroline este o excepție, admise ea. Este bătăioasă și inteligentă. O supraviețuitoare.

Interesant. Poate că el și Caro erau spirite îngemănate.

– Haide, zise ea, ridicându-se de pe bancă. Vom arunca o privire rapidă asupra dormitorului, cât timp fetele mănâncă.

Păși ră unul lângă altul, urcând scările către etaj.

Cum îți este piciorul azi? întrebă Daphne.

– Încă e atașat de corpul meu. Nu pot cere mai mult.

– Sunt pe cale să scriu niște instrucțiuni.

– Pentru ce?

– Doar câteva metode simple de tratament pe care aș vrea să le încerci. Să vedem dacă îți dau un pic de alinare.

El ridică o sprânceană întunecată.

– Va trebui să-mi anunț medicul că are competiție.

Tonul lui batjocoritor o înțepă, dar ea ridică din umeri și îl ignoră.

– Nu sugerez că aș fi mai deșteaptă decât medicul dumitale.

– *Ești* mai deșteaptă, zise el simplu. El a avut mai multă practică, dar dumneata ești mai inteligentă.

– Mulțumesc, cred.

– Ești și mai frumoasă.

Afișă un rânjet dezinvolt care îi făcu inima să bată mai repede. Nu era obișnuită să vadă latura lui ușuratică – nici măcar nu știuse că ar avea vreuna.

Ajunseră la ultimul etaj, care fusese cândva o mansardă. Întregul etaj era o încăpere imensă, deschisă, cu rânduri de paturi sub tavanul jos și lângă peretele înclinat. Draperii jerpelite atârnau la ferestre, la fiecare capăt al lungii încăperi, iar pereții aveau o culoare dubioasă, care cândva ar fi putut fi albastru, deși la momentul de față părea mai aproape de gri. Păturile de pe saltelele lăsate erau împăturite cu grijă și câteva dintre perne aveau pe ele păpuși adormite. Cufere la capătul unora dintre paturi păstrau prețioasele bunuri personale ale fetelor, dar cele mai multe fete nu aveau nimic al lor.

Părea un pic pustiu fără fete. Un pic rece. Și totuși, Daphne vedea potențialul acelui loc. Spera ca și Benjamin să îl vadă.

– Este curat, zise el aprobator. Un dormitor de băieți nu ar fi niciodată atât de curat.

– Fetele sunt foarte muncitoare. Cele mai în vârstă fac curățenie și spală rufele cu rândul.

El păși până în centrul încăperii, capul aflându-i-se la doar câțiva centimetri de tavan.

– Ar putea fi dificil să împarți camera cu 27 de surori.

– Dar și foarte amuzant, punctă ea.

El dădu din cap, privirea lui albastră, intensă, înregistrând fiecare detaliu al încăperii.

Coborâră un etaj ca să vadă sălile de clasă și se ciocniră literalmente de mama, în timp ce aceasta părăsea biroul, alături de directoare.

– Lord Foxburn! exclamă mama. Maisey ne-a spus că sunteți aici. Foarte generos din partea dumneavoastră să veniți să vizitați fetele.

– Este o plăcere să vă revăd, doamnă Honeycote. Totuși, nu aș dori să vă las impresia falsă că sunt un filantrop. Departe de mine. Las genul acesta de lucruri în seama oamenilor buni, ca fiica dumneavoastră.

– Vai, sunteți prea modest, milord. Dar este adevărat că Daphne are o natură foarte darnică, zise ea cu mândrie.

Directoarea întinse mâna.

– Bine ați venit, Lord Foxburn! Spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră?

El îi scuturâ ușor mâna și îi oferi cel mai fermecător zâmbet pe care îl avea.

– Treceam din întâmplare pe aici și am văzut trăsura lui Huntsford în față. M-am gândit să fac un popas și să văd dacă el se află aici.

Daphne aproape că își dădu ochii peste cap. Ce scuză jalnică! Dar directoarea îi dădu crezare, la fel și mama, de altfel.

– Din moment ce contele se află aici, m-am oferit să îi ofer un tur rapid. Pot să-i arăt sălile de clasă?

– Permiteți-mi, vă rog!

Directoarea, doamna Middleton, păși iute pe coridor și deschise o ușă care scârțâi ca și cum balamalele ei erau vechi de câteva secole. Din câte știa Daphne, așa și era. Încăperea era spațioasă și trei ferestre înalte lăsau să intre lumina palidă a serii. Nu existau pupitre, ci mese lungi, înconjurate de scaune de lemn, dintre care unele păreau că stau să se prăbușească din moment în moment. O hartă a Europei acoperea o mare parte a peretelui din fund, iar rândul de rafturi joase găzduiau câteva rechizite amărâte. Niște hârtie, câteva cărți jerpelite, plăcuțe de scris micuțe și cretă.

– Aceasta este principala sală de clasă. Avem angajate două profesoare. Domnișoara Humphrey lucrează cu fetele mai mari, iar domnișoara Randles le instruiește pe cele mici. Directoarea se cutremură ca și cum nu invidia deloc sarcina domnișoarei Randles. Are răbdarea unui sfânt, chiar o are.

Daphne încercă să vadă încăperea prin ochii lui Benjamin.

Nu era mare lucru de privit, dar, pentru ea, încăperea aceea reprezenta speranța pentru orfane. Oportunitatea de a citi și de a scrie era mai mult decât avuseseră mulți dintre prietenii alături de care crescuse. Dacă fetele știau să citească, tot felul de lumi li se puteau deschide.

Benjamin merse până la ferestre și privi la curtea de dedesubt. Apoi se plimbă prin încăpere, trecându-și o mână peste placa solidă de stejar care alcătuia suprafața unei mese. Dădu aprobator din cap

– Este o încăpere grozavă, zise el.

Nu era chiar cea mai răsunătoare aprobare, dar felul în care rosti cuvintele o făcu pe Daphne să dorească să îl îmbrățișeze. Zisese *grozavă* ca și cum încăperea era potrivită pentru 28 de prințese și, chiar dacă toate cele trei femei știau că nu era așa, oftară aprobator.

– Sunt câteva îmbunătățiri pe care plănuim să le aducem, zise iute directoarea. Dar între timp, mulțumită generozității binefăcătorilor ca familia Honeycote, am reușit să avem grijă de aceste fete și să le învățăm cum să supraviețuiască dincolo de acești pereți.

– Mulțumesc pentru tur, zise Benjamin. A fost foarte... edificator.

– A fost plăcerea mea, Lord Foxburn.

– Vă mulțumesc și pentru timpul dumneavoastră, domnișoară Honeycote.

Mama se uită atentă la Benjamin, cu un amestec de curiozitate și suspiciune. Era genul de privire pe care mamele o aveau când puneau cap la cap piesele unei șarade pe care ți-ai fi dorit să nu o facă.

– Milord, zise ea, am înțeles că vă veți afla la petrecerea lordului Biltmore, săptămâna viitoare.

– Îl însoțesc pe Hugh acolo ca să-l ajut cu unele treburi ce țin de afaceri și s-ar putea să stau pentru câteva zile și să mă duc la petrecere. Dacă îmi permite programul.

– Desigur. Cu siguranță aveți multe îndatoriri care vă ocupă timpul. Însă sper că veți rămâne măcar la unele dintre festivități, dacă nu la toate. Daphne, Olivia, Rose și eu însămi vom fi acolo și ne-ar face o imensă plăcere compania dumneavoastră.

– Și mie a dumneavoastră. Făcu o plecăciune politicoasă. Seară bună, doamnelor.

Fără să gândească, Daphne spuse fără să vrea:

– Vă conduc.

Era ciudat de reticentă să îl lase să plece fără să își ia rămas-bun.

– Nu întârzia, draga mea, zise mama. În seara aceasta luăm cina cu familia Mosby.

Benjamin rămase tăcut până când ajunseră la scările din spatele clădirii. La capătul lor, se opri brusc, întinse mâna și i-o strânse pe a ei într-a lui. Brusca încordare a braţelor lor o trase către el și sfârși prin a se ciocni ușor de zidul puternic al pieptului lui. Începu să spună „Scuză-mă", dar nu fusese *ea* cea care provocase coliziunea.

Și apoi se trezi dintr-odată că nu mai putea respira.

El se afla cu spatele la perete, iar vârfurile pantofilor ei le atingeau pe cele ale ghetelor lui. Își plimbă mâna de-a lungul braţului ei și pe după gâtul ei, înainte de a-i mângâia tandru ceafa, în tot acest timp privind-o stăruitor, ca și cum ar fi fost foarte, foarte... flămând.

– Daphne, zise el.

Era o rugăminte de a i se da permisiunea, ori poate iertarea.

Cu fiecare secundă care trecea, inima îi gonea mai repede și o căldură ameţitoare i se strecură în membre și se încolăci în centrul inimii ei. Dacă o simplă privire îi putea face asta, ce vrajă ar putea face sărutul lui? Privirea îi alunecă pe buzele lui și se aplecă un pic mai aproape.

Iar asta fu de ajuns.

O ridică, lipind-o de el și își lăsă capul în jos, acoperindu-i gura cu a lui. Nu era nimic delicat ori civilizat în sărutul lui. Era plin de nevoie, pur și... minunat.

Își strecură limba printre buzele ei și îi exploră gura. În același timp îi cuprinse obrazul în palmă, obligând-o blând să se apropie, ademenind-o cu mângâierea degetului său mare pe pielea ei.

Nu se simţise niciodată atât de puternică și, în același timp, atât de lipsită de control. Dorinţa se răsuci în abdomenul ei și, dintr-odată, înţelese motivul pentru care doamnele bine-crescute și-ar risca reputaţia pentru câteva minute de extaz.

Sărutul lui Benjamin se asemăna cu îmblânzirea unui cal sălbatic. Nu era ca și cum ar fi făcut asta vreodată, dar își putea imagina. Un pic înspăimântător, dar mai ales palpitant și tulburător. Fiecare centimetru din el, de la bărbia aspră până la umerii largi, până la coapsele lui puternice, era masculinitate pură, nealterată. Mirosea a piele și a iarbă; avea gust slab de cuișoare și coniac. Trupul lui era atât de diferit de al ei și totuși, de fiecare dată când se ciocneau, păreau să

se potrivească perfect. Atât de mult, încât trebui să își înfrâneze impulsul de a se lăsa să cadă în brațele lui.

În schimb, își revărsă toată energia în a-i răspunde la sărut. Ritmul limbii lui cercetătoare era ușor de imitat, și curând deveni parteneră egală în dans, conducând la fel de des ca și el. Nu mai exista nimic în afară de ei; nu mai conta nimic în afară de a prelungi acel moment.

Până când mâna lui coborî pe spatele ei și îi cuprinse cu fermitate fundul. Într-o parte îndepărtată a creierului ei, răsună un clopoțel de alarmă, și se retrase.

Ochii lui erau împăienjeniți, și pleoapele îi erau grele, iar buzele, umflate.

– Doamne, zise el răgușit.

– Ce, întrebă ea, încercând să își recapete răsuflarea, a fost asta?

– Ăsta – își împleti degetele cu ale ei – a fost un sărut.

– Evident. Dar... de ce?

– Nu știu. O lipsă de judecată de moment, presupun. Din partea ta, adică.

– Stai un pic! Tu m-ai sărutat, ceea ce face să fie lipsa *ta* de judecată.

El flutură un zâmbet obraznic.

– Mă implorai să te sărut. Ar trebui să adaug că nu mi-a displăcut deloc.

Își smulse mâna din a lui și și-o puse în șolduri.

– Mă tem că delirezi. N-a fost vorba de nici o implorare.

– Nu cu voce tare.

– Înțeleg. Îmi citeai gândurile.

El se aplecă la urechea ei și îi zise încet:

– Spune-mi că nu doreai să te sărut și te voi crede pe cuvânt.

Respirația lui era caldă pe gâtul ei, și pulsul ciudat din pântecul ei reîncepu.

– Eu... eu nu m-am așteptat să fie atât de... „Mistuitor, puternic, să îmi înmoaie genunchii."

– Dar acum știi, zise el, mușcând-o ușor de gât. Mâinile lui îi cuprinseră talia și se urcară ușor de-a lungul coastelor. Ce crezi?

Atât timp cât buzele lui îi mângâiau pielea, era incapabilă să gândească.

– Este plăcut, dar...

Își ridică capul și se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Plăcut? Cu siguranță, nu era răspunsul pe care îl aștepta. Plăcută este o ceașcă de cafea bună ori o zi fără ploaie. Acel sărut nu a fost *plăcut*.

Ea pufni ușurel.

– Cum l-ai numi?

Păși mai aproape de ea și o sărută cu blândețe pe tâmplă.

– L-aș numi „o frântură de rai"

Ah! Trebuia să admită că era o descriere mai potrivită decât *plăcut*. Deși *rai* suna mult mai pur decât se simțea ea în momentul acela.

– Ar trebui să pleci. Mama va veni să mă caute în curând.

– Ziceai că vrei să plec, dar nu te opreai din a mă săruta.

– Foarte amuzant. Își dădu după ureche câțiva zulufi și își netezi partea din față a fustei. Cum arăt?

– Ca și cum ai fi fost siluită.

– Benjamin!

– Ben.

– Poftim?

– Mi-ai putea spune Ben. E un pic mai puțin protocolar decât Benjamin. Aș zice că am trecut pe teritoriul lipsei de formalități, nu crezi?

– În orice clipă fetele vor da buzna pe scările acestea, către dormitorul lor. Vrei să stai aici când o vor face?

Începu imediat să meargă.

– S-ar putea să nu te văd pentru un timp.

– Da?

Încercă să nu își arate dezamăgirea în glas, dar se temea că nu reușise pe de-a-ntregul.

– Acum avem un plan. Nu mai e nevoie să discutăm nimic până când nu voi avea șansa de a discuta cu Charlton.

– Nu, sigur că nu.

La baza scărilor se opri și se întoarse cu fața spre ea.

– Bănuiesc că nu te pot convinge să te răzgândești cu privire la petrecerea lui Hugh? Este riscant să mergi.

– Știu. Dar aș înnebuni dacă aș rămâne în oraș, stând degeaba și așteptând vești despre soarta mea. Voi merge.

Ben dădu din cap gânditor.

– Ești foarte încăpățânată.

Daphne s-ar fi simțit ofensată dacă el nu ar fi rostit cuvintele cu o admirație invidioasă.

– Da. Abia aștept să te văd la conacul Biltmore.

Îi făcu ușor cu mâna, dintr-odată simțindu-se stingherită și pustie. El înaintă pe coridor, către ușa din față, dar se opri după câțiva pași.

– Chestia asta – își flutură bastonul în aer, demonstrativ – ce faci aici adică, este... bine.

Bucuria îi sălta în inimă.

– Mulțumesc.

– Ne vedem săptămâna viitoare. O salută neglijent cu bastonul și plecă.

Capitolul 13

Iridescență: (1) Caracteristica unei vopsele de a reflecta lumina și, astfel, de a părea că își schimbă culoarea. (2) Însușirea fermecătoare, seducătoare, care face ca pletele unei femei să strălucească asemenea chihlimbarului la lumina lumânării și ca aurul pur în lumina soarelui.

Orice călătorie pe o distanță considerabilă era un adevărat iad pentru piciorul lui Ben, iar călătoria către conacul Biltmore nu fu o excepție. Era și așa destul de înjositor să fie nevoit să călătorească într-o trăsură în loc să călărească. Pe lângă faptul că era rănit, se simțea și insultat, trebuind să se oprească din două în două ore, să coboare din trăsură și să șchiopăteze de colo-colo ca să își dezmorțească piciorul. Mai mult decât umilitor. Slavă Domnului că era singur în acea călătorie.

Urma să ajungă la conac în mai puțin de o oră. El și Hugh aveau la dispoziție câteva zile în care să se întâlnească cu administratorul moșiei, să facă inspecția terenurilor și să verifice registrele. După aceea, o duzină sau chiar mai mulți oaspeți aveau să ia cu asalt casa. Singura de care era interesat însă era Daphne.

Duse mâna la buzunarul de la piept al jachetei și scoase scrisoarea pe care ea i-o trimisese în urmă cu trei zile. Era mai puțin o scrisoare

și mai degrabă o rețetă. Chiar și așa, era plină de optimismul și de bunătatea ei de nestăpânit.

În partea de sus a hârtiei scrisese: „Tratament pentru durerea de picioare". Dedesubt era o serie de pași simpli.

Numărul unu. Înmuiați piciorul într-o baie de apă cât se poate suporta de fierbinte (fără să vă opăriți) pentru cel puțin 10 minute.

Numărul doi. Cât timp carnea și mușchii sunt încă încălziți, masați viguros zona afectată a piciorului.

Numărul trei. Aplicați o cataplasmă (făcută din frunze de tătăneasă înmuiate în apă clocotită) pe picior și acoperiți cu bandaje peste noapte.

Repetați zilnic.

De fiecare dată când citea pașii – și îi citise de câteva ori – îl făceau să zâmbească. Mai ales ultimul rând. Ca și cum nu ar fi avut nimic mai important de făcut decât să se înmoaie într-o baie și să storcească tătăneasă zi după zi.

Nu era ca și cum ar fi obiectat împotriva sfaturilor ei de îngrijire. Era plăcut că îi păsa cuiva destul de mult încât să încerce să îl ajute în ciuda faptului că era un caz fără speranță.

Desigur, ea nu îi dăduse tratamentul prescris decât dintr-un simț al datoriei – plata în schimbul favorului pe care el i-l făcea cu privire la portrete. Ea nu avea de unde să știe că el se folosise de orice scuză pentru a petrece câteva momente scăldându-se în lumina ei.

Sărutul fusese o greșeală. Fusese ca și cum deschisese o ușă și furase o privire către paradis, știind că nu avea să poată niciodată, în veci, să fie primit. Daphne însăși spusese că era în căutarea unui domn amabil, cu inimă bună. Cineva decent și nobil. Cineva alături de care să poată crește o familie.

Acela nu era el.

Dar felul în care o simțise în brațele lui, felul în care ea îi răspunsese la sărut erau greu de uitat. O sărutase fără rețineri, sperând să îi arate o dată pentru totdeauna că ar trebui să stea departe de el. Nu doar din punct de vedere fizic, ci și din alte puncte de vedere. Nu ar fi trebuit să îi facă cunoștință cu micii ștrengari pistruiați ori să îi arate săli de clasă cu rafturi de cărți goale. Nu ar fi trebuit să îl implice

în problemele ei ori să îi spună cu ce gen de bărbat plănuia să se căsătorească. Și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să își piardă timpul încercând să îl vindece. Oricât s-ar fi înmuiat, nu avea să se vindece.

Așa că își canalizase întreaga forță a pasiunii lui în acel sărut. Îi gustase cu lăcomie gura, îi supsese buza de jos, îi trăsese șoldurile către ale lui. Deși simțise o ezitare trecătoare din partea ei – o fracțiune de secundă în care fusese prea surprinsă ca să facă vreo mișcare – ea nu o luase la fugă urlând.

Dar ar fi trebuit să o facă.

Deși era destul de sigur că aceea fusese prima oară în care fusese sărutată așa cum trebuie – sau ar fi fost mai corect spus într-un mod nelalocul lui? –, ea nu se ferise din calea lui și nici nu se prefăcuse a fi fost jignită. Din contră, îi răspunsese la fiecare atac și la fiecare mângâiere.

Se foi pe pernele de catifea ale banchetei trăsurii. Simpla amintire a acelei întâlniri pe scara unui orfelinat îi punea sângele pe jar.

Ironia nu îi scăpă. Sărutul care se dorea a o scoate din mintea lui avea să îl bântuie pentru tot restul zilelor.

Când trăsura ajunse pe creasta unui deal, conacul Biltmore apăru în peisaj. Imaginea structurii impunătoare, cu fațada de piatră albă strălucitoare și liniile sale palladiene, îl duse pe Ben cu doisprezece ani în urmă. Ca băiat, venise acasă cu Robert în vacanțele dintre trimestre. Era mai aproape de Eton decât se afla casa părinților lui. Cel puțin aceea era scuza pe care o folosea. Adevărul era că Ben prefera familia lui Robert propriei familii. Părinții lui Robert erau afectuoși și plăcuți, dar mai ales îi lăsau pe el și pe Robert cu ale lor. Puteau călări, vâna, pescui și explora după pofta inimii, fără să trebuiască să îndure prelegeri nesfârșite despre neatingerea potențialului, subliniate de lovituri cu o curea de piele.

Da, familia lui Robert era mai bună, iar lui nu părea să îi displacă să o împartă. Astfel încât Biltmore era locul în care Ben își petrecuse verile și o sărutase pe fiica măcelarului și își rupsese brațul după ce căzuse de pe un armăsar pe care nu ar fi trebuit să îl călărească.

Era cumva ca o revenire acasă. Doar că, de data aceea, Robert nu îl însoțea.

•

Două zile mai târziu, Ben se folosi de ocazia de a întreba despre Charlton.

Și avu primul indiciu că un necaz se abătuse asupra moșierului.

Ben și Hugh făceau un tur al moșiei – unul scurt, din moment ce doar atât tolera piciorul lui Ben – alături de administrator, Nigel Coulton, un bărbat scund, trupeș, cu o claie de păr alb.

– Acelea, înspre vest, sunt câmpurile lui Charlton? întrebă Ben.

– Da, zise administratorul. Obișnuia să călărească până în sat în mod regulat, dar nu l-am mai zărit de câteva luni.

Hugh se scărpină în cap.

– Moșierul îmbătrânește. Poate că nu îi mai place să călărească așa cum o făcea ori poate este bolnav.

– Dar fiul lui? întrebă Ben.

Administratorul scuipă cu un arc impresionant.

– Pe fiu, Rowland Hallows, îl văd destul de des. Frecventează barul din cârciuma Hog and Crown[1]. Nu ține la băutură.

– Ce spune despre tatăl său?

– Aș zice că nimic.

Ben își mângâie bărbia.

– Cred că le voi face o vizită în după-amiaza asta.

– Te voi însoți, se oferi Hugh. Se pare că Hallows este un ticălos. Dacă este băut, ar putea fi o pacoste.

Ben își ridică ochii către ceruri și își dori ca *el* să fi fost băut. Dumnezeu să îl ajute dacă Hugh simțea nevoia de a-l apăra de ticăloși și de alții asemenea.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Vreau doar să văd ce mai face bătrânul Charlton. Obișnuia să vâneze alături de mine și de Robert.

Era prima oară când rostea numele lui Robert de când sosise și îi scăpase pe nepusă masă. Rămase suspendat în aer între cei trei bărbați, fiecare retrăindu-și propriile amintiri dragi, dar devenite acum dureroase.

Trecură câteva momente înainte ca Hugh să spună:

– Charlton a trimis un mesaj frumos după ce Robert... a murit. Ar trebui să-i mulțumesc.

Nigel își trase pălăria mai jos peste smocul alb ca zăpada din vârful capului.

– Dacă îl vedeți, spuneți-i că sper să îl întâlnesc în sat într-una din zilele astea. Nu are nici o vină că fiul său e o brută nerecunoscătoare.

[1] Mâncăul și Coroana

Din orice pom cad fructe stricate. Administratorul adulmecă aerul. Vine o furtună din sud. Mai bine ne-am întoarce la grajduri.

Parcă pentru a confirma prognoza lui Nigel, o pală de vânt fierbinte fremătă în coamele cailor, și tunete bubuiră în depărtare. O furnicătură între omoplații lui Ben îi dădu un fior brusc și inexplicabil.

Instinctele născute pe câmpurile de luptă îl avertizară că era ceva în neregulă la conacul Biltmore. Ar fi putut fi vorba de ceva neînsemnat, dar își dorea să nu fie prea târziu pentru a anula petrecerea. Nu dorea ca Daphne să se afle în preajma acelui loc.

Din nefericire, exact în momentul acela, ea se afla probabil pe drum.

– Domnișoara Honeycote și surorile Sherbourne ar trebui să ajungă mâine. Hugh își adăugă un cub de zahăr în ceai și se așeză pe un scaun în salonul de la conacul Biltmore, în fața lui Ben, care bea și el un ceai. Nu era ceea ce bea în mod obișnuit, dar nu era rău să aibă capul limpede înainte de vizita de mai târziu, din după-amiaza aceea, la Charlton.

Desigur, Ben ciuli urechile când Hugh menționă numele lui Daphne, dar își dădu toată silința să își păstreze expresia plictisită.

– Și restul oaspeților, îmi imaginez.

Hugh se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

– Da, dar am crezut că ai putea fi cel mai interesat de sosirea domnișoarei Honeycote.

Ben se uită urât la el, pe deasupra marginii cești de ceai, ceea ce, se temu el, nu era la fel de eficient ca atunci când s-ar fi uitat urât peste marginea unui pahar cu coniac.

– De ce ai presupune asta?

– Te-am văzut cu ea la serata muzicală de la Seaton și la Grădinile Vauxhall. Păreai... fericit.

Ben aproape că își scuipă ceaiul.

– Fericit?

– Poate că e o exagerare. Dar trebuie să recunoști că erai mai puțin nefericit decât de obicei.

– Ce vrei să spui, Hugh?

Hugh își puse ceașca pe masă și își încrucișă degetele, exact așa cum făcea Robert.

– Chiar dacă domnișoara Honeycote îmi este foarte dragă, zise el, ea nu mă privește așa cum te privește pe tine.

– Poate că dacă ai fi mai nesimțit...

– Ben. Sunt serios. Cred că ține la tine și, deși o parte din mine te urăște al naibii de tare din cauza asta, o altă parte din mine crede că... ai nevoie de cineva ca ea în viața ta.

– Dumnezeule, Hugh. Nu face pe peițitoarea cu mine.

– Nici nu mi-ar trece prin minte, spuse el. M-am gândit doar că ar trebui să știi că, pentru mine, domnișoara Honeycote este doar o prietenă. Cândva am crezut că am putea deveni mai mult, dar în ultimul timp mi-am dat seama că e nevoie de doi oameni pentru a se îndrăgosti.

Ben se gândi să facă o remarcă frivolă, pentru că asta făcea *întotdeauna*. Dar asta ar fi fost ca și cum ar fi refuzat cadoul pe care Hugh i-l punea în poală, așa că, în schimb, își puse jos ceașca și spuse:

– Fratele tău ar fi mândru de bărbatul care ai devenit.

Hugh zâmbi stins. Iar apoi, pentru că starea de spirit devenise mult prea sumbră, Ben zise:

– Ai timp să te bat la un joc de biliard înainte să pornim spre Charlton?

Hugh se ridică și îi înmână lui Ben bastonul.

– Bănuiesc că va fi nevoie de mai multe încercări din partea ta înainte să mă învingi – dacă are să se întâmple asta vreodată.

– Devii mai îndrăzneț pe zi ce trece, zise Ben pe un ton aprobator. Robert ar fi cu adevărat mândru.

Câteva ore mai târziu, Hugh și Ben se aflau pe treptele casei lui Charlton. Casa mare, de forma unei cutii, era construită din cărămidă, și iedera ambițioasă se cățărase pe fiecare dintre cele patru coșuri. Ben admirase de la distanță arcadele ferestrelor și trăinicia simplă a construcției; la o cercetare mai amănunțită însă, observă că unul dintre obloane căzuse din balamale, și buruieni înalte își făcuseră apariția printre pietrele aleii.

Hugh sună la ușă și o femeie – menajera, dacă era să se ia după voluminosul inel de chei pe care îl avea la brâu – deschise ușa. Ochelarii rotunzi îi scoteau în evidență pometii rotunzi.

– Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă ea, cu suspiciune în glas.

Hugh păși în față.

– Sunt lordul Biltmore, iar acesta este prietenul meu, contele de Foxburn. M-am întors de curând din...

– Lordul Biltmore? Un zâmbet precaut despică chipul menajerei. Vai, am auzit că v-ați întors. Intrați, vă rog! Eu sunt doamna Parfitt.

– Mulțumesc.

Hugh îi dădu pălăria. Ben îl imită. Menajera era destul de prietenoasă și ar fi putut fi o sursă bună de informație.

– Am fost atât de triști să auzim despre moartea fratelui dumneavoastră, zise doamna Parfitt. Nu a existat bărbat mai bun.

Ben văzu tristețea din ochii menajerei și hotărî că o place. Uneori uita că el nu era singurul care jelea pierderea lui Robert.

– Mulțumesc, zise din nou Hugh. Îl considera prieten pe lordul Charlton.

– Vai, așa este. Își mută privirea de la Hugh la Ben și din nou înapoi. Personalul a fost încântat să afle că ați revenit la conacul Biltmore. Dar ce vă aduce aici, domnilor?

– Am dori să îl vedem pe lordul Charlton, spuse Ben. Ne cerem scuze că nu am anunțat înainte, dar am sperat că poate este liber pentru o scurtă vizită.

– Nu știu. Își frânse mâinile. N-a mai avut oaspeți de mult timp, deși are o zi bună.

– Sper că nu este bolnav, zise cu blândețe Hugh.

– Nu a fost bine, Lord Biltmore. Nu este chiar bolnav, dar nu a mai fost el însuși. Asta pot să vă spun.

– Dacă nu este momentul, putem reveni, propuse Hugh.

Dar Ben nu dorea să piardă o oportunitate. Dacă baronul avea o zi bună, aceea putea fi cea mai bună șansă pe care o avea de a întreba despre portrete.

– Pe de altă parte, poate că o vizită scurtă ar fi exact ceea ce trebuie ca să se înveselească, zise Ben. Nu vom sta mult.

– Domnul Hallows, fiul Excelenței Sale, nu acceptă, de obicei, vizitatori.

– Eu și Rowland obișnuiam să ne jucăm împreună, zise Hugh.

– Este plecat? întrebă Ben.

Doamna Parfitt își împinse ochelarii mai sus pe nasul în formă de bulb.

– Da. A plecat în sat, călare.

Ben zâmbi conspirativ.

– Vom fi rapizi. O vizită scurtă îi va îmbunătăți starea de spirit lordului Charlton, iar fiul Excelenței Sale nu trebuie să afle niciodată că am fost aici.

– S-ar putea întoarce în orice clipă.

Ben ridică din umeri.

– Dacă revine, îi puteți spune că ați încercat să mă opriți să urc să îl văd, dar nu am acceptat un refuz.

Menajera spuse dezaprobator:

– Nu e departe de adevăr, așa-i?

– Da.

– Foarte bine. Vă voi conduce sus, în dormitorul lui, dar doar pentru scurt timp. Și, dacă doarme, trebuie să promiteți că nu îl veți trezi. Are nevoie de odihnă.

– Nici prin gând nu ne trece să îl deranjăm, o asigură Ben.

În timp ce menajera îi conduse pe scări, o panică bruscă puse stăpânire pe el. Dacă portretul lui Daphne era agățat în holul de la etaj sau, și mai rău, în dormitorul lui Charlton? Ben avea să fie nevoit să facă o scenă și să îl scoată pe Hugh din casă înainte ca acesta să o recunoască pe Daphne. Spera că nu avea să fie nevoie să recurgă la asta.

Doamna Parfitt merse agale de-a lungul coridorului și deschise o ușă care dădea într-un dormitor spațios. Lumina nu intra decât printr-una dintre cele trei ferestre. Draperiile celorlalte două erau bine trase. Din fericire, pereții erau complet lipsiți de orice piesă de artă. Baronul stătea în fund în patul mare cu baldachin, cu o carte deschisă în poală.

– Milord, au venit doi gentlemeni să vă vadă.

Vocea doamnei Parfitt sălta în sus și în jos, ca și cum ar fi vorbit cu un copil cam prostuț.

– Ce e asta? Charlton închise cartea și o trânti, îndreptându-și spinarea. Privirea i se opri asupra lui Hugh, și ochii sticloși ai bătrânului se măriră. Binecuvântat să-mi fie sufletul! Robert?

Hugh se apropie de pat.

– Nu, Lord Charlton, sunt Hugh – fratele mai tânăr al lui Robert.

La naiba! Charlton era într-o formă proastă. Baronul își îngustă privirea, ca și cum nu prea îl credea pe Hugh. Apoi oftă tare.

– Sigur că da. Pentru o clipă, arătai foarte tare ca fratele tău, atâta tot.

În afară de gropița din bărbie, Ben nu observase niciodată o asemănare. Dar poate că fusese prea apropiat de frați ca să o vadă. Ar fi fost al naibii de neplăcut dacă Charlton era nebun.

– Eu și lordul Foxburn am venit să vă facem o vizită.

Ben păși în față.

– Charlton.

Baronul îi strânse mâna, dar o privire ușor confuză îi umbrea ochii.

– Am fost la vânătoare anul trecut, zise Ben. Dumneavoastră, Robert și cu mine. Robert a împușcat un fazan, iar ogarul dumneavoastră...

– Molly! exclamă baronul. Molly a înhățat pasărea aia din aer. Da, zise el mai moale. Îmi amintesc.

– Ne pare rău să aflăm că nu sunteți bine, spuse Hugh.

– A, nu-i nimic important. Sunt un pic slăbit. Un pic uituc. Dar Rowland are grijă de tot. Sunt norocos că Eleanor mi-a dăruit un fiu înainte să părăsească lumea asta. Dacă nu ar fi fost Rowland, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine ori cu moșia, nici cu personalul. V-am simțit lipsa pe-aici, zise el cu sinceritate. Este tragic ce s-a întâmplat cu Robert. Mai întâi fratele cel mai mare, apoi el. Devastator. Dar te vei descurca de minune, Hugh. Vei fi un viconte foarte bun.

Ben nu crezuse că baronul avea să fie în stare să lege câteva propoziții coerente, dar era clar faptul că avea un moment de luciditate. Cum să facă să conducă discuția în direcția portretelor?

– L-ați văzut des pe Robert, înainte să plece la război?

Bătrânul își mușcă buza uscată, crăpată, iar Ben aproape că putea vedea cum își scormonea amintirile, ca un om care răvășește conținutul unui cufăr plin.

– Nu cred. Deși a fost o seară în care am jucat cărți.

– Nu vreți să ne povestiți?

– Eram la The Thorny Rose[1], una dintre tavernele satului – Robert, Hawkins, Ludwig și cu mine. Am băut câteva halbe, și Robert a sugerat să jucăm câteva mâini. Doar un joc prietenesc de *vingt-et-un*[2]. Nu jucam serios. La început. Apoi Hawkins – este un moșier care locuiește la câțiva kilometri la sud de aici – a spus că ar vrea ca eu să pun la bătaie tablourile mele cu *Frumoasa englezoaică*.

[1] Trandafirul cu spini

[2] În limba franceză: douăzeci și unu.

Lui Ben i se ridică părul pe ceafă.

– Ce tablouri cu *Frumoasa englezoaică?*

– Așa le numesc eu, explică Charlton. Aveam o pereche de portrete. Pictate de un artist londonez, ale unei superbe tinere femei.

– Cine e? întrebă Hugh, fascinat.

Charlton zâmbi melancolic.

– Nu cred că femeia există cu adevărat, dacă vrei să știi. Probabil nu este decât rodul imaginației artistului. Numai o zeiță ar putea străluci așa. Bătrânul Hawkins își dorea portretele acelea grozav de tare. Bineînțeles că am spus nu. Nu aveam de gând să le pun la bătaie. Însă apoi am început să beau mai mult și să pierd mai mult și, înainte să îmi dau seama, am pus la bătaie *Frumoasa englezoaică pe un fotoliu.*

Bătrânul nu avea absolut deloc imaginație?

– Așa l-ați numit?

– Pare evident, știu, dar este o descriere potrivită.

– Hawkins a câștigat tabloul?

Hugh se așezase pe un scaun aproape de pat și stătea cocoțat pe marginea lui, agățându-se de fiecare cuvânt.

– Nu. Bătrânul își frecă bărbia gânditor. Robert l-a câștigat. Un pariu este un pariu și, chiar dacă Robert nu m-ar fi obligat, i-am trimis portretul a doua zi. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată, în afară de a-mi îngropa biata soție, Dumnezeu s-o odihnească.

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut la conacul Biltmore. Va trebui să caut prin magazii, zise Hugh.

– Nu se află într-o magazie. Baronul zâmbi cu subînțeles. Robert era aproape îndrăgostit de femeia din portret. O nebunie – ca un muritor îndrăgostit de Afrodita. Oricum, mi-a spus că l-a luat în oraș. A zis că o pot vizita oricând.

Amintindu-și, bărbatul care chelea râse.

Lui Ben îi venea și lui să râdă. Era aproape prea ușor.

– Unde se află celălalt portret al *Frumoasei englezoaice?*

– Nu știu despre ce vorbești.

Fața bărbatului se înroși ca sfecla.

– Ați spus că aveați o pereche de portrete. Ce s-a întâmplat cu celălalt? Îl mai aveți?

– Da, mărturisi el. Îl țin ascuns. Își ridică gâtul ridat și se uită dintr-o parte în alta, ca și cum un spion francez ar fi putut coborî în picaj

în orice clipă. Au început să dispară lucruri pe-aici. Nu îmi pot asuma nici un risc în ceea ce o privește pe *Frumoasa englezoaică*.

– Ce fel de lucruri au dispărut? întrebă Hugh, cu ochii cât farfuriile.

– Mici bijuterii de familie. Butoni. Ceasul meu de buzunar.

– Pare serios, Charlton, zise Hugh. L-ați informat pe judecător?

– Nu, și nu o voi face. Rowland spune că nu mai știu pe unde am pus câteva lucruri și că își vor face, cu siguranță, apariția. Judecătorul ar spune că am creierul confuz, și bănuiesc că ar avea dreptate. Dar nu aș putea să îndur să se întâmple ceva cu portretul, așa că îl țin în siguranță.

– Nu ar fi ușor să strecori afară din casă un portret de dimensiuni considerabile, spuse gânditor Ben, dar nu ar fi rău nici dacă l-ați ține ascuns. Foarte înțelept, dacă e să mă întrebați pe mine. *Se află* încă aici, nu-i așa?

Spre marea ușurare a lui Ben, Charlton aprobă dând din cap cu entuziasm. Slavă Domnului! Presupunând că baronul nu era complet nebun, reputația lui Daphne era în siguranță pentru moment.

– Probabil că lui Hawkins i-ar plăcea grozav să pună mâna pe el, continuă Ben conversația. Trebuia să afle cine ar mai fi putut să o recunoască pe Daphne. Cine a mai văzut tablourile?

– Nimeni de care să îmi amintesc. Păi, evident, personalul. Tabloul nu este potrivit pentru camere în care intră lumea. Nu l-aș caracteriza ca fiind indecent, înțelegeți, dar femeia nu este complet îmbrăcată și nu aș putea să jignesc sensibilitatea soției preotului, dacă ar trece pe aici pentru un ceai, nu-i așa?

– Cu siguranță, exclamă Hugh.

Întreaga conversație i se păru fascinantă lui Ben. În cele cinci minute care se scurseseră de când începuseră să vorbească despre portret, păruse că baronului îi crescuseră energia și agerimea minții. Era ca și cum Daphne reușise să iasă din tablou și să îl vindece.

Ben era absurd de gelos. Și de curios. Dar nu putea să întrebe, pur și simplu, cum pozase pentru cel de-al doilea tablou. Ori poate ar fi putut.

– Care este titlul portretului pe care îl aveți încă?

– A, spuse cu drag Charlton, este *Frumoasa englezoaică alături de oglindă*.

– Și este preferatul dumneavoastră dintre cele două?

Ben trebuia să afle.

Bătrânul își concentră privirea asupra unui punct îndepărtat, ca și cum chema duhul portretului din adâncurile minții sale.

– Într-adevăr. Acesta are o substanță mai adâncă. Este mai vulnerabilă, dar totuși sofisticată.

Ben înghiți nodul care i se pusese în gât. Era mult mai rău decât se temuse el. Charlton nu avea să renunțe ușor la portret. Dar poate că era mai bine dacă chiar îl avea ascuns. Daphne putea în continuare să se bucure de sezonul ei și să găsească un soț decent, respectabil, fără teama că tabloul ar fi putut să iasă la iveală într-un moment nepotrivit.

Și dacă avea să fie descoperit cândva, în fundul vreunui dulap ori într-un pod prăfuit, ea urma să fie cu câteva zeci de ani mai bătrână și nimeni nu avea să o recunoască. Dacă ea ori cineva apropiat ei ar fi recunoscut-o, poate că ar râde la amintirea scandalului pe care aproape că îl stârniseră portretele. Probabil că nici măcar nu avea să își amintească numele nemernicului cinic, arogant, care se oferise să o ajute să îl găsească.

Până la urmă nu avea deloc nevoie de el.

Cel puțin avea ocazia să îi dea veștile bune. Și să mai aibă parte de câteva zile alături de ea la petrecere, înainte ca ea să se reîntoarcă în lumea strălucitoare, acolo unde îi era locul.

El, pe de altă parte, urma să se afunde într-o peșteră întunecată. Undeva unde nu avea să fie obligat să fie martor cum un alt bărbat urma să trăiască viața pe care *el* ar fi putut-o avea cu Daphne.

Dacă ar fi fost întreg.

Capitolul 14

– Iată-l! strigă Rose, scoțând brațul pe fereastra trăsurii. Conacul Biltmore.

– Vai, arată ca un palat, zise mama. Îi aruncă lui Daphne o privire plină de speranță, ca pentru a-i spune: „Într-o zi, astea ar putea fi ale tale"

Era evident că mama nu renunțase în întregime la ideea de a o căsători pe Daphne cu lordul Biltmore. Profita de cea mai mică ocazie să îl laude.

– Scrisul lui este impecabil, spusese ea, examinând invitația pentru a treia oară în acea dimineață.

De parcă forma literelor ar fi fost un indiciu despre caracterul unui bărbat.

– *Este* minunat, fu de acord Daphne. Dar, dacă e să mă iau după cârceii de la sfârșitul fiecărui cuvânt, aș zice că aceea care a scris invitația este menajera.

– Crezi? Mama păru dărâmată.

– Trebuie să fiu de acord cu Daphne, zise Rose. Totuși, și-a răpit din timp ca să se semneze la sfârșit. Litera *H* pe care a scris-o este extrem de bine făcută.

Mama păru împăcată de această observație.

Daphne nu putea nega faptul că lordul Biltmore era un adevărat domn. Manierele îi erau impecabile, bunătatea îi era veritabilă și nu și-l putea imagina încercând să facă ceva atât de nelalocul lui cum ar fi să o sărute pe scările unui orfelinat.

Și tocmai aici se afla problema.

De când îl sărutase pe Benjamin – Ben – nu se mai putuse gândi la aproape nimic altceva. Apăsarea hotărâtă a buzelor lui, gustul limbii lui, căldura trupului lui lipit de al ei.

În ciuda cuvintelor de rămas-bun pe care i le spusese în grabă în acea după-amiază – ori poate tocmai din cauza lor –, sperase că el avea să îi facă o vizită ori că o să îi trimită un bilețel scurt. *Ceva* care să arate că se gândea la ea. Ea îi trimisese planul de tratament, iar în schimb... nu auzise nimic.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, nici rănită, dar o îndurera faptul că un eveniment care fusese atât de important în viața ei – primul ei sărut adevărat – părea atât de neînsemnat pentru el.

Pe când trăsura ajunse pe aleea lungă, șerpuitoare, care ducea la moșia lordului Biltmore, Daphne ardea de dorința de a se elibera din captivitatea trăsurii. Chiar dacă era foarte spațioasă, cele cinci femei acompaniate de toate pălăriile, săculețele, evantaiele și umbrelele lor o făceau să nu mai fie chiar așa. Mama, Olivia și Rose călătoriseră pe bancheta din fața lui Daphne și a lui Hildy – camerista pe care Anabelle insistase să o ia cu ele. Hildy nu suportase prea bine legănatul

trăsurii și suferise de grețuri cea mai mare parte a călătoriei. Doar somnul părea să îi mai aline nefericirea, așa că celelalte femei încercaseră să fie cât mai tăcute posibil, citind cărți și privind peisajul de dincolo de ferestre.

Lucru care o lăsase pe Daphne să aibă foarte mult timp de gândire.

Era teribil de nerăbdătoare să afle dacă Ben reușise să îi vorbească lordului Charlton și să descopere unde se afla cel de-al doilea portret. De fiecare dată când arunca o privire către Rose și Olivia, *știa* că nu putea permite ca imprudența ei să le ruineze. Așa cum nu putea permite să le devasteze pe mama și pe Anabelle. La acest gând, stomacul lui Daphne se revoltă, făcând-o să se simtă la fel de asudată și de plină de grețuri ca sărmana Hildy.

Faptul că știa că în curând urma să îl vadă pe Ben nu făcea decât să îi crească și mai mult nervozitatea. Avea să recunoască ce avusese loc între ei ori să se poarte ca și cum nu ar fi fost mai mult decât simple cunoștințe, aflate la aceeași petrecere datorită unor prieteni comuni? Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea lui.

Când, în cele din urmă, trăsura opri și un servitor în livrea deschise ușa, Olivia se târî peste poala surorii ei și sări afară.

– Ce așezare splendidă!

Se învârti ca și cum s-ar fi aflat într-o sală de bal, dar aproape că se împiedică de pietrișul de pe alee și se ciocni de fundul servitorului care o ajuta pe mama să coboare din trăsură.

– Ai grijă, Olivia! strigă mama. Nu se poate să îți sucești glezna din prima zi a petrecerii. Un astfel de accident te-ar priva în mod sigur de participarea la festivități.

Olivia își duse la obraji vârfurile degetelor înmănușate, ca și cum ar fi avut o revelație bruscă.

– James ar fi nevoit să mă care pretutindeni. Ah, *de ce* nu mi-am sucit glezna? Am cel mai îngrozitor ghinion. Se învârti din nou pe loc, dar execută o răsucire perfectă. La naiba!

Rose și Daphne o ajutară pe Hildy să iasă din trăsură, și camerista păru foarte ușurată să se afle pe pământ. Daphne își întinse picioarele și privi soarele după-amiezii cu ochii pe jumătate închiși.

– Bine ați venit! Lordul Biltmore își făcu apariția din umbra unei verande impunătoare și coborî treptele de la intrare cu brațele

întinse. Sunt foarte onorat că ați venit. Deși sunt sigur că sunteți extenuate în urma călătoriei, nu arătați deloc obosite.

– Suntem foarte bucuroase să ne aflăm aici, Lord Biltmore, zise mama.

– Lord Biltmore sună prea protocolar pentru urechile mele acum, când ne aflăm aici, la țară. Dacă doriți, îmi puteți spune Hugh.

– Nu am putea face așa ceva.

Mama se afla la doar un fir de păr distanță de a fi îngrozită.

– Nu? Păru descurajat. Poate doar Biltmore, atunci.

– Nu știu, zise mama.

Se uită către Rose și către Olivia pentru un sfat. Genul acela de nuanțe sociale nu venea ușor pentru cineva care nu petrecuse prea mult timp în compania membrilor elitei societății. Și o făceau pe mama să fie teribil de nervoasă. Prefera să evite și cel mai mic gest necorespunzător, respectând strict toate regulile.

Reguli pe care Daphne le nesocotise în mod flagrant atunci când pozase pentru acele portrete. Greața îi reveni.

Rose păși în față și, cu felul ei obișnuit, liniștit de a fi, acceptă cu eleganță sugestia lui Biltmore.

– Excelent, răspunse el. Vă rog, intrați! Menajera mea, doamna Norris, vă va conduce în camerele domniilor voastre.

Lui Daphne i se părea casa – care era, după cum spusese mama, mai degrabă un palat – deopotrivă impresionantă și încântătoare. Pardoseala alb cu negru din hol strălucea ca suprafața unui lac. Un blazon plin de culoare atârna pe perete alături de o tapiserie cu detalii bogate care înfățișau un fel de scenă de luptă. Dar cea mai impresionantă caracteristică a holului era o scară lată, în spirală.

Doamna Norris coborî scările atât de grațios încât părea un spirit care plutea să îi întâmpine.

– Bine ați venit, doamnelor! Este o plăcere să vă primim. Iertați-mă că nu am fost aici să vă primesc, când ați sosit, dar verificam camerele dumneavoastră pentru o ultimă dată, ca să mă asigur că totul este în ordine. Sunteți primii oaspeți pe care îi avem, după mult timp. Suntem pur și simplu încântați că sunteți aici.

– Lordul Foxburn este aici, precizează Biltmore. Este unul dintre oaspeți.

– Da, zise menajera, fluturând disprețuitor din mână, dar el este mai mult ca un membru al familiei. Îl știu de când era flăcău.

Interesant! Ben fusese, probabil, mult mai apropiat de Robert decât crezuse Daphne. Părea că fuseseră mai mult ca fraţii decât prieteni.

– Foxburn se află în bibliotecă, unde îmi dă sfaturi cu privire la unele probleme legate de afaceri. Nu știu ce m-aș face fără îndrumarea lui. Nu există nimeni mai dedicat decât el. Când își pune ceva în gând, se îndeplinește – și să-l ferească Cerul pe cel care-i stă în cale.

Biltmore zâmbi.

Încrederea tânărului viconte în Ben liniști nervii zdruncinaţi ai lui Daphne.

– Doriţi niște ceai și niște gustări înainte să vă conduc sus? le propuse doamna Norris.

– Nu, mulţumesc, zise mama. Aș dori să mă spăl și să mă odihnesc un pic.

– Desigur, spuse menajera. Vă rog, urmaţi-mă, doamnelor! Îi voi pune pe valeţi să vă aducă lucrurile de îndată ce vă instalaţi.

Le conduse pe scara impunătoare, oprindu-se o dată, ca să le arate mulurile aurite de pe tavanul în stil rococo, și încă o dată, ca să le spună numele unui fost Lord Biltmore posomorât, înfăţișat într-un portret care atârna deasupra balustradei. Casa era foarte frumoasă și mobilată cu aproape la fel de mult bun-gust precum casa din Londra a lui Owen. De data asta, chiar și Olivia rămăsese mută.

La primul etaj, un coridor larg, pătrat, avea opt uși care păreau să ducă spre diferite camere de primire și apartamente.

– Am pregătit pentru dumneavoastră camere în aripa estică, zise doamna Norris, luând-o ușor spre una dintre uși. Veţi avea fiecare propria cameră de dormit. Doamnă Honeycote, spuse ea, deschizând ușa unei încăperi, dumneavoastră veţi sta în camera aurie.

Un pat cu baldachin tapisat în nuanţe bogate de catifea de culoarea chihlimbarului domina încăperea, iar pe mobila din lemn – care includea un șifonier, o noptieră și o măsuţă de toaletă – strălucea un strat subţire de lac. Un covor în culori palide, auriu cu albastru, ţinea de cald când pășeai pe podeaua lucioasă de lemn. Aerul mirosea ușor a ceară cu lămâie și a flori proaspăt tăiate, care încoronau o măsuţă rotundă, aflată sub fereastră.

– Este minunată. Mă voi simţi foarte confortabil aici, mulţumesc, zise mama, cu mâna tremurând în jurul gâtului.

Daphne îi înconjură umerii cu brațul, ca să o liniștească. Încăperea era foarte, foarte diferită față de vechiul lor apartament murdar.

– Servitoarele vor aduce în curând urcioare cu apă fierbinte. Menajera avansă un pic în aripa estică și deschise o altă ușă către o încăpere similar mobilată, doar puțin mai mică și decorată în nuanțe de roz. M-am gândit că pentru dumneavoastră ar fi potrivită camera trandafirie, Lady Rose.

Doamna Norris îi făcu cu ochiul.

Rose strălucea.

– Este perfectă. Mulțumesc.

– Iar pentru dumneavoastră, Lady Olivia – menajera deschise ușa unei alte încăperi – camera albastră.

Olivia oftă.

– Culoarea preferată a lui James este albastru.

Doamna Norris își încreți fruntea.

– Mă scuzați, milady?

– Nu o luați în seamă pe sora mea, zise Rose. Albastrul i se potrivește de minune.

– Foarte bine, atunci. În cele din urmă, domnișoară Honeycote, camera dumneavoastră este aici. Camera violet.

Ușa se deschise, scoțând la iveală draperii de un violet-deschis, o plapumă de culoarea prunei și un covor de culoare crem.

– Este superb, șopti Daphne. Ca dintr-o poveste.

Doamna Norris își încleștă mâinile, încântată.

– Vă rog, simțiți-vă ca acasă! Voi trimite imediat apă fierbinte și gustări. A, priviți, v-au sosit și bagajele!

Hildy începu imediat să despacheteze lucrurile mamei, în timp ce Rose, Olivia și Daphne se ocupară singure de ale lor. La scurt timp după aceea, se întoarseră în camera mamei, pentru o ceașcă de ceai și biscuiți și, nu după mult timp, mama începu să caște, spunând că are nevoie de un pui de somn înainte de cină. Olivia și Rose păreau să dorească același lucru, așa că fiecare se retrase în propria cameră.

Totuși, după ce petrecuse cea mai mare parte a zilei înghesuită într-o trăsură, Daphne dorea să cutreiere. Se uită pe fereastra camerei sale afară, la rândurile bine îngrijite din grădina de legume și dincolo de ele, la pajiștea verde, întinsă și la linia de copaci de la orizont. Ziua era caldă, dar norii înalți acopereau parțial soarele. O briză

ocazională foșnea printre frunzele copacilor și dădea naștere unor valuri unduitoare prin iarba mai înaltă din depărtare.

Se schimbase de hainele de călătorie pe care le purtase mai devreme și își pusese o rochie pentru după-amiază din crep de culoare verde-deschis, cu mâneci scurte. Ar fi fost plăcut să se plimbe prin grădină. Dacă își lua și ce îi trebuia pentru scris, ar fi putut să încropească un bilețel pentru Belle, ca să o anunțe că ajunseseră cu bine.

Daphne se aventură pe holul pătrat și rugă o servitoare care trecea pe acolo să o îndrume către grădină. Tânăra o însoți la parter și o conduse printr-un salon opulent. Ușile franțuzești din spate duceau către o terasă care dădea într-o grădină tradițional englezească, cu alei acoperite de pietriș, garduri vii simetrice, de formă cubică, bănci bine plasate, fântâni arteziene și o varietate de alte bogății care meritau să fie explorate. Daphne porni în căutarea unui loc retras, drăguț, în care să îi scrie surorii sale.

În timp ce se învârtea printre gardurile vii înalte până la umăr, admiră straturile colorate de flori așternute la picioarele ei. Un iaz plin cu pești se afla alături de un spalier acoperit de vrejuri înflorite. La umbra spalierului se afla o bancă de piatră – un loc retras în care se putea bucura de sunetul apei care se lovea de pietre și de mirosul ierbii proaspăt tăiate.

După ce își scoase cele trebuincioase dintr-un săculeț, își aruncă din picioare încălțările și își vârî picioarele sub ea. Își duse capătul peniței la buze și stătu un moment pe gânduri, apoi se apucă să scrie. După câteva linii scrise însă, ochii începură să i se închidă. Peticul de iarbă din fața băncii părea să o cheme, așa că își întinse pelerina acolo și se cuibări pentru o scurtă odihnă. Avea să își închidă ochii doar pentru o clipă, să se recupereze după o zi de mers cu trăsura. Dar sunetul bălăcelii peștilor și ciripitul păsărilor din copaci fură ca un cântec de leagăn și, în câteva minute, adormi.

Buze fierbinți îi dezmierdară obrazul lui Daphne ca o șoaptă. Degete blânde îi mângâiară părul, marginea urechii și îi atinseră ușor gâtul până când, de plăcere, îi veni să toarcă precum o pisică. O furnica întregul trup și suspină ușor, hotărâtă să savureze fiecare secundă de extaz pe care i-o îngăduia visul. De fapt, nu i-ar fi displăcut dacă mângâierea ar fi continuat să coboare un pic pe gât și, poate, pe umeri...

– Daphne.

Vocea aceea, atât de joasă și de răgușită, nu putea să îi aparțină decât lui Ben.

Ben. Se ridică brusc în fund și își lovi capul de bancă.

– Au!

– Iartă-mă că te-am speriat. Ești în regulă?

Ea clipi, iar chipul lui – care era la nivelul ochilor ei – începu încet să prindă contur. Știa că el aștepta un răspuns, dar pentru moment privirea ei era pironită asupra gurii lui și, mai ales, asupra plinătății buzei de jos.

– Daphne?

– Sunt bine. Cred. Își pipăi cu grijă ceafa.

– Dă-mi voie!

Era deja pe genunchi în iarbă, lângă ea. Cu blândețe, o întoarse cu spatele la el ca să poată vedea dacă are vreun cucui ori vreo tăietură. Plin de tandrețe, își răsfiră degetele prin părul ei și îi masă pielea capului.

Era ca în rai.

– Doare?

– Mmm, nu.

El râse pe înfundate.

– Îți place.

– Bănuiesc că nu se cade să admit asta, dar da. Îmi place... vai, este divin.

Îi dădu la o parte cârlionții de pe ceafă și făcu cercuri lente la baza craniului cu degetele mari.

– Cum e?

– Dacă chiar trebuie să știi, și asta este absolut minunat.

– Chiar așa?

– Mmm.

Își dorea cu disperare ca el să se oprească din vorbit și să se concentreze la ceea ce avea de făcut.

– Atunci hai să vedem ce părere ai despre asta!

Își lăsă capul aproape de urechea ei și își trecu buzele peste partea din mijloc a gâtului ei. Daphne fu sigură că avea să se topească din cauza fierbințelii dintre ei și că din ea nu avea să mai rămână nimic, în afară de rochia de crep verde.

Atingerea lui tandră și purtarea lui jucăușă făcură ca lui Daphne să îi tresară inima în piept. Poate că aerul de țară îmblânzise bestia din el. Sau poate că sărutul lor o făcuse. Oricare ar fi fost motivul schimbării, se bucura că avusese loc – și era exagerat de mulțumită că partea aceea ușuratică pe care el o avea părea să fie păstrată doar pentru ea. Dacă domnișoarele aflate pe piața căsătoriei londoneze ar fi fost martorele farmecului lui Ben, acesta nu ar fi rămas necăsătorit pentru mult timp.

Lasciv, se întoarse și se lăsă pe el, întâmpinând cu bucurie lunecarea mâinii lui pe trupul și peste șoldurile ei. În starea ei de lâncezeală, totul părea înceţoșat și plăcut, ca într-un vis. Și la kilometri depărtare de criticile societății.

Despre asta era vorba – o răzvrătire năvalnică de a sărbători evadarea ei din civilizație. Nu strica nici că Ben era incredibil de chipeș. Părul întunecat, care mai crescuse un pic, îi dădea un aer periculos. Dar privirea lui intensă o afecta cel mai mult. O privire arzătoare, care o putea determina să își arunce pe fereastră simțul realității – așa cum era foarte clar că o făcuse în momentul acela.

Își petrecu un braț în jurul taliei ei și o trase mai aproape – atât de aproape încât ea putea vedea petele de culoare albastru-închis din ochii lui. Piciorul lui stâng era îndoit alături de ea, în timp ce piciorul rănit era întins pe pământ. Îi prinse strâns reverele jachetei și, chiar când el se aplecă să o sărute, ea își puse o palmă pe coapsa lui dreaptă.

El tresări și își smuci piciorul la o parte, corpul încordându-i-se ca și cum s-ar fi pregătit să lupte.

Ce făcuse? Își ridică ochii spre el și tresări la vederea expresiei sumbre de pe chipul lui.

– Te-am rănit?

El se împinse și se ridică de pe pământ, stând în picioare deasupra ei.

– Nu.

Întinse o mână și o ajută să se ridice. În momentul în care palmele li se lipiră, fiori delicioși îi traversară toată mâna. Nu voia să îi dea drumul, dar el era în mod evident agitat, așa că se așeză pe bancă și îi permise să se plimbe de colo-colo.

– Ai reușit să încerci tratamentul pe care ți l-am recomandat? întrebă ea.

– Nu.

– De fapt, este foarte simplu. Tot ce trebuie să...

– Încetează! se răsti el.

– Ce anume?

Rămase tăcut, dar își încrucișă brațele la piept și se încruntă.

– Ești sigur că piciorul tău este în regulă?

Se opri din mers și se întoarse cu fața către ea, cu ochii scânteind și tăioși ca o sabie.

– De ce ai făcut-o?

– Să te ating? Confuzia și lipsa de experiență se amestecară, umplând-o de rușine. Mă atingeai. Am crezut – evident, în mod eronat – că ai putea...

– La naiba, Daphne!

Își ascunse chipul în mâini, peste măsură de umilită.

– Doar... nu-mi atinge piciorul. Niciodată. De fapt, aș prefera să te abții de la a mai vorbi vreodată despre picìorul meu afurisit. Este ca și cum ai avea o fascinație bolnavă față de el. Ori poate îți place provocarea de a încerca să repari ceva care este iremediabil stricat. În orice caz, aș prefera să *nu* fiu micuțul tău experiment medical. Nu mă poți vindeca și al naibii de sigur nu mă poți schimba, așa că dă-mi pace.

Daphne își lăsă mâinile să îi cadă în poală și se holbă la el, amuțită. El depășise o linie groaznică, oribilă, iar felul în care îi evita privirea sugera faptul că și el o știa. Mânia care îi fusese gravată pe chip în timpul izbucnirii lui se scursese lent și stătea acolo țeapăn, privind fix la pământul dintre ei.

– Ar trebui să plec.

Întinse mâna după baston, care era sprijinit de bancă, și se întoarse ca și cum avea să se îndrepte înapoi, spre casă, și să o lase pe ea acolo, să se întrebe ce naiba era în neregulă cu el.

Și chiar atunci, ceva în interiorul ei plesni.

– Să nu îndrăznești să pleci!

Se opri, dar nu se întoarse cu fața spre ea. După o tăcere stânjenitoare, zise:

– Nu sunt o companie prea plăcută în momentul acesta.

Cel mai mare eufemism pe care îl auzise vreodată.

– Nu înțeleg ce s-a petrecut adineauri și cu siguranță nici de ce te-ai înfuriat, dar fuga nu te ajută cu nimic – doar amână inevitabilul.

El lăsă să-i scape un oftat și se întoarse încet către ea.

– Nu vreau să mă cert cu tine.

– Atunci, te rog – bătu cu palma locul de lângă ea, pe bancă – vino și ia loc!

– Putem cădea de acord să schimbăm subiectul?

– Bine, zise ea fără tragere de inimă. Dar ai putea încerca să ai încredere în mine odată și-odată. Sunt un foarte bun ascultător. Cel puțin, așa mi s-a spus.

Asta atrase un zâmbet amar, și el se așeză.

– Te-am văzut pe fereastra bibliotecii, traversând terasa și mergând în direcția grădinii. M-am gândit că ar fi o ocazie bună să discutăm. Când, în cele din urmă, te-am găsit și te-am văzut întinsă pe pământ, m-am temut de ce poate fi mai rău.

– Mai rău?

El ridică din umeri, în mod clar stânjenit.

– Că erai rănită ori că îți era rău. Când mi-am dat seama că pur și simplu erai adormită, chiar am spus o rugăciune de mulțumire.

Pieptul ei se umplu de căldură.

– Asta e foarte drăguț.

– Mai degrabă absurd. Arăta ca și cum ar fi înghițit o scrumbie stricată. M-am rugat unui Dumnezeu care în mod clar m-a abandonat – nu are nici un sens.

Se gândi că nu ar fi fost înțelept să îl provoace la o dezbatere teologică, așa că spuse:

– Nu ești absurd.

Sprâncenele lui întunecate se ridicară pe frunte.

– De obicei, nu. Dar din nu știu ce motiv, când sunt în preajma ta, mă comport imprevizibil. Este... îngrijorător.

– Dacă te face să te simți mai bine, nici eu nu sunt chiar eu însămi atunci când sunt în preajma ta.

– De fapt, asta chiar mă face să mă simt mai bine.

Rămaseră tăcuți câteva momente, ascultând vântul care foșnea printre frunze.

În cele din urmă, el vorbi:

– Am vești despre cel de-al doilea portret.

Și abia acum se gândise să menționeze asta? Stomacul i se prăbuși și se apucă cu mâinile de marginea băncii, cu putere. Dorea să știe, dar pe de altă parte nu dorea.

– Ce anume?

– L-am vizitat aseară pe Charlton. Este la el.

– L-ai văzut? Crezi că l-a mai văzut și altcineva?

– Nu, și probabil că da. Dar, cel puțin pentru moment, l-a ascuns. Se teme că ar putea cineva încerca să i-l fure.

Poate că nu îl auzise bine. Se întoarse cu urechea înspre el.

– Crede că i-l va *fura* cineva?

– Da.

– Asta e ciudat.

– Dar e spre binele nostru.

Se încălzi din nou la auzul felului în care el spusese *nostru*.

– Cum așa?

Trebuia să obțină tabloul, dar părea că lordul Charlton era destul de atașat de el.

– Ne face să câștigăm timp. Nu pleacă nicăieri, și asta e valabil și pentru tablou. Trebuie doar să-l conving să mi-l vândă. Și o voi face.

Părea extrem de încrezător, ca și cum lucrul acela ar fi fost aproape înfăptuit. O greutate uriașă îi fu ridicată de pe umeri. Și fu dintr-odată – pe deasupra foarte neașteptat – periculos de aproape de lacrimi.

– Este minunat. Dorea să îl îmbrățișeze, dar amintindu-și cum se înfuriase își dădu seama că orice fel de atingere părea o imprudență. Voi găsi o modalitate de a te răsplăti.

El se ridică.

– Nu mă aștept să fiu recompensat, domnișoară Honeycote. Părea epuizat, ca și cum acea scurtă conversație îl vlăguise de toată puterea. Ar trebui să mă întorc în casă înainte să observe cineva că suntem plecați amândoi.

Spunând acestea, plecă șchiopătând, lăsând-o pe Daphne uluită și ciudat de nefericită.

Capitolul 15

Textură: (1) Proprietățile vizuale și tactile ale unei pânze, adesea dobândite prin suprapunerea de vopsea ori aplicarea unor

alte materiale. (2) Tușeul unic al unei suprafețe, cum ar fi înțepătura ușoară a bărbii unui bărbat sub vârful degetului.

Ben privea în gol la tencuiala de pe tavan, neputând să adoarmă. Luând în considerare purtarea lui de mai devreme, din grădină, s-ar fi putut crede că suferea din cauza unei conștiințe supărătoare. În mod normal, *ar fi trebuit* să se simtă vinovat.

Nu era așa.

Ceea ce îl ținea treaz și alert ca pe mama unei debutante într-o încăpere plină de crai era durerea. Genul acela înfiorător.

Pornise din coapsă, dar se împrăștiase în fiecare oscior din trup. Până și dinții îl dureau.

Începuse să ia tratamentul – acela pe care îl folosea – la ora două dimineața, dar coniacul nu avusese efectul anestezic dorit. Nu făcuse decât ca încăperea să se învârtească, amplificându-i nefericirea. Nici o criză nu durase atât de mult. De-a lungul întregii nopți se zvârcolise de durere, blestemându-se de fiecare dată când îi scăpa câte un scâncet.

Când fu deranjat de primele raze ale zorilor, capul începu să îi bubuie drept răspuns.

Un ciocănit insistent îi crescu suferința; răspunse cu un mârâit.

Ușa se deschise, și Averill își vârî capul în încăpere.

– Scoală-te, Foxburn. Mergem la vânătoare, îți amintești?

Noaptea trecută, vânătoarea păruse o idee bună. L-ar fi scos din casă și l-ar fi îndepărtat de Daphne. I-ar fi luat mintea de la lucruri la care ar fi preferat să nu se gândească.

Acum părea ca o idee venită din iad.

– Nu merg. Vorbitul era o sarcină herculeană. Piciorul îmi face probleme. Am nevoie de odihnă. Își acoperi capul cu o pernă și îl goni pe Averill făcând un semn cu mâna. Ascultă să audă cum se închide ușa, dar sunetul nu veni. La naiba, Averill! Nu poți să înțelegi o aluzie?

– Nu mă pricep prea bine să înțeleg semnificațiile, nu. Mă pricep mult mai bine la fapte, numere și genul acesta de lucruri. Ieri păreai a te simți bine. Ce s-a întâmplat?

– Am călărit. Pentru prima dată după multă vreme.

– Ai dureri atât de mari doar de la călărit?

Ben scrâșni din dinți.

– Da.

– Să trimit pe cineva? Poate să chem un medic?

Ben aruncă în lături perna.

– Să nu chemi nici un medic. M-am făcut destul de clar? Înțelegi ce vreau să spun?

– Înțeleg, răspunse mohorât Averill. Vru să închidă ușa în urma lui, dar ezită. Știi, Foxburn, uneori mă întreb dacă nu cumva îți face plăcere să te simți nefericit.

Ben îl săgetă cu privirea, deși efortul făcu ca fața să îl doară.

– Ieși naibii afară!

Averill plecă, închizând ușor ușa în urma lui, când orice bărbat normal ar fi trântit-o.

Ben își cuprinse capul în mâini. Nu crezuse că ar fi fost posibil să se simtă și mai rău.

Se înșelase.

Următoarele câteva ore trecură ca prin ceață. Nu se mai obosi să bea coniac – oricum nu îl ajuta. În schimb, rămase întins, nemișcat, respirând superficial, dorindu-și să poată adormi. Poate avea să descopere că ultimele douăsprezece ore fuseseră un coșmar oribil. Urma să se trezească, păsările aveau să cânte, pe cer avea să fie pictat un curcubeu, iar el urma să danseze un afurisit de cadril.

Nu avu un astfel de noroc.

Era nevoit să îndure chinul atât cât avea să dureze.

Iar *aceea* era cea mai înfricoșătoare parte a chinului – nu știa cât urma să dureze.

Renunțase să mai numere. Și începuse să se întrebe.

Dacă nu avea să se oprească niciodată? Dacă urma să fie condamnat la acea existență jalnică pentru tot restul amărâtei lui vieți? Sudoarea îi acoperise trupul și îi udase cearșafurile. Putea auzi sângele bubuindu-i în urechi și, pe deasupra, gemete înfundate, patetice, care nu puteau veni decât de la el.

Mânia se transformă în ceva mai întunecat. Disperare.

Imagini groaznice îi fulgerară prin cap. Trupul călcat în picioare al lui Robert; sângele șiroind violent din gura lui. Glonțul care lovise femurul lui Ben; gaura căscată din carnea lui. Fumul care îi înțepa ochii; strigătele de durere răsunând de-a lungul câmpului de bătălie.

Visele, ori amintirile, ori ce erau ele, nu voiau să înceteze. Se repetau iar și iar, în aceeași ordine înspăimântătoare, până când Ben nu mai putea discerne ce era real și ce nu.

Apoi un ciocănit depărtat își croi drum în conștiința lui, întrerupându-i ritmul groaznic al viziunilor. Ascultă, recunoscător aceluia care îi dăduse o scurtă păsuire, oricine ar fi fost el.

Loviturile continuară.

– Benjamin?

O voce de femeie. Curată și dulce, spălă o parte din oroarea care stătea la pândă. Dar durerea rămase.

– Ben, mă auzi?

Dorea să fie lângă ea, avea nevoie să îi răspundă:

– Da, încercă el să spună. Se auzi mai mult ca un vaiet.

– Intru.

Își aminti vag faptul că se afla într-o cameră de dormit. În casa lui Robert. Acum, casa lui Hugh. Se forță să își deschidă ochii și privi în jos, la trupul său. Gol. Nici urmă de haine, iar cearșafurile erau făcute ghemotoc sub picioarele lui. Cel mai rău, coapsa dreaptă îi era complet expusă, în toată gloria ei grotescă, cu mușchii mutilați sub carnea plină de cicatrici și o gaură de mărimea unei prune acolo unde o parte din picior dispăruse.

Se luptă să apuce cearșafurile și o pătură. Asta îi luă și ultima picătură de energie care îi mai rămăsese și abia reuși să se acopere înainte să se prăbușească din nou pe saltea. Ușa se întredeschise.

Daphne. O foarte mică măsură de speranță luă naștere în sufletul lui.

– Sper că nu te deranjez.

Arăta a primăvară și a narcise, și a prăjitură cu lămâie.

El arăta cu siguranță demn de milă. Ca un biet animal rănit.

– Nu, croncăni el.

Ochii ei albaștri frumoși se plimbară deasupra trupului său, și îngrijorarea îi încreți fruntea, altminteri netedă. Privirea ei stărui asupra sticlei de coniac aproape goală de lângă patul lui și la hainele și așternuturile de pe podea. Își puse mâinile în șolduri și spuse:

– Te voi ajuta. Mai întâi trebuie să îi cer doamnei Norris unele lucruri necesare, dar voi reveni curând. Când o voi face, nu te vei contrazice cu mine, ci vei face ceea ce spun. Ai înțeles?

Dorea să o implore să nu plece, nici măcar pentru scurt timp, pentru că nu știa dacă putea să mai îndure un alt minut de agonie în singurătate.

– Da.

Ochii ei se măriră de surpriză și se grăbi să iasă. Cele cinci minute în care fu plecată părură ca cinci ore, dar reveni, așa cum promisese, cu o carafă în mână. Sub braț avea câteva prosoape.

– Doamna Norris încălzește niște apă pentru noi. Între timp, te voi curăța.

Puse carafa pe măsuța de lângă pat și mută coniacul într-un colț îndepărtat al camerei. Când reveni, ridică hainele și așternuturile de pe podea și le aruncă pe hol, fără ceremonie. Apoi luă ligheanul din lavoar și îl așeză lângă carafă.

– Ai vrea să bei un pic? Apă? adăugă iute.

– Te rog.

Privi în jur, dar nu găsi un pahar curat, așa că merse să aducă unul. Când reveni, turnă niște apă în pahar.

– Crezi că te poți ridica în capul oaselor ori vrei să te ajut?

Își înălță capul, care aparent era făcut din piatră, la vreo doi centimetri de pernă. Ea își strecură o mână prin spatele lui și îi duse paharul la buze. El sorbi și vărsă un pic pe cearșaful care îi acoperea pieptul.

Îl lăsă ușor pe spate, și mirosul de flori sălbatice îl învălui. Își închise ochii și inspiră adânc.

În clipa următoare, o cârpă rece, umedă, i se odihnea pe frunte. Daphne se mișca lângă el cu o eficiență vioaie, storcând un alt prosop în lighean și fredonând încetișor. Însă când se întoarse cu fața către el, obrajii îi erau îmbujorați.

– Pari înfierbântat, așa că o să îți scad temperatura. Ești... ăăă... își închise strâns ochii ca și cum astfel ar fi fost mai ușor să își termine întrebarea. Ești îmbrăcat?

– Nu.

Își deschise ochii, dar evită să îl privească în mod direct.

– Ei bine, atunci vom lăsa cearșafurile unde sunt.

Dacă nu ar fi fost atât de nenorocit, ar fi izbucnit în râs la auzul tonului ei voios. Ca și cum avea obiceiul de a face baie bărbaților goi.

Dar, în momentul în care ea îl atinse, orice urmă de haz dispăru. Înlătură cârpa de pe fruntea lui și îi dădu la o parte părul ca să îi poată șterge fața cu o alta, proaspătă, rece. Oricine ar fi putut-o face – să îi ofere acea mică ușurare –, dar nimeni altcineva nu l-ar fi putut face măcar să se gândească să zâmbească în starea lui jalnică.

Nimeni în afară de ea.

Materialul moale îi trecu peste frunte, de la un obraz la celălalt, apoi pe nas și împrejurul bărbiei și gurii. După ce înmuie și stoarse din nou cârpa, îi șterse ușor urechile și trecu la gât și la umeri. Atenția ei la detaliu era impresionantă și, după ce trecu de stânjeneala inițială, se purtă foarte profesionist.

Până când ajunse la pieptul lui.

Chipul îi căpătă o nuanță și mai adâncă de roz.

– Voi aștepta până când doamna Norris se va întoarce cu apa fiartă. Mă poate ajuta să continui să te spăl.

El mormăi. Doamna Norris nu avea să se bage sub cearșafurile lui. Nu era ca și cum s-ar fi aflat pe patul de moarte, pentru numele lui Dumnezeu!

Cel puțin el așa spera.

– Dacă îmi aduci halatul – arătă cu degetul spre cealaltă parte a încăperii, acolo unde era agățat de brațul unui fotoliu –, aș putea să îl îmbrac și să te scutesc de jenă.

– Nu sunt jenată, minți ea.

– Ei bine, poate că eu sunt, minți el.

Asta smulse un zâmbet din partea ei.

– Mă îndoiesc de asta. Poate ar trebui să cădem de acord și să o scutim de jenă pe doamna Norris.

Daphne lunecă prin încăpere, se întoarse cu halatul și îl ținu astfel încât el să poată introduce un braț.

– Mă descurc de aici, zise el.

Ochii ei albaștri sclipiră.

– Nu aș fi crezut niciodată că ești atât de rușinos, Benjamin.

– Ben, zise el. Ai promis.

Chiar înainte ca ea să îi întoarcă spatele, el reuși să îi zărească expresia. Surpriză... și altceva. Orice ar fi fost, îi făcu inima să tresară în piept.

– Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor... Ben.

Chiar și în starea jalnică în care se afla, era extrem de tentat să facă o remarcă sugestivă, foarte nelalocul ei, dar își stăpâni impulsul. Nu îi stătea în fire să gândească înainte să vorbească, dar atunci când vorbirea cerea atât de mult efort, exista tendința de a-ți alege vorbele cu mai multă grijă.

În timp ce el se lupta cu halatul, Daphne continuă conversația într-un mod plăcut:

– Toți bărbații au ieșit la vânătoare. Femeile abia au plecat către sat – la cumpărături și să admire împrejurimile.

– Tu de ce nu ai mers cu ele?

– Am auzit-o din întâmplare pe doamna Norris spunându-i unei servitoare că nu trebuia să fii deranjat. M-am gândit că poate ai avea nevoie de companie.

– Nu ar fi trebuit să rămâi din cauza mea, zise el țâfnos. Nu se cade nici măcar să fii aici, înăuntru.

Căută în zadar mâneca afurisitului de halat.

– Poate că nu, spuse ea. Dar nu ar trebui să fii singur. Te deranjează compania mea?

– Nu. Nu chiar. Îmi fac griji pentru reputația ta. Dacă rămâi, doamna Norris ar putea să menționeze acest lucru față de Hugh ori față de vreun alt oaspete.

– Foarte bine. Când vine cu apa, voi pleca... apoi voi reveni un pic mai târziu.

– Poftim?

Ridică din umerii ei zvelți.

– Îi vei spune doamnei Norris – în felul tău țâfnos obișnuit – că dorești să te odihnești și că nu dorești să fii deranjat. De îndată ce va pleca, mă voi strecura din nou de pe hol. Nu va ști nimeni că am fost aici. Nu vei fi nevoit să suferi singur, iar reputația mea rămâne neatinsă – cel puțin deocamdată.

Se opri pentru scurt timp din cazna lui ca să admire curba grațioasă a spatelui ei și întinderea fină a pielii de sub ceafa ei. În circumstanțe normale, nici nu ar fi visat să descurajeze o tânără frumoasă care voia să se strecoare în dormitorul lui.

– Nu sunt sigur că acesta este un plan înțelept, Daphne.

– Sunt gata să-mi asum riscul.

Îmbrăcarea halatului se dovedi a fi mult mai dificilă decât își imaginase el. Cea mai ușoară răsucire a părții superioare a trupului făcea ca greutatea să i se mute, iar asta era de ajuns să îi facă coapsa să-i pulseze de durere. Cu siguranță scosese câteva sunete guturale.

– Lasă-mă să te ajut, îl rugă ea.

– Am terminat. Trupul îi lovi salteaua cu un bubuit.

Ea se răsuci și se grăbi să se apropie de el, ca și cum s-ar fi temut că el reușise să se rănească mai tare în cele trei minute în care ea nu îl privise. Odată mulțumită să vadă că era încă întreg, mai mult ori mai puțin, oftă.

– Excelent. Vei fi mai confortabil așa.

Nu, nu avea să fie. Dar nu părea corect să se contrazică.

Daphne deschise gura să spună ceva, dar doamna Norris intră repede în încăpere, cărând o găleată din care ieșeau aburi. O așeză pe podea, alături de Daphne.

– Cum se simte? întrebă menajera.

– Sunt treaz și perfect conștient, se răsti Ben. Dar mă simt ca...

– Nu se simte prea bine, interveni Daphne. Bănuiesc că activitatea fizică intensă din ultimele zile îl prinde din urmă.

Activitate fizică excesivă? Călărise un cal, mersese un pic pe jos și jucase o partidă de biliard. Nu era ca și cum ucisese un dragon ori ca și cum salvase o afurisită de prințesă dintr-un turn.

– Să îl chem pe doctorul Sundry? întrebă doamna Norris.

– Nu.

Ben se uită încruntat către menajeră, dar aceasta nici măcar nu îl băgă în seamă. În schimb, întrebarea îi rămase în ochi, în timp ce o privea fix pe Daphne.

– Încă nu, răspunse Daphne, deși păru cumva nesigură. Dacă până diseară nu se simte cu mult mai bine, atunci vom fi nevoiți să îl chemăm, indiferent de dorințele domniei sale.

Doamna Norris dădu din cap, fiind pe deplin de acord.

– Ce ați dori să fac cu apa fiartă?

– Este bine acolo unde este. Daphne luă o cârpă curată, o înmuie în găleată și o stoarse. Lord Foxburn, puteți folosi asta ca pe o compresă fierbinte, dacă doriți.

O atârnă de marginea găleții ca să se răcească un pic.

– Mulțumesc. Ben oftă și coborî privirea.

Drept răspuns, menajera își ridică sprâncenele albe.

– Mai aveți nevoie de altceva? Ceai sau terci de ovăz?

– Dumnezeule, nu! Ăăă, nu. Voi fi în regulă, vă mulțumesc amândurora.

– Vom avea grijă să nu fiți deranjat pentru restul după-amiezii, zise Daphne, jucând perfect.

Doamna Norris părăsi încăperea cu o ultimă privire de regret – Ben putea să parieze că era mai neliniștită din cauza halului în care se afla camera și mai puțin din cauza lui. Nu că era nesimțitoare, dar unele obiceiuri mor greu.

Daphne o urmă pe menajeră și închise ușa, fără să privească în urmă.

În clipa în care rămase singur, deveni mai conștient de durerea continuă din picior. Durerea scoase la suprafață pesimistul din el și începu să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut merge prost cu acel plan prost conceput. Dacă cineva avea să o descopere pe Daphne în dormitorul lui, reputația acesteia urma să fie făcută bucăți. Ar fi putut fi chiar mai rău decât dacă portretele ar fi fost descoperite și agățate într-o piață publică, unde s-ar fi putut holba toată lumea bună.

Dar dacă rămânea singur cu ea, alt fel de riscuri apăreau. Nu avea încredere în el însuși că ar fi putut să se comporte ca un domn. În starea pe care o avea în momentele acelea, ar fi putut să se trezească urlându-i obscenități; pe de altă parte, ar fi putut să o sărute. Nu avea cum să știe ce urma să facă, dar nici una dintre acțiuni nu era de dorit.

Își închise ochii și inspiră adânc, sperând să simtă mirosul de flori sălbatice.

Singurele mirosuri pe care le putu detecta, însă, fură deznădejdea, depresia și disperarea.

Capitolul 16

Daphne cotrobăi prin cufărul ei și, într-un colț de pe fundul acestuia, descoperi săculețul cu sfoară pe care îl căuta. Îl ascunse în betelia fustei și luă o carte de pe masa de scris, pentru a o folosi drept acoperire. Dacă avea să fie descoperită de cineva în aripa burlacilor, urma să pretindă că era în căutarea bibliotecii și, deși nimeni nu avea să-o creadă, cel puțin povestea putea să fie credibilă. Cunoștea riscurile pe care și le asuma.

Ben merita.

Slavă Domnului că renunțase la călătoria în sat. La început șovăise, gândindu-se că, poate, tot ce îi trebuia lui era să se odihnească. O privire la paloarea și la liniile încreţite din jurul gurii lui îi spulberară ideea.

Avea nevoie de ea.

Coridorul care ducea la camera lui era pustiu, așa că alergă ușor tot drumul până la ușa lui. Se gândi să ciocăne, dar hotărî că liniștea era cea mai potrivită, așa încât pur și simplu răsuci mânerul și intră.

În clipa în care închise ușa în urma ei, încăperea deveni mai mică, mai confortabilă. Deși se aflase în același loc cu doar câteva minute mai înainte, vizita aceasta părea diferită, mai intimă. Ca și cum ar fi fost doi copii care se îngrămădeau într-un fort închipuit, încropit din pături și din scaune. Era foarte conștientă de faptul că erau singuri – și asta în dormitorul lui.

El își ridică spre ea ochii albaștri, serioși.

– Ești sigură că vrei să faci asta? Ar putea veni cineva, în orice moment.

– Voi încuia ușa. Dacă vine cineva, voi avea timp să mă ascund.

În ciuda suferinţei lui, flutură un rânjet răutăcios.

– Ai mai făcut asta înainte?

– Să îngrijesc pacienți și să îi însănătoșesc? Da.

– Pun pariu că nici unul nu a fost atât de ţâfnos ca mine.

– Nici pe departe.

Zâmbi. Dacă el era în stare să facă glume pe seama lui, cu siguranţă nu se simţea chiar atât de rău. Totuși, ochii înfundați și tenul pământiu nu erau semne încurajatoare. Scoase o punguță mică din săculeţul ei cu sfoară și îi goli conținutul într-un pahar.

– Ce Dumnezeu este aia?

– Frunze tocate de tătănească. Sunt pentru cataplasmă.

După ce adăugă câteva linguri de apă fierbinte în pahar, strivi cu putere frunzele cu o lingură. Mirosul îi amintea de micuţa grădină de ierburi aromatice pe care o avuseseră la căsuţa în care locuiseră înainte de moartea lui *papa*. Fusese o grădină curată, utilă, plină de plante care puteau să dea savoare unei tocane ori să ușureze starea în cazul unui guturai.

Dar nimic din grădina lor micuță nu îl putuse salva pe *papa*. Se îmbolnăvise din ce în ce mai tare și, după ce murise, buruienile

sufocaseră plantele. Când ea, mama și Belle părăsiseră pentru ultima oară căsuța, grădina neglijată, năpădită de buruieni, fusese ultimul lucru pe care îl văzuse Daphne.

– La ce te gândești? La necrologul meu?

– La alți pacienți.

Mai adăugă apă și frecă cu energie reînnoită.

– Cum ar fi mama ta?

– Da, și tatăl meu.

Câteva momente, Ben rămase tăcut.

– Îți place să îngrijești oameni.

Era adevărat. Dar nu ar fi deranjat-o să fie ceva mai puțin grav – o gleznă luxată ori o durere în gât ar fi fost bine, pentru variație.

Scoase o altă punguță din săculețul ei. Înainte ca el să apuce să întrebe, ea o ridică.

– Făină. Puțin câte puțin, adăugă făină amestecului din pahar, iar acesta începu să se îngroașe. Și-ar fi dorit ca paharul să fi fost un pic mai mare și să fi adus mai multe frunze de tătănească, dar amestecul ajunsese la aproape două căni. Poftim, zise ea, în sfârșit mulțumită.

– Nu îmi pui chestia aia pe picior.

Anticipase reacția aceea după incidentul din grădină, dar infirmiera din ea știa că trebuia să fie fermă cu el.

– Ba da. Dar nu încă. De ce nu ai încredere în mine?

– Dacă vrei să știi adevărul, ești unul dintre foarte puținii oameni din lumea asta în care am încredere.

– Dar nu și atunci când vine vorba de o cataplasmă?

– E mai complicat.

– Bine. Se aplecă asupra găleții și cufundă cârpa în apă, bucuroasă să descopere că nu se răcise. Nu era clocotită, ci fierbinte. Poți să îmi povestești totul în timp ce îți pun cârpa asta pe picior.

– Nu. Refuzul fu de neclintit. Final.

Sfinte Dumnezeule! Știa că bărbații erau niște pacienți groaznici, dar asta era ridicol.

– Este doar *apă*. Pe un prosop.

El se încruntă impresionant.

– Știu asta.

– Vreau doar să ți-o pun peste coapsă. Te rog să nu-mi spui că ești rușinos.

– N-am nevoie să ai grijă de mine de parcă aș fi un invalid.

– Sigur că nu. Dă păturile la o parte.

Se sprijini în cot, dar nu făcu nici un gest ca să facă ce îi spusese ea.

– Nu are nici un rost.

– Aș prefera dacă ți-ai înmuia piciorul într-o baie caldă, dar m-am gândit că așa ar fi mai ușor. Ar trebui să relaxeze mușchii. Ce ai de pierdut?

– Demnitatea mea. Dă-mi-o mie – o să mi-o pun eu însumi.

Era uimitor că un bărbat atât de puternic, de atrăgător, putea fi atât de copilăros. Împături cârpa, astfel încât să formeze un dreptunghi lung, care să-i poată acoperi coapsa în întregime și i-o dădu lui.

Curiozitatea – de natură medicală – începu să o frământe. Cât de mare fusese rana și cum fusese tratată inițial? Cât durase ca să se vindece? Păși mai aproape de pat.

– Vrei să te întorci cu spatele?

– Am mai văzut picior de bărbat până acum.

Nu era chiar o minciună. Avusese grijă de tatăl ei, desigur, și de asemenea de domnul Coulsen. Care avea în jur de 82 de ani.

– Scandalos. Întoarce-te, te rog!

Făcu ceea ce o rugase, mai ales din cauză că obrajii începuseră să îi ardă din nou.

– Întinde-o de-a lungul piciorului așa încât să acopere părțile laterale.

El gemu, iar ea își putu imagina lupta pe care o dădea doar ca să se ridice în capul oaselor. Ar fi trebuit să îl ajute să se ridice înainte să se fi întors cu spatele, dar poate că asta avea să îl facă ca data viitoare să se gândească de două ori înainte să îi refuze ajutorul.

– Gata.

Se întoarse și îl găsi culcat și mai palid decât înainte. Luă cârpa rece de pe chiuvetă și îi tamponă fruntea. El își închise ochii.

– Știai că ești foarte încăpățânat?

– Da, zise el cu mândrie. Tocmai de asta am încă piciorul.

– Chirurgul dorea să îl înlăture?

El râse prefăcut.

– *Să îl înlăture* a zis și el. Ceea ce intenționa cu adevărat să facă era să îl taie cu fierăstrăul.

– Încerca să-ți salveze viața.

Daphne se așeză pe marginea patului și lăsă cârpa pe fruntea lui, în timp ce își răsfiră degetele prin părul lui. Îi plăcea cum se simțea, bogat și ușor ondulat.

– Sunt încă aici, zise el. Cu greu.

– De ce nu vrei să mă lași să-ți văd rana? Nu mi se face rău cu ușurință, îți promit. Am ajutat-o pe vecina noastră, doamna Munson, când fiica ei a născut gemeni.

El zâmbi și își deschise ochii.

– Sunt impresionat.

– Atunci de ce nu ai încredere în mine?

– Piciorul meu este... diform. Nu vreau ca tu să mă privești ca pe unul dintre pacienții tăi.

– Mă gândesc la tine ca la un prieten, cineva care s-a dat peste cap ca să mă ajute. Nu voi avea o părere mai proastă despre tine doar pentru că ai o cicatrice.

El râse din nou cinic și își ridică privirea către tavan.

– Cicatricea este cea mai mică problemă.

– Cum se simte acum piciorul?

El clipi des și păru să cugete pentru un moment.

– Spasmele au încetat, dar încă îmi mai simt coapsa ca fiind prinsă într-o menghină.

– Aș vrea să schimbi prosopul cu unul fierbinte.

Înmuie o altă cârpă în găleata pe care o adusese doamna Norris și o stoarse. Înainte ca el să apuce să protesteze, ea își strecură un braț pe sub el și îl ajută să se ridice în capul oaselor. Îi înmână prosopul și se întoarse din nou cu spatele.

– Ies aburi din el, zise el.

Îl auzi prăbușindu-se din nou pe pat, cu un oftat, după ce se foise câteva momente.

Daphne se întoarse și luă prosopul vechi din mâna lui întinsă.

– Vezi? spuse ea. Nici un farmec ori vrăjitorie. Deocamdată.

Zâmbi răutăcios și fu răsplătită cu un rânjet slab.

– Ce urmează? Sacrificăm un animal mic?

– Nimic atât de dramatic. Doar un simplu masaj.

– Nu, rosti categoric.

– Da, spuse ea cu fermitate. Am riscat venind aici. Ai putea cel puțin să-mi faci pe plac.

– Daphne. Era o rugăminte. Nu vreau să o vezi.

Teama, disperarea din glasul lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

– Știu. Dacă te face să te simți mai bine, îl poți ține sub pătură. Dar voi face asta. Nu voi crede despre tine că ești mai puțin bărbat doar din cauză că ai fost rănit de un glonț. Din contră, cred că ești foarte curajos.

El clătină din cap, mormăind printre dinți.

– Totul va fi în regulă. Încet, băgă mâna sub pătură, înlătură prosopul cald și îl agăță de marginea găleții. Apoi luă un prosop moale, uscat și îl introduse ușor pe sub pătură și peste piciorul lui. Se așeză pe marginea patului, lângă el. Nu fac decât să te șterg.

Celălalt picior îi era îndoit de la genunchi și îi îngăduia ei să se miște. În timp ce îl freca ușor, înainte și înapoi, peste prosop, piciorul lui rănit deveni tensionat și se încordă sub palmele ei. Se concentră asupra a ceea ce făcea și încercă să nu se gândească la faptul că se afla în pat alături de un bărbat foarte atractiv. Masându-i coapsa goală.

Ceea ce conta era să îi ofere un pic de alinare – un strop de speranță că nu era condamnat la o viață de suferință.

Se răsuci și se trase mai aproape de el, ca să își poată folosi ambele mâini și stabili un ritm care, spera ea, era unul liniștitor. Începu cu o mână de fiecare parte a genunchiului și urcă lent spre coapsa lui, făcând cercuri mici cu degetele mari. Prosopul conferea încă o barieră dar, puțin câte puțin, Ben păru să se relaxeze. Urcă câțiva centimetri pe coapsa lui, simțind umflăturile și adânciturile neregulate. Chiar și prin prosop, vătămările piciorului său erau evidente.

Deși i se rupea inima, el nu avea nevoie de mila ori de simpatia ei. El avea nevoie de cineva care să îl înfrunte.

– Acum o să te masez un pic mai apăsat. S-ar putea ca, la început, să fie inconfortabil, dar după câteva minute ar trebui să observi o îmbunătățire.

– Ești sigură, Daphne? Nu îmi place că îți riști reputația pentru mine. Nu merit. Poți să întrebi pe oricine.

– Îmi voi forma propria opinie.

Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut vedea ce face, dar se hotărâse să facă o concesie în ceea ce privea pătura. Însă prosopul trebuia să dispară. Când îl scoase de sub pătură, ochii lui Ben se deschiseră brusc.

Daphne ignoră semnalul și continuă. Felul în care se simțea pielea lui sub mâinile ei era surprinzător din multe puncte de vedere. Era

cald și tare, și foarte... masculin. Părul îi gâdila palma, dar în unele locuri piciorul lui avea culmi netede, reci ca gheața; în plus, alte părți din coapsa lui păreau înnodate ori răsucite sub piele, ca și cum rana se vindecase dar, imediat dedesubt, nu era chiar totul în regulă.

Frământă carnea cât îndrăzni de tare, deși buzele lui Ben erau strânse într-o linie subțire, iar un luciu de transpirație îi acoperea chipul. În timp ce urcă centimetru cu centimetru pe coapsa lui, putu să îi simtă piciorul încordându-se până când acesta deveni tare ca piatra. Probabil că se apropia de locul în care glonțul îi sfâșiase carnea. Undeva mai sus, spre partea exterioară a coapsei, simți o adâncitură de mărimea unei căpșuni mari. Nu o evită, în schimb trecu cu degetele peste ea și primprejurul ei, încercând să își dea seama cum arăta rana și cum ar fi putut fi tratată cel mai bine.

Ben scoase un sunet gutural și își întoarse capul, dar ea nu credea că îi provoca mai multă durere decât simțea deja. Ea începuse să înțeleagă. El nu dorea ca ea să vadă. Nu dorea ca ea să creadă despre el că era slab ori, și mai rău, demn de milă.

Acum, că îl cunoștea, nu ar fi putut crede *niciodată* așa ceva despre el.

– Te descurci foarte bine. Spera că păruse încurajatoare. Simți că ți s-au relaxat un pic mușchii?

– Nu știu. Mi-e prea rușine din cauza situației actuale ca să-mi mai dau seama.

– Se simte cum carnea devine un pic mai maleabilă. Asta e bine. O parte din durerea ta poate să fie cauzată de contracția puternică a mușchilor. Probabil că rana i-a întins și i-a afectat.

Aruncă spre ea o privire plină de neîncredere, dar, cel puțin, asculta și nu îi nesocotea părerea pe față. Pentru următorul sfert de oră, continuă să îi maseze coapsa de la genunchi înspre... ei bine, cât îndrăzni de sus. Îi masă părțile laterale ale piciorului și îi sprijini genunchiul pe o pernă, așa încât să poată masa și partea din spate. Când sfârși, avea respirația tăiată și era transpirată, dar satisfăcută.

Nu știuse dacă el avea să îi permită să ajungă atât de departe cu tratamentul. Nu îi mai rămânea decât să aplice cataplasma și să îi înfășoare piciorul.

Se strecură dinspre pat și puse în găleată paharul în care se afla cataplasma, ca să o încălzească. Între timp, luă un alt prosop fierbinte și îl înfășură în jurul coapsei lui Ben. În timp ce aștepta,

îi mai dădu să bea niște apă și îi tamponă fruntea cu o cârpă rece. Îi revenise un pic de culoare în obraji, iar expresia nu îi mai era chiar atât de îndurerată.

– A fost amabil din partea ta să vii... dar și nesăbuit, în același timp. Bărbații s-ar putea întoarce din moment în moment din pădure. Sunt surprins că nu s-au întors încă.

– Aseară, la cină, lordul Biltmore a sugerat o oprire la taverna din sat după vânătoare. Merse la fereastră și dădu la o parte draperiile. Ziua părea călduroasă, dar frunzele copacilor de pe lângă casă fremătau. Deschise fereastra și draperiile se umflară un pic în spatele ei. Simți adierea? întrebă ea.

– E plăcut. Își închisese din nou ochii.

Perfect.

Ca să aplice amestecul de tătăneasă, avea nevoie să vadă ce face și nu se aștepta din partea lui să fie un pacient cooperant. Amestecă cataplasma și introduse un deget în centru, găsind-o caldă și lipicioasă. Numai bună.

Luă o cârpă subțire de bumbac și o strecură pe sub coapsa lui, apoi luă paharul și se lăsă pe pat, alături de el. Fără să ceară permisiunea, îndoi pătura, ridicând-o ca să îi descopere partea inferioară a piciorului.

Ben își ridică brusc capul și umerii de pe pernă.

– Ce faci?

– Am crezut că am vorbit deja despre asta. Pun amestecul de tătăneasă pe picior. Vezi? Nu doare deloc.

– Daphne, oprește-te! Te rog. Nu ai dori să...

Îi smulse complet pătura.

Ben rosti un blestem și se aruncă înapoi pe pernă, cu ochii strâns închiși. Ea se aplecă ca să îi cerceteze piciorul.

Sfinte Dumnezeule! Ochii o înțepau și înghiți cu greutate. Nu își putea închipui ce trebuia să fi îndurat el. Nu acum. Trebuia să își păstreze o conduită grijulie, dar profesionistă. Altfel nu i-ar fi fost deloc de folos.

Deși nu știa nimic despre rănile provocate de gloanțe, își dădu seama că aceea fusese făcută de la mică distanță. Coapsa lui arăta ca și cum o haită de lupi se înfruptase din ea, lăsând în urmă tăieturi adânci, găuri și cicatrice zimțate. Privind latura pozitivă, pielea se vindecase. Nu era nici o roșeață ori umflătură care să indice o infecție. Doar o masă diformă de mușchi și de țesuturi.

– Ești fericită acum?

În glasul lui se simțea furie, groază și altceva. Ușurare.

– Mă bucur că pot să văd cum trebuie cu ce avem de-a face. Glonțul a intrat pe aici? Arătă cu degetul gaura aflată pe partea laterală a piciorului.

El își coborî privirea.

– Da. Cel puțin, așa cred. Amintirea mea legată de ziua aceea nu este foarte clară.

– Celelalte cicatrice de la ce sunt?

– Erau fragmente de oase și alte rămășițe înfipte în toată coapsa. Primul chirurg care mi-a vorbit când mi-am venit în fire voia să îmi taie piciorul. Am refuzat. Rana s-a înrăutățit. Un alt medic a spus că ar putea să-mi salveze piciorul, dar nu avea să arate prea bine. Avea dreptate.

În timp ce el vorbea, Daphne întindea ușor pasta verde peste coapsa lui. Acum, când putea să îi vadă piciorul gol, o parte din stânjeneală îi reveni. Obrajii i se înfierbântară în timp ce acoperea cu grijă fiecare centimetru, asigurându-se că amestecul era întins în mod egal și că umplea toate găurile lăsate de glonț și de înlăturarea micilor bucăți de os. Când termină cu partea de deasupra și cu părțile laterale, el își ridică piciorul ca ea să poată să îi aplice cataplasma și pe partea din spate.

– Nu te obosi, îl certă ea. Nu te las să anulezi progresul pe care l-am făcut. După ce puse deoparte paharul gol, își spălă mâinile în lighean și se reîntoarse alături de Ben. Voi înfășura cârpa nu prea strâns în jurul cataplasmei, ca să o fixez și să te poți odihni confortabil în timp ce își face efectul. Îi înfășură cu mare grijă piciorul și folosi fâșii subțiri de pânză ca să o fixeze. Gata.

Îi trase pătura până la piept și îi umflă perna înainte să se apuce rapid să strângă, curățând zona în care lucrase. Părea mai liniștit. Respirația i se încetinise și îi devenise mai egală. Cu puțin noroc, ar putea să părăsească dormitorul lui și să se strecoare înapoi în al ei, înainte ca mama, Olivia și Rose să se întoarcă. Își bagă din nou săculețul cu sfoară sub betelia fustei și se pregăti să plece. Deși se odihnea liniștit, ea nu se putu abține să nu verifice ce face pentru ultimă oară.

În somn, părea mai tânăr, ca un prinț chipeș aflat sub vraja unei vrăjitoare. Genele întunecate îi atingeau obrajii, iar buzele îi erau

ușor întredeschise, ca și cum ar fi așteptat o prințesă frumoasă să îl salveze. Ce prostie!

Urma să mai stea cu el doar un moment, să se asigure că nu mai avea nevoie de nimic. Se cocoță pe marginea patului și îi dădu la o parte câteva șuvițe de pe frunte. Colțul gurii lui se curbă într-un surâs amețit.

-Fă-te bine, șopti ea. Înainte să își dea seama ce face, se aplecă și îi atinse obrajii cu buzele.

Înțepătura fu surprinzătoare, dar nici pe departe la fel de surprinzătoare ca mâna care se ridică și îi prinse puternic brațul.

-Ce-a fost asta?

Fierbințeala îi inundă chipul.

-Nu sunt sigură. Îmi pare rău...

O trase mai aproape de el și îi cuprinse obrajii în palme.

-Să nu-ți pară rău pentru asta. Niciodată.

Ea înghiți în sec.

-Mă pregăteam să mă întorc în camera mea.

-Așa ar fi prudent. Și totuși nu făcu nici un gest ca să îi dea drumul. Mulțumesc, Daphne.

-Ar trebui să încerci să te odihnești și să lași cataplasma să își facă treaba.

-Trebuie să știu ceva.

-Ce?

-Ești... dezgustată de asta? De mine?

Acum fu ea cea care îi apucă încheieturile. Și se împotrivi cu greu impulsului de a-l scutura.

-Nu. Dar îmi displace profund că suferi așa.

-Nu mai sunt aceeași persoană care eram înainte. Obișnuiam să muncesc pe câmpuri alături de arendașii mei în timpul culesului și ajutam la repararea caselor țărănești deteriorate de vreme ori de foc. Acum... Nu pot călări fără să cad la pat o zi întreagă după aceea. Sunt, într-un cuvânt, defect.

Ea exclamă, surprinsă.

-Este ridicol!

-Ar trebui să pleci.

-Ascultă-mă! Se aplecă asupra lui ca să fie obligat să o privească în ochi. Ai supraviețuit. Ai înșelat moartea. Asta nu te face defect. Te face un supraviețuitor.

El își dădu ochii peste cap, în mod clar neîncrezător.

– Ben.

Ochii i se țintuiră din nou în ai ei, iar intensitatea acelei priviri de gheață o făcu să tremure.

– Dacă aș crede că ești defect, aș face asta?

Încet, își coborî gura și își lipi buzele de ale lui, care erau ușor depărtate. Fu cel mai ușor sărut și dură doar o secundă. Respirațiile lor se amestecară dulce în aerul dintre ei.

Niciodată nu mai făcuse ceva atât de îndrăzneț, atât de interzis.

Și îi plăcu.

Trupul ei înviase în momentul în care îl sărutase. Pielea o furnică, coapsele îi pulsară, sfârcurile i se întăriră.

Ben înghiți în sec.

– Îți pare rău pentru mine.

Ea strigă încet.

– Chiar crezi asta? Pentru că pot să-ți dovedesc cât de mult greșești. Îi luă palma și o puse pe sânul ei, peste inima care bubuia. Un singur sărut din partea ta a făcut asta.

El ținu mâna peste inima ei ca și cum ar fi cântărit cu grijă dovada pe care ea i-o oferea.

– Mă dorești?

– Cerul să mă ajute, da.

Se simțea ca și cum s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în fața lui.

Mâna lui alunecă lent pe pieptul ei și în sus, de-a lungul gâtului ei.

– Nu te merit, Daphne.

Halatul i se căscă în dreptul pieptului când se mișcă, lăsând la vedere un trup musculos, ca acela al statuilor zeilor greci. Cu excepția faptului că al lui era cald și ușor bronzat și presărat cu păr creț.

– Nu e vorba de merit, zise ea. Îmi refuzi un alt sărut?

– Dumnezeule, nu. Vino aici!

Capitolul 17

Gravare: (1) Amprenta luată de pe o plansă metalică gravată. (2) Procesul de fixare permanentă a unei amintiri în mintea cuiva,

ca în exemplul: „Apăsarea dulce, ușoară, a buzelor ei pe ale lui avea să fie pentru totdeauna gravată în amintirea lui"

Ben o trase pe Daphne spre el și își răsfiră degetele prin valurile desfăcute ale părului ei cald și auriu precum soarele. O gustă pe ea, buzele ei coapte ca zmeura, limba ei delicioasă ca o tartă proaspăt scoasă din cuptor.

Daphne îl sărută ca și cum legături imaginare căzuseră, lăsând-o liberă și înfometată după pasiune.

El nu mai credea că ea îi făcea pe plac. Îl dorea *cu adevărat*.

Dumnezeu știa că el o dorea *pe ea*. Abia putea să respire din cauza dorinței.

Cumva, cu câteva ierburi, o găleată de apă fierbinte și atingerea ei liniștitoare, ea făcuse să dispară nu doar durerea, dar și bezna. Cel puțin pentru o vreme.

Și asta era de ajuns.

În adâncul lui, bezna sufocantă pândea încă, dar, atât timp cât ea se afla acolo, nu îl putea atinge. Bunătatea ei acționa ca o armură împotriva beznei.

Așa că încercă să pună tot ceea ce simțea pentru ea în acel sărut. Recunoștință, cu siguranță. Grijă, de asemenea. Și poate... Nu. Nu era capabil de așa ceva. Chiar dacă ar fi fost, ea merita ceva mai bun.

Dar *putea* să îi ofere un sărut așa cum trebuia. Or, mai exact, un sărut pătimaș.

Își trecu mâna peste coastele ei, zăbovi imediat sub curba sânului ei, apoi făcu cercuri în jurul sfârcului întărit până când ea rămase fără suflare.

– Ben.

Glasul ei, răgușit și jos, îi înfierbântă sângele. Sunetele micuțe care se auzeau din gâtlejul ei îl înnebuneau.

Când îi mângâie sfârcul cu degetul mare și își adânci sărutul, ea își arcui spatele și se topi în el. Ben ar fi putut sta astfel, întins alături de ea – obraz lângă obraz și piept lângă piept – pentru eternitate și încă o zi.

Deși nu dormise deloc și nu mâncase nimic în ultimele 24 de ore, se simți deodată ca și cum ar fi fost în stare să înfrunte orice. Orice de dragul ei.

O dorea cu înverșunare, doar pentru el.

Pentru totdeauna.

Dar ziua aceea nu era timpul potrivit. Iar dormitorul lui – care, pentru moment, părea mai mult camera unui om bolnav – nu era locul potrivit. Dacă era să fie sincer cu el însuși, el nu era bărbatul potrivit. Dar nu dorea să fie chiar atât de sincer.

– Daphne.

– Hm?

Se retrase puțin și clipi ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis plăcut.

– Dacă o să continuăm așa, vei sfârși prin a mă urî, și nu aș putea îndura asta, așa că...

Ea clătină din cap.

– Nu te-aș putea urî niciodată.

– Spui asta acum. Crede-mă, m-ai urî.

Sprâncenele ei se încruntară.

– De ce trebuie să mă contrazici întotdeauna?

Dar probabil nu era prea supărată, pentru că își strecură mâna sub halatul lui și o lăsă să lunece peste pieptul lui, în timp ce îi sărută partea laterală a gâtului. Ea nu avea nici o idee ce îi făcea atingerea ei. Sau poate că știa. Dar dacă el nu avea să o oprească imediat, urma să fie goală în doar câteva secunde.

– Oprește-te!

Ea îngheță, cu palma caldă, fină încă proptită pe abdomenul lui. Doamne, Dumnezeule!

– Nu e că n-aș dori să rămâi, zise el. Mă îndoiesc că mi-am dorit vreodată ceva mai mult. Dar nu putem risca.

Ea se ridică.

– Nu vrei să fii prins cu mine.

– Bineînțeles că nu. Asta te-ar compromite.

– Ești cu adevărat îngrijorat din cauza *mea* ori din cauza consecințelor asupra *ta* dacă am fi descoperiți împreună?

– Nu e corect. Eu...

Tropăitul unor ghete pe coridor îi întrerupse apărarea. Voci arțăgoase, gălăgioase răsunară pe coridor. Lui Averill i se dăduse camera din fața celei a lui Ben, iar cei doi prieteni ai lui Hugh de la Eton – Neville Edland și Warren Fogg – stăteau în aceeași aripă. Părea că toți cei trei bărbați se reîntorseseră de la vânătoarea de vulpi ușor... amețiți.

– Nu cred că mi-am amintit să încui ușa, zise Daphne, chipul ei palid fiind dovada faptului că el nu era singurul îngrozit de ideea de a fi prinși într-o situație compromițătoare.

Țâșni de pe pat și se învârti pe loc, cu ochii înnebuniți în timp ce căuta un loc în care să se ascundă. Șifonierul. Se grăbi spre el și deschise larg ușile, dar își dădu seama repede că era prea îngust.

– De cealaltă parte a biroului, zise el, arătând cu degetul.

Era destul de mică încât să încapă în spațiul dintre birou și peretele din colțul îndepărtat al încăperii. Atât timp cât nimeni nu avea impulsul nebun de a scrie o scrisoare, ea era în siguranță acolo.

La ușă se auzi o bătaie.

– Foxburn?

Nu răspunse imediat, dorind să îi acorde mai mult timp lui Daphne ca să se vâre în ascunzătoarea ei.

– Foxburn. Era Averill. Mai încet, ca și cum ar fi vorbit cu cineva care se afla alături de el, spuse: Ai auzit? Părea că vorbește cu cineva.

Ben se ridică în capul oaselor, cutremurându-se din cauza efortului. Daphne era ascunsă în cea mai mare parte, dar volanul alb de la partea de jos a rochiei ei ieșea șovăitor ca un steag alb, de capitulare. Trebuia să țină departe atenția lui Averill de partea aceea a încăperii.

– Ce dorești? lătră el.

Averill deschise larg ușa. Edland și Fogg stăteau în spatele lui în prag, holbându-se peste umerii lui ca și cum plătiseră ca să tragă cu ochiul la spectacolul din cortul unui circ.

– Arăți un pic mai bine, zise Averill. Cum te simți?

– Un pic mai bine. Obosit.

– Mi s-a părut că aud voci aici înăuntru.

Privirea i se plimbă împrejurul camerei, iar Ben își ținu respirația.

– M-ai prins. Recitam poezii.

– Nu te-aș fi catalogat ca poet, Foxburn, ciripi Edland.

Idiotul!

Averill râse pe înfundate.

– Face glume. Ceea ce înseamnă că nu se simte chiar așa de rău. Adulmecă aerul. Ce e asta? Miroase a pajiște.

– Doamna Norris mi-a deschis fereastra. Mai ai vreo întrebare urgentă ori pot să mă odihnesc?

– Mă bucur să văd că te simți mai bine. Averill rânji. Crezi că reușești să cobori la cină în seara asta?

– Asta depinde, dacă pot să trag un pui de somn înainte, zise sec Ben.

– Ah, bine. Având în vedere numărul de halbe pe care le-am băut în după-amiaza asta, s-ar putea să avem și noi nevoie de un pui de somn, recunoscu Averill. Te lăsăm în pace.

Și apoi, din cauză că nu dorea ca Daphne să creadă despre el că era un bădăran desăvârșit, Ben întrebă:

– Cum a mers vânătoarea de azi-dimineață?

– Excelent, zise Fogg. Biltmore are niște câini grozavi, chiar are și... Hei, ce e aia?

Abdomenul lui Ben se contractă când bărbatul sări până la piciorul patului, în apropierea lui Daphne. Se lăsă pe vine și ridică un săculeț cu sfoară foarte dantelat, foarte feminin.

Fogg îl ridică în fața ochilor săi ca și cum ar fi fost vorba de un artefact rar și misterios.

– Probabil că l-a scăpat vreuna dintre servitoare, improviză Ben, în mod inconfortabil conștient de faptul că era foarte puțin probabil ca o servitoare să aibă un lucru atât de elegant. O voi ruga pe doamna Norris să verifice cu personalul. Lasă-l aici. Făcu semn cu degetul mare către masa de lângă patul lui.

– Îl voi pune aici, pe biroul tău.

Ben își dorea să sară din pat și să îl pună la pământ, dar, desigur, ideea aceea era una proastă din foarte multe motive, printre care piciorul lui pe jumătate inutil. Cu fiecare pas, Fogg se apropia mai mult de Daphne. Inima bubuia în pieptul lui Ben. Trebuia să creeze o diversiune, dar nici limba, nici mintea lui nu păreau capabile de asta.

– Adu-l aici, zise Averill.

Fogg se răsuci pe călcâie și lăsă să cadă săculețul în palma întinsă a lui Averill.

Privirea acestuia zbură către Ben, apoi către biroul din colțul încăperii și din nou către Ben. Averill desfăcu sfoara săculețului și aruncă o privire înăuntru.

Gol.

Păru gata să i-l arunce lui Ben, dar apoi, aparent răzgândindu-se în ultima clipă, ridică săculețul la nas și îl adulmecă.

Ochii i se îngustară și îl săgetă pe Ben cu o privire tăioasă, plină de suspiciune, înainte de a-i arunca săculeţul.

– Ești înconjurat de mistere mai mari decât afurisitele de piramide, Foxburn. Singura diferenţă în cazul tău este că nu sunt sigur că doresc să le rezolv.

Se întoarse ca să plece, îndemnându-i și pe ceilalţi doi bărbaţi să iasă. Ben nu dădu drumul respiraţiei pe care și-o ţinuse, până când clanţa ușii nu făcu clic. Slavă Domnului! Chiar și așa, așteptă până când vocile de pe coridor dispărură, înainte să vorbească:

– Poţi să ieși.

Dădu la o parte păturile și își trecu ambele picioare peste marginea patului.

– Ce crezi că faci? șuieră Daphne, cu ochii fulgerând de mânie. Întinde-te la loc!

Dacă circumstanţele ar fi fost altele, ar fi ascultat-o. Și ar fi tras-o cu el în jos. Însă, așa cum stăteau lucrurile, îi ignoră porunca.

– Nu cred că te-au văzut.

Ea se plimbă de colo-colo în faţa patului.

– Sper că nu. Cum o să mai ies vreodată de aici?

Era ca Persefona, încercând să scape din lumea de dincolo.

– Nu ar trebui să fie dificil să te strecori pe hol. Bărbaţii vor fi în camerele lor, schimbându-și hainele de vânătoare. Voi verifica dacă holul e liber.

Își coborî cu grijă picioarele pe podea.

– Să nu cumva să îndrăznești să cobori din pat. Voi verifica eu însămi.

– Prea târziu. Strânse cordonul care îi ţinea halatul și merse șchiopătând până la ușă, surprins să constate că piciorul chiar îi susţinea greutatea. Poate că nu ar fi trebuit să ia în zeflemea tătăneasa. Întredeschise ușa și cercetă coridorul în stânga și în dreapta. Întorcându-se din nou la ea, spuse: E liber. Mergi, înainte ca mama și prietenele tale să se întoarcă.

Ea zbură până la pat și își luă săculeţul, apoi i se alătură, acolo unde el se sprijinea de tocul ușii. Un surâs ușor îi jucă pe buze în timp ce șopti:

– Tratamentul meu funcţionează.

El își arcui sprânceana.

– Ești extrem de îngâmfată. Cum poţi ști?

– Mai devreme, de dimineață, te zvârcoleai de durere, incapabil să te miști. Acum stai în picioare. De ce altă dovadă mai ai nevoie? Se apropie mai mult de el și îi suflă în ureche: Cataplasma funcționează.

– Cine zice că e datorită cataplasmei?

– Ce altceva poate fi?

Exasperarea mări ochii ei frumoși, albaștri.

– Sărutul, spuse el simplu. A venit timpul pentru următoarea mea doză?

Ea roși adânc.

– Mai bine plec.

– Da. El verifică încă o dată coridorul și îi făcu semn cu mâna să iasă din încăpere.

Dar înainte să plece, ea se ridică pe vârfuri, se lipi de el și își apăsă buzele pe ale lui într-un sărut scurt, dar înflăcărat.

– În scop medicinal, zise ea înainte să țâșnească pe ușă și de-a lungul coridorului.

A doua zi, Ben se simțea mult mai bine. Nu era încă pregătit să se înscrie în clubul de călărie, dar se aventură afară din camera lui pentru micul dejun. Hugh și Averill erau singurii care se aflau în salonul pentru micul dejun. Hugh își îndopa gura cu ouă și șuncă; Averill era captivat de ziarul său. Fiecare mormăi în direcția lui Ben, în timp ce acesta intră în salonaș.

După ce Hugh termină tot ce avea pe farfurie, se șterse cu șervetul la gură.

– Mă bucur să te văd umblând, Foxburn. Totuși, să nu exagerezi astăzi.

Ben protestă împotriva tonului lui, același pe care l-ar fi folosit cu un moșneag miop care mergea clătinându-se și care ar fi fost prea încăpățânat ca să renunțe la a-și conduce cabrioleta pe străzile aglomerate ale orașului.

– Intenționez să stau liniștit. Sorbi din cafeaua tare, fierbinte. Cum ai de gând să-ți distrezi oaspeții astăzi?

– M-am gândit să jucăm o partidă de crichet pe peluză. Unele doamne chiar și-au manifestat interesul. Lady Olivia abia așteaptă să „pocnească mingea" – propriile ei cuvinte.

Perfect. Avea să fie exilat într-un loc umbros, să privească jocul de crichet și să bea limonadă alături de doamnele mai puțin aventuroase. Poate că el și Lady Worsham ar putea juca o partidă palpitantă de bridge, Dumnezeu să-l ajute!

Averill își coborî ziarul astfel încât doar ochii să i se vadă pe deasupra lui.

– Olivia va juca crichet?

Hugh zâmbi.

– M-am oferit s-o învăț detaliile mai subtile ale jocului, dar a spus că se va sfătui cu tine.

Averill mormăi ceva printre dinți, își fo șni ziarul și reîncepu să citească.

– Ieri l-am văzut în sat pe fiul lui Charlton, Rowland Hallows, zise Hugh. L-am invitat să ni se alăture la festivități.

– Să sperăm că s-a trezit din beție până acum, remarcă Averill.

Un fior își făcu apariția pe spinarea lui Ben. Fiul lui Charlton văzuse, poate, portretul lui Daphne. Și, dacă avea să vină în casă, ar putea să o vadă pe *Daphne*. Lui Ben nu îi luase mult timp ca să o recunoască; dacă Rowland Hallows avea măcar jumătate de creier, avea să o recunoască și el. Dintr-odată, apetitul lui Ben dispăru, dar se forță să înghită un ou fiert și niște pâine prăjită. Trebuia să o avertizeze pe Daphne să stea departe de fiul lui Charlton. Fir-ar să fie! Fusese o greșeală din partea ei să vină la petrecere.

Ziua trecută îi îngăduise să îl îngrijească și apoi îi mulțumise, aproape seducând-o. În această zi o punea în calea unuia dintre puținii bărbați care ar fi putut vedea, efectiv, portretul.

Trebuia să o protejeze, iar asta însemna că trebuia neapărat să obțină portretul – și să dispară naibii din viața ei.

Capitolul 18

Daphne îi era datoare lui Anabelle cu o scrisoare, așa că în dimineața următoare se folosi de condei și de hârtie. Descrise – cu detalii impresionante – cât era de frumos la conacul Biltmore, cât de sănătoasă era mama și ce minunată fusese vremea.

Era posibil să fi uitat să menționeze faptul că sărutase un conte.

Pe patul lui.

În timp ce acesta nu purta decât un halat.

Numai că Ben păruse atât de nefericit și fără de speranță! Dorise să îi demonstreze ceva – că el nu era obiectul milei, ci al dorinței ei. Auzise că el ieșise din camera lui în acea zi – un semn bun că piciorul îi era mai bine.

O infimă parte din ea se întreba dacă episodul din ziua trecută nu fusese cumva un șiretlic menit să îi câștige simpatia, dar alungă iute ideea. Nimeni, nici măcar Ben, nu putea fi un actor atât de bun.

În ziua aceea, ea se trezise cu mintea limpede și cu un calm neobișnuit. Miraculos, nimeni nu-i observase imprudența din ziua anterioară. Ba, și mai mult, portretul pe care îl căutau se afla în posesia lordului Charlton și acesta, cel puțin deocamdată, părea hotărât să îl păstreze ascuns.

Cea mai mare grijă a ei în acea dimineață fusese alegerea unei rochii pe care să o poarte la festivitățile zilei. Se hotărâse asupra unei rochii albe cu bordură albastră, pe care Anabelle insistase să o cumpere luna trecută, spunând că decolteul pătrat și mânecile delicate erau cadrul perfect pentru chipul lui Daphne. Cum ea nu știa deosebirea dintre un feston și un canaf, asculta întotdeauna sfaturile surorii ei în materie de modă. Hildy îi ridicase părul în vârful capului și lăsase libere câteva șuvițe, în așa fel încât ele i se încolăceau ușor în jurul feței.

În acea zi se aranjase pentru un joc de crichet pe pajiște mai mult decât ar fi făcut-o pentru un bal important. Nu putea să își imagineze motivul.

Ei bine, de fapt *putea*. Dar prefera să nu o facă.

O bătaie în ușă îi abătu atenția de la oglindă. Înainte să apuce să spună: „Intră", Olivia năvăli în cameră. Obrajii îi erau îmbujorați și purta o rochie frumoasă, galbenă.

– Ce bine arăți! exclamă Daphne.

– Mulțumesc. Olivia se învârti pe călcâie. Anabelle a făcut-o – a zis că nuanța narcisei este culoarea mea. Aruncă pe spate o buclă lungă care îi atârna. Bun, deci. Este destul de cald în după-amiaza asta. Ai o umbreluță? Păși către șifonierul lui Daphne, deschise ușile și începu să-i cotrobăie prin lucruri. Spuse peste umăr: Am înțeles că lordul Biltmore a pus să se ridice un cort pe pajiște ca să fie umbră,

dar nu putem fi destul de prevăzătoare. Ridică o umbreluță de soare din mătase albastră. Haide! Să le luăm pe mama ta și pe Rose ca să putem merge afară, alături de ceilalți.

Daphne putea ghici motivul pentru care Olivia era atât de nerăbdătoare și, în ziua aceea, putea să o înțeleagă mai bine ca niciodată.

– Te bucuri că vei petrece după-amiaza cu domnul Averill?

Olivia strălucea.

– Desigur. L-am văzut deja o dată astăzi – el și lordul Foxburn erau în salon mai devreme.

– Cum arăta?

Olivia ridică răutăcios din sprâncene.

– Chipeș ca întotdeauna.

– Ăăă, nu domnul Averill – mă referem la lordul Foxburn. Nu s-a simțit deloc bine ieri. Părea că și-a revenit?

– Era țâfnos așa cum e el de obicei, zise Olivia. Acesta trebuie să fie un semn bun, nu crezi? Ridică un deget în aer. Aproape că uitasem. A întrebat de tine și se întreba dacă ai de gând să participi la activitățile în aer liber de astăzi.

Chipul lui Daphne se încălzi.

– Da?

– Părea agitat, dar, pe de altă parte, întotdeauna pare. Olivia ridică din umeri și își ridică umbreluța de soare din mătase deasupra umărului, ca și cum se pregătea să lovească o minge. Ești gata să joci crichet?

– Presupun că nu pot fi mai gata de-atât.

Dar o presimțire îi dădea ocol, ca un vultur nerăbdător. Era aproape sigură că orice ar fi fost ceea ce îl agita pe Ben avea legătură cu ea. Și, indiferent dacă era vorba despre portretul scandalos ori de joaca lor din camera lui, nu putea fi de bine.

Olivia și Daphne o găsiră pe Rose în camera ei citind o carte, îmbrăcată încă în rochia de dimineață. Fu deci supusă unei mustrări sănătoase din partea Oliviei.

Daphne încercă să liniștească lucrurile între cele două surori.

– Olivia, dacă vrei, ia-o înainte! Eu o voi ajuta pe Rose să se îmbrace și ne putem întâlni pe terasă.

– Voi aștepta, zise Olivia, cu o figură dramatică demnă de un martir. Dar nu trebuie să piardă vremea, altfel eu... *Rose!* Pune jos cartea în clipa *asta*.

Daphne o luă cu binișorul pe Rose și o îmbrăcă în rochia de mătase de culoarea florilor de măr, în timp ce Olivia umbla prin lucrurile surorii ei, în căutarea unei alte umbreluțe de soare. Când, în sfârșit, fură gata, se opriră în camera mamei. Din fericire, Hildy tocmai terminase să îi aranjeze părul într-un coc simplu, dar atrăgător la ceafă.

– Nu m-aș mira ca echipele să fi fost deja făcute, mormăi Olivia, mărșăluind pe scări în jos cu un mers rapid nepotrivit pentru o doamnă.

Restul micului lor grup o urmă și dădu în curând năvală afară, pe terasă, unde se alătură celorlalți oaspeți. Domnii Edland și Fogg se sprijineau de capătul îndepărtat al gardului, purtând o discuție aprinsă legată de cai. Lady Worsham și cele două fiice ale ei, Louise și Jane, erau așezate la o măsuță rotundă, sorbind limonadă, în timp ce domnul Averill stătea în picioare alături de ele, spilcuit, așa cum era de așteptat, și conversa politicos. Olivia se îndreptă direct spre el. Lordul Worsham și mama ascultau cu mare atenție, în timp ce lordul Biltmore gesticula și indica diverse caracteristici ale grădinii.

Iar Ben nu era de găsit.

– Ne luăm un pahar de limonadă? întrebă Rose.

O carafă aproape plină și câteva pahare erau așezate pe o masă aflată pe marginea terasei.

Daphne aprobă, dând din cap și, în timp ce o urmă pe Rose, cercetă grădina și aleile din apropiere pentru a da de urma lui Ben. Dintr-odată, îi apăru o imagine cu el, baricadat în camera lui și strângând din dinți de durere. Dacă îl durea din nou piciorul, ea trebuia să găsească pur și simplu o modalitate de a se scuza ca să meargă la el.

Seara trecută îi dăduse câteva monede doamnei Norris și o rugase să cumpere câteva frunze de tătănească de la spițer când avea să meargă în sat data viitoare. Daphne spera că urma să primească în curând proviziile proaspete. Între timp, trebuia să caute alte metode de a-i ușura chinul lui Ben. Masajul păruse să îl ajute un pic – poate că o baie fierbinte avea să fie chiar și mai eficientă decât prosoapele fierbinți. Și-l imagină coborându-se într-o baie aburindă, până la șolduri: mușchii brațelor încordați, șoldurile înguste scufundându-i-se în apă și...

– Poftim! Rose întinse un pahar, cu o expresie îngrijorată pe chip. Este totul în regulă? Păreai pierdută în gânduri.

– Iartă-mă, eram cu capul în nori.

Daphne îi zâmbi prietenei sale, cerându-și scuze. Își umplură paharele și gustară din limonada călduță, prea puțin îndulcită, care le făcea gura pungă. Când i se alăturară Oliviei, aceasta era preocupată să îl impresioneze pe domnul Averill cu toate cunoștințele ei despre jocul de crichet pe care le dobândise citind până la orele târzii ale dimineții.

Domnul Averill trebuia să știe unde se afla Ben și cum îi mergea. Daphne dezbătea care era cel mai bun mod de a-l întreba cum se simțea Ben, fără însă să pară prea interesată, când îl văzu.

Se plimba pe pajiște, cu bastonul în mână, arătând însă vioi, în formă și – Dumnezeu să o ajute – chipeș ca păcatul. Lumina soarelui strălucea, reflectându-se din părul șaten, proaspăt tuns. Putu chiar să depisteze un ușor zâmbet pe buzele lui, care sugera faptul că toată treaba îi părea – de la crichet până la corturi și umbrelele de soare – foarte amuzantă.

Se îndrepta agale către cortul care fusese ridicat pe pajiște. Alături de el se afla un alt domn, aproape la fel de înalt ca Ben și considerabil mai îndesat, cu un ciuf de păr blond. Nu era unul dintre oaspeții aflați în casa lordului Biltmore pentru petrecere. De fapt, Daphne nu credea că îl întâlnise vreodată. Își închipui că lucrul acesta avea să fie, în curând, corectat.

– A, uite – iată-i pe Foxburn și Hallows. Lordul Biltmore arătă în direcția cortului. Spuse întregului grup: Ne îndreptăm către pajiște? Dacă lenevim, cei doi ar putea devora toată mâncarea, fără noi. Râzând pe înfundate, porni pe una dintre aleile grădinii, cu bărbații urmându-l îndeaproape.

Femeile mai întârziară un pic, aranjându-și bonetele și deschizându-și umbrelele de soare ca să se ferească de razele soarelui, cauzatoare de pistrui îngrozitori.

Daphne spera că avea să găsească o oportunitate de a vorbi între patru ochi cu Ben la un moment dat în cursul zilei, și nu doar din cauză că dorea să îl întrebe despre piciorul lui. Avea și alte întrebări. Ca de exemplu, ce se întâmplase ziua trecută între ei și ce însemna asta mai exact? Nu voia să se amăgească și să creadă că doar câteva săruturi furate aveau să ducă la o cerere în căsătorie. Totuși. Trebuia să însemne *ceva*.

Știa ce însemnase *pentru ea*. Ben era cineva de care ajunsese să îi pese – și pe care îl găsea diavolesc de atractiv. Trecând pe lângă locul

în care se sărutaseră, aflat lângă banca din grădină, pulsul i se acceleră. Poate că la început fusese atrasă de el din cauză că avea nevoie de el, dar în momentul de față era ceva mai mult. El părea să o respecte, nu doar în ciuda trecutului ei, ci și datorită lui. Și putea vedea și bunătatea pe care el o avea.

Problema era că bunătatea îi era îngropată sub straturi groase de cinism și de un comportament dezgustător. Chiar dacă ar fi fost dispus să o ceară în căsătorie – ceea ce cu siguranță nu era cazul –, ea nu ar fi putut să accepte niciodată.

În primul rând, el avea o tendință înspăimântătoare de a fi necuviincios cu oamenii. Ea putea trece asta cu vederea, de cele mai multe ori, pentru că el nu era răzbunător – doar brutal de sincer. Atât de mult încât o înțepătură bine plasată din partea lui putea face o fată să își dorească să se arunce în râul Tamisa. Nu le putea supune pe mama, Anabelle și pe prietenii ei remarcilor lui tăioase. Ca să nu mai pomenească de viitorii ei copii, dacă Dumnezeu ar fi binecuvântat-o. Nu. Avea nevoie de cineva amabil și cu bune maniere.

Louise i se alătură lui Daphne, și merseră în același pas în timp ce părăsiră aleea pietruită a grădinii și se aventurară pe întinderea moale de iarbă verde. Pajiștea se înclina treptat, până la o zonă împădurită. Trei mese rotunde, acoperite cu pânze albe ca zăpada, fuseseră așezate la umbra cortului. În apropiere, o masă lungă se îndoia sub greutatea felurilor de mâncare: rață friptă, fasole verde, sparanghel, șuncă înăbușită și o varietate de prăjituri, gemuri, fructe și dulciuri. O briză ușoară făcu fețele de masă să freamăte și fustele doamnelor să fâlfâie.

Bărbații se îngrămădiseră în jurul lui Ben și a nou-venitului, așa că lui Daphne nu îi rămânea decât să aștepte. Se întoarse către Louise, care purta o rochie drăguță de culoare roz-deschis.

– Spectacolul pe care l-ați dat aseară, după cină, a fost minunat.

Louise oftă.

– Aș fi preferat să-mi las acasă vioara, dar mama nici n-a vrut să audă așa ceva. Își imaginează că, dacă îmi trec arcușul peste corzi, voi deveni un fel de flautist fermecat, stârnind zeci de bărbați necăsătoriți în căutare de soții să se țină după mine. Dar singura putere pe care muzica mea o exercită asupra domnilor este abilitatea nefericită de a-i adormi. Ai auzit sforăiturile domnului Edland?

Daphne tresări – toată lumea le auzise.

– Prea mult coniac după cină, poate.

– Nu contează. Vioara nu este aliatul meu în încercarea de a-mi găsi un soţ. Dacă mai ai nevoie de o altă dovadă, gândeşte-te la unghiul în care trebuie să îmi aşez bărbia. Nu dă naştere unei posturi foarte măgulitoare. Crede-mă!

Daphne clipi des.

– Ei bine, mi-a plăcut extrem de mult valsul. Nu ştiu cum de reuşeşti să-ţi mişti degetele atât de sprinten. Sunt sigură că domnii au fost impresionaţi.

– Lordul Biltmore a fost foarte exuberant în laudele sale, dar cred că încerca doar să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu sforăitul domnului Edland. Foarte amabil din partea lui, nu crezi?

Louise oftă uşor.

– Ba da. Pare destul de atras de tine.

– Chiar crezi asta? Ochii lui Louise scăpărară plini de speranţă. De când a venit la serata noastră muzicală, mama n-a mai vorbit decât despre purtarea lui grijulie şi despre nimic altceva. Este pe jumătate convinsă că petrecerea aceasta este doar un tertip pentru a mă aduce sub acelaşi acoperiş cu el – o idee ridicolă.

Daphne îşi puse întrebări în privinţa asta.

– Ţii la el?

– Este foarte chipeş. Louise zâmbi uşor afectat, lăsând să iasă la vedere o gropiţă în colţul gurii. Trebuie să recunosc totuşi că m-am temut că el te curta pe tine.

Daphne clătină din cap.

– Nu, suntem simpli prieteni.

Louise expiră şi strânse afectuos braţul lui Daphne.

– Ei bine, atunci poţi să fii sigură că restul bărbaţilor aflaţi aici sunt înnebuniţi din cauza ta.

Daphne chicoti.

– În ciuda faptului că am 22 de ani, acesta este primul meu sezon şi prima mea incursiune în înalta societate. Asta mă face să fiu, cumva, o noutate. Dacă pare că atrag atenţia, asta este pentru că toată lumea cască gura, aşteptând ca eu să comit o gafă monumentală.

– Crezi că ai putea s-o faci? Ar face lucrurile mult mai uşoare pentru noi, celelalte, care încercăm să facem rost de soţi.

Louise ridică o sprânceană şi rânji.

– Nu te teme. E doar o chestiune de timp. Şi ar putea fi cu mult mai rău decât şi-a închipuit cineva vreodată.

– Foarte bine. Atunci, îmi faci o favoare?

Louise privi în direcția mamei ei și a mamei lui Daphne, în timp ce doamnele mai în vârstă își umpleau farfuriile la bufet.

– Desigur, dacă îmi stă în putință.

– Mama a fost de neclintit în privința faptului că ar trebui să fac un efort și să socializez cu toți oaspeții, fiind convinsă că lucrul acesta îl va impresiona pe lordul Biltmore. Mărturisesc că perspectiva mi se pare destul de înspăimântătoare – mai ales atunci când vine vorba despre lordul Foxburn. Nu prea îi place să discute despre nimicuri, iar atunci când spune ceva, nu mă pot împiedica să nu cred că mă ridiculizează. Privește, se încruntă chiar și la domnul acela – mi se pare că lordul Biltmore l-a numit domnul Hallows.

– Lordul Foxburn latră, dar nu mușcă. Știi ceva despre celălalt domn?

– Nu, dar propun să îndreptăm asta de îndată.

Cu un cot, o împinse pe Daphne către Ben și către misteriosul domn cu trăsături scandinave.

Ben își ridică privirea la apropierea lui Daphne și se întoarse cu spatele către ea. Extrem de nepoliticos. Dar ea trebuia să se aștepte la așa ceva. Câteva săruturi furate nu schimbau nimic – cel puțin nu pentru el.

Mai hotărâtă ca niciodată, păși direct spre el și așteptă ca el să i se adreseze ei și Louisei. Domnul Hallows părea să nu își dea seama de prezența lor, dar Ben le ignora în mod deliberat. Ea își drese glasul. Tare.

Domnul Hallows ridică privirea și măsură cu o privire îndrăzneață trupul lui Daphne.

– Iertați-ne, doamnelor! Eram absorbit de discuția mea cu...

Se opri și își mijì ochii injectați. Părul de pe ceafa ei se zbârli.

– Te cunosc.

Capitolul 19

Pasteluri: (1) Creioane pentru desen confecționate din pigmenți amestecați cu talc și gumă. (2) Paleta de culori pastel de mătase și satin folosite la crearea rochiilor pentru domnișoarele tinere, aflate la vârsta căsătoriei.

Daphne nu îl mai văzuse niciodată pe domnul Hallows, dar el o văzuse pe ea, iar ea știa unde. Nu era de mirare că Ben îi evitase privirea. Evident, el dorise ca ea să stea departe de domnul Hallows – și pe bună dreptate.

Trăgându-și boneta pe față, clătină din cap.

– Sunt sigură că nu ne-am mai întâlnit niciodată. Mi s-a spus însă că trăsăturile mele sunt destul de comune.

– *Comune* nu este cuvântul pe care l-aș folosi. Domnul Hallows făcu un pas mai aproape, aducând cu sine iz acru de vin și transpirație. Superb.

Întinse mâna, ca și cum ar fi avut de gând să îi ia bărbia în mâna lui cărnoasă.

Ben se grăbi să intervină între ei, și brațul domnului Hallows căzu ca o piatră.

– Domnișoară Honeycote și domnișoară Seaton, zise el cu politețe exagerată, permiteți-mi să vi-l prezint pe vecinul lordului Biltmore, domnul Hallows. Tatăl lui, Lord Charlton, este proprietarul unei moșii din apropiere.

Lord Charlton. Un țiuit puternic începu să sune în urechea lui Daphne, iar aerul din jurul ei se rarefie. Indiferent de ceea ce avea să spună domnul Hallows, ea știa ce trebuia să facă – să nege că știa ceva despre portret. Totuși, un prim bun pas ar fi fost acela de a se abține să nu leșine.

– Plăcerea este de partea mea, doamnelor, tărăgănă Hallows.

Un păr blond, lung până la bărbie, era dat pe spate, descoperind o pronunțată chelie în formă de „v"

– Domnișoara Seaton se află aici însoțită de părinți, Lord și Lady Worsham, și de sora ei, explică Ben.

– Și dumneata, domnișoară Honeycote?

Un zâmbet prefăcut crestă falca lată a domnului Hallows.

Înainte ca Daphne să poată răspunde, o făcu Ben:

– Se află aici cu mama dumneaei, doamna Honeycote, și cu bunele sale prietene, Lady Olivia și Lady Rose Sherbourne. Sora ei este ducesa de Huntsford. L-ai întâlnit pe duce? Este un tip formidabil. Ben își îngropă bastonul în pământ, făcând mici cratere în țărână. Foarte protector cu familia lui.

Daphne se înfioră. Era convinsă că Ben era bine intenționat, dar intimidarea domnului Hallows nu părea să fie cea mai bună tactică.

Acesta și-ar fi putut da seama că ea are ceva de ascuns. Ea prefera să îl convingă că asemănarea ei cu femeia din portret nu era nimic mai mult decât o coincidență ciudată.

Domnul Hallows își frecă bărbia pătrată.

– Sunt sigur că v-am mai văzut înainte, domnișoară Honeycote. Poate în satul nostru?

Își încercă cel mai fermecător surâs al ei.

– Asta este prima oară când am plăcerea să vin în vizită. Am stat în Londra în ultimii ani, așa că provincia este o schimbare bine-venită. Înțeleg că, după picnic, va avea loc un joc de crichet. Ați jucat vreodată, domnule Hallows?

– În care parte a orașului locuiți?

Se alesese praful de încercarea ei de a schimba subiectul. Era o întrebare impertinentă și încerca să se hotărască cum să răspundă, când Ben o scoase din bucluc.

– Nu te învârți prin aceleași cercuri ca domnișoara Honeycote, Hallows. Ochii lui albaștri se aprinseră ca un semnal luminos de avertizare de la prora unei corăbii. Hai să ți-i prezint și pe ceilalți oaspeți.

Îl conduse cu fermitate pe domnul Hallows departe de doamne.

Bărbatul robust aruncă o privire peste umăr în timp ce se îndepărta, cu un zâmbet suspicios pe buzele slinoase. Lui Daphne i se întoarse stomacul pe dos.

– Ei, zise sec Louise, cu siguranță a fost bine.

Daphne își reprimă un fior.

– Prin comparație, domnul Hallows îl face pe Lord Foxburn să pară absolut fermecător. Nu cred că îmi doresc compania acelui domn.

– Nu? Ei bine, nu cred că ar înțelege aluzia. Pari un pic palidă. Nu ai vrea să ne umplem farfuriile și să ne așezăm un pic?

– O idee excelentă, consimți Daphne, dar nu făcu decât să ciugulească din mâncarea de pe farfuria ei. Conversația pe care o avusese cu domnul Hallows o apăsa ca un sac cu pietre.

Stătea acolo, folosind furculița care trebuia, îmbrăcată într-o rochie scumpă, dar de bun-gust neostentativ, învârtindu-se printre membrii înaltei societăți. După toate aparențele, era o domnișoară cuviincioasă, cu maniere impecabile.

Pe dinăuntru, încă era femeia din portrete.

Disperată. Indecentă. Rușinată.

Ceea ce nu dovedea decât că, chiar dacă purta hainele adecvate și se asocia cu oamenii care trebuie, nu putea face nimic ca să scape de trecut. Acesta o ajunsese din urmă în ziua aceea – sub forma domnului Hallows.

Cel puțin acesta nu pomenise nimic despre portret. Păruse că nu poate să își aducă aminte cu exactitate unde o mai văzuse. Dacă era adevărat că tatăl domnului Hallows, Lord Charlton, ascunsese tabloul, poate că avea să reușească să continue cu viclenia pentru încă o perioadă de timp. Destul cât să se gândească unde ar trebui să meargă după ce avea să părăsească Londra, preferabil într-un sat îndepărtat, unde nimeni nu ar crede despre ea că e ciudată din cauză că prefera izolarea și celibatul, în locul socializării și al familiei. Destul cât să permită Oliviei și lui Rose să își găsească niște soți minunați, iar mamei, să fie acceptată în întregime de celelalte femei măritate din lumea bună. Destul cât Daphne să își poată, cel puțin, freca nasul de mica ei nepoțică când aceasta urma să vină pe lume. Zâmbi la propria ei nebunie – insistența lui Anabelle că aceasta era însărcinată cu o fetiță se dovedea a fi contagioasă.

Ben îi aruncă o privire tăioasă, dar, dacă încerca să îi trimită un mesaj, ea nu îl putu descifra. Liniile sumbre din jurul gurii lui totuși nu prevesteau nimic bun. Trebuia să discute cu el.

Deocamdată însă, avea de jucat o partidă de crichet.

Era ultimul lucru pe lume pe care dorea să îl facă, dar nu putea nicidecum să o dezamăgească pe Olivia. Prietena ei alesese cu multă grijă cele mai potrivite echipe în seara ce trecuse. După ce se gândise pe îndelete și se răzgândise de trei ori, Olivia hotărâse ca ea și domnul Averill să se afle în echipe separate – un aranjament care urma să îi permită să îl privească mai bine pe parcursul jocului și să își pună cât mai bine în evidență rochia nouă.

Cel puțin acela era planul.

Olivia făcu niște modificări de ultim moment pentru sosirea neașteptată a domnului Hallows. Ca să păstreze echipele egale, îl obligase pe Ben să intre la serviciu, pe post de jucător la bătaie. Daphne se încruntă când el se îndreptă șchiopătând spre jucătorii adunați. Dacă el urma să facă ceva complet nesăbuit, cum ar fi fost să încerce să alerge, avea să fie obligată să facă, la rândul ei, ceva la fel de

nesăbuit, cum ar fi fost să încerce să îl pună la pământ. Spera să nu se ajungă la asta.

În afara Oliviei, nimeni nu se gândise la alcătuirea echipelor – cu atât mai puțin să întocmească vreun plan –, așa încât părea că schemele ei nu aveau să fie în van.

Păși în centrul zonei de joc desemnate și bătu din palme.

– Am întocmit echipele astfel încât să fie cât se poate de egale. Scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită și o desfăcu iute. Va fi o echipă A și o echipă B.

– Nu e prea original, așa-i? o tachină lordul Worsham.

Neintimidată, Olivia continuă:

– Eu și Rose vom fi căpitanii. Rose, în mod evident deranjată de rolul de căpitan, făcu ușor cu mâna. Echipa lui Rose va fi alcătuită din: domnișoara Jane Seaton, domnul Averill, domnul Fogg, Lord Foxburn și domnul Hallows. Olivia făcu semn cu mâna jucătorilor, îndemnându-i către sora ei. În echipa mea, vor fi: domnișoara Honeycote, domnișoara Louise Seaton, Lord Biltmore, domnul Edland și Lord Worsham. Evident, echipele noastre sunt destul de mici, dar nu văd nici un motiv pentru care să nu urmăm regulile corecte ale jocului din toate punctele de vedere.

– Dar nu avem nici o portiță, preciză domnul Edland.

– O problemă care este foarte ușor de corectat. Lordul Biltmore flutură câteva crengi ale căror capete fuseseră cioplite în vârfuri ascuțite și introduse câteva în pământ într-unul din capetele ariei de joc, măsură pașii până în celălalt capăt și repetă procedura. Am adus și restul echipamentului. Băgă mâna într-un sac de pânză aflat lângă cort și scoase o bâtă și o minge.

Sub îndrumările Oliviei, jocul începu, cu lordul Biltmore și domnul Averill pe post de aruncători. Bărbații își dezbrăcară jachetele și jucară în cămăși și veste. Olivia își dădu jos boneta, dar Daphne nu îndrăznea să îi îngăduie domnului Hallows să îi privească mai bine chipul. Jucătorii și spectatorii ovaționau laolaltă, pătrunși de spiritul competiției – deși nimeni nu lua jocul destul de în serios pentru a o mulțumi pe Olivia.

Ea era foarte supărată că Daphne nu era în stare să lovească cum trebuie mingea. În apărarea ei, Daphne spuse că nu era obișnuită să stea pe loc în timp ce un obiect zbura către ea ca o pasăre turbată. Și apoi, era preocupată de probleme mai grave decât datoria ei de

jucător aflat la bătaie. După ce și cea de-a patra ei încercare de a lovi eșuă, se hotărî că era în interesul echipei să-i dea bâta lui Louise.

Dar Ben părăsi terenul cu pași mari, șchiopătând puțin fără bastonul său, și o opri.

– Stai prea departe de portiță. Poftim!

Îi puse mâna pe umeri și o așeză în poziția corectă, făcând-o să se îmbujoreze. Slavă Domnului că încă purta boneta!

– Mingea vine teribil de repede. Abia dacă o pot zări.

– Asta din cauză că tot închizi ochii.

– Ce amabil din partea ta să menționezi asta!

Cu respirația caldă pe obrazul ei, spuse:

– Te voi ajuta. Întinse mâna, cuprinzând-o în așa fel încât trupul lui i-l înconjură pe al ei ca o armură și apucă mânerul bâtei imediat deasupra mâinilor ei. Așteaptă aruncarea. Când spun să îți iei avânt, rotești bâta în felul acesta. Poți să faci asta, Daphne.

Îi arătă mișcarea care, fu nevoită să admită, era mult mai lină decât mișcarea ei de sapă.

Ea își îndreptă umerii.

– Voi încerca.

Ben rămase aproape, dar dădu drumul bâtei, lăsând balansul pe seama ei.

Domnul Averill se răsuci și aruncă mingea spre ea. Ea apucă mai tare mânerul, hotărâtă să nu mai închidă ochii.

Mingea ricoșă o dată și veni mai aproape.

Ea închise ochii, fir-ar să fie! Dar doar pentru o secundă.

– Acum, strigă Ben din spatele ei, iar ea își luă avânt.

Lovi mingea. Or, mai exact spus, mingea îi lovi bâta. Olivia chicoti și flutură din brațe, un semnal clar pentru ca Daphne să fugă, dar aceasta nu putu decât să se holbeze la minge, care se rostogolise la aproape doi metri în fața ei. Nu era o distanță grozavă, era adevărat, dar reușise.

Iar Ben știuse că putea. Reveni la locul lui pe teren, cu o privire încrezută, satisfăcută pe chipul lui frumos.

– Încă nu e timpul pentru pauză? strigă Louise. Stătea pe marginea terenului de joc, fluturându-și evantaiul cu atâta forță, încât ar fi putut lansa o mică barcă cu pânze. Sunt moartă de sete.

– Și eu, ciripi Jane. Haide să bem ceva și să ne așezăm la umbră!

Jumătate din jucători se îndreptară imediat spre cort; ceilalți rămaseră să sporovăiască între ei.

– Dar n-am terminat nici măcar două reprize, zise Olivia, cu pumnii în șolduri.

– Poate că nivelul jocului nostru se va îmbunătăți după ceva răcoritor, spuse Daphne, deși se îndoia.

– Poate. Nu iese așa cum speram.

– Îmi pare rău. Pot face ceva?

– Nu, poate doar dacă ai vreo sugestie cum aș putea să atrag atenția lui James. Olivia ridică mingea, o aruncă în aer și o prinse cu o mână. Speram să-l impresionez cu toate cunoștințele mele despre joc.

Daphne zâmbi.

– Este clar că ești singura femeie de aici care știe ce face. Și pari și mai familiarizată cu regulile decât cei mai mulți bărbați.

Era adevărat. Din nefericire, cu cât Olivia încerca mai tare să câștige afecțiunea domnului Averill, cu atât el părea mai indiferent. Totuși, Olivia fu oarecum mai calmă după cuvintele lui Daphne și acceptă o scurtă pauză.

Daphne și Olivia găsiră două scaune așezate la umbră, unde sorbiră niște limonadă. În ciuda băuturii și a ușoarei adieri de vânt, Daphne se simțea foarte pleoștită. Mânecile odată umflate atârnau fără vlagă pe umerii ei, iar funda elegantă pe care și-o legase sub bărbie atârna și ea. Se consolă un pic cu ideea că toți ceilalți erau la fel de afectați și, prin urmare, la fel de jalnici.

– Merg să văd dacă nu cumva mama are nevoie de ceva, îi spuse Daphne Oliviei. Revin imediat.

Mama părea să îndure căldura destul de bine, dar Daphne dorea ca aceasta să nu exagereze. Purta o conversație animată despre croitorese cu Lady Worsham. Desigur, Lady Worsham nu știa că ele aveau în familie o croitoreasă expertă care se întâmpla să fie și ducesă. Daphne rămase la câțiva metri distanță, așteptând cu răbdare o pauză în discuție, când cineva o strânse de braț. Cu putere.

– Ești foarte vicleană, domnișoară Honeycote.

Se răsuci și se trezi față în față cu domnul Hallows, ochii ei ajungând la nivelul dinților lui cu pete maronii. Își smulse brațul și îl căută din priviri pe Ben. Unde *era*?

– Îl cauți pe schilod? Probabil s-a dus să tragă un pui de somn.

– Nu îmi place tonul dumneavoastră, domnule Hallows.

– Nu suntem cam cu nasul pe sus? Nu e nevoie să te prefaci cu mine. Știu unde te-am văzut. Și să zicem că nu era la biserică.

– Poate *credeți* că m-ați văzut, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

– Nici n-am spus asta. Dar eu te-am văzut. Ți-am văzut *portretul.*

Mâna lui Daphne tremură și băutura din paharul ei dădu pe dinafară.

– N-am avut niciodată un portret pictat. Acum, vă rog să mă scuzați.

– Nu fugi, zise el, prinzându-se de una dintre mânecile ei. Mai avem încă multe de discutat.

– Vă contrazic, domnule.

Își mută ochii către mâna pe care el i-o pusese pe umăr, iar el chicoti, înainte de a-i da drumul.

– Ți-ar prinde bine dacă m-ai trata cu mai mult respect. Tabloul acela aparține tatălui meu. Moșneagul ăla bătrân și nebun l-o fi ascuns el pe undeva, dar îl voi găsi. Mi-ar aduce un preț decent dacă ar fi să-l scot la licitație la White[1] ori la Boodle[2]. Între timp, aș putea să organizez o serată și să-l expun pentru plăcerea oaspeților mei. Sper din suflet că vei putea participa, domnișoară Honeycote.

Chiar dacă i se întorsese stomacul pe dos, ea îl privi rece.

– Cred că voi fi ocupată cu alte planuri.

El râse, cu un sunet ascuțit, ca un lătrat, care le făcu pe mama și pe Lady Worsham să își întoarcă capetele. Daphne zâmbi ca și cum l-ar fi găsit pe domnul Hallows drept cel mai fermecător partener de discuție. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama – sau oricine altcineva – să intervină. Iar singura persoană pe care ar fi dorit *să o vadă* apărând nu era de găsit nicăieri.

Domnul Hallows își linse buzele, cu o strălucire libidinoasă în ochi. Pe Daphne începu să o mănânce pielea, sub privirea lui cercetătoare, și nu își dorea nimic mai mult decât o baie și o cârpă, să se frece ca să se curețe.

---

[1] Club pentru domni aflat pe St. James Street, în Londra, considerat ca fiind unul dintre cele mai exclusiviste de acest gen. Membrii săi erau în majoritate persoane importante din nobilime. (n.tr.)

[2] Club pentru domni, aflat pe strada Pall Mall, în Londra. Era în rivalitate cu White și avea ca membri tot persoane din mica nobilime. (n.tr.)

– Mă pot gândi la tot felul de aranjamente benefice, zise el. Când îți vine mintea la cap, dă-mi de știre – dar nu tărăgăna prea mult. Nu sunt un bărbat răbdător.

Capitolul 20

Ben învârtea absent coniacul din pahar, în timp ce privea afară pe una dintre ferestrele înalte care dădeau spre fațada conacului Biltmore. Soarele după-amiezii târzii arunca umbre distorsionate asupra aleii, acolo unde Rowland Hallows striga un ordin către un vizitiu, înainte de a se cățăra în trăsură. Aceasta hurui de-a lungul drumului până când dispăru în spatele unui deal.

Hallows era o brută necivilizată, un individ periculos – nu foarte diferit de praful de pușcă aflat lângă un chibrit aprins. Singurul mod de a-l anihila era să obțină portretul lui Daphne, iar Ben avea să reușească.

Dar din Londra.

Urma să discute cu baronul prin scrisori și să îi facă o ofertă pentru portret. Poate că avea să dureze mai mult decât ar fi vrut, dar era singurul plan care avea sens.

Între timp, nu suporta să se afle în preajma lui Daphne. Pur și simplu nu putea. Atracția ei irezistibilă îl făcuse să facă lucruri nebunești cum ar fi să o îmbrățișeze în timp ce o mică mulțime îi privea. Atât timp cât se afla în aceeași casă cu ea, avea să îi fie greu să își țină mâinile departe de ea, așa că cel mai bun lucru pe care îl putea face era ca el să plece. Ea își asumase un risc mult prea mare atunci când intrase la el în cameră și nu putea să îi permită să o facă din nou. Nu când în balanță atârna reputația ei.

El trebuia să o salveze de la compromitere, pentru numele lui Dumnezeu, nu să o pună în pericol.

Așa că, de data asta, urma să facă ce trebuie: să se întoarcă la casa de la oraș și să continue să fie mentorul lui Hugh – doar până când acesta avea să se obișnuiască cu noul lui titlu și să își găsească o tânără drăguță care să îi fie vicontesă. Ben urma să continue să alerge după portret pentru Daphne și să îi trimită vești o dată pe lună sau cam așa ceva. Și, odată ce ambele obligații aveau să fie duse la bun

sfârșit, urma să se spele pe mâini și de Hugh, și de Daphne. Pentru totdeauna. Nu din cauză că nu îi plăcea compania lor, ci din contră, pentru că amândurora le-ar fi fost mai bine fără el.

Piciorul lui era de zece ori mai bine în ziua aceea, dar agonia zilei trecute era prea proaspătă în memoria lui pentru a risca un meci prelungit de crichet. Așa încât, cu prima ocazie, șchiopătă spre salon și își turnă un pahar.

Și acum era pe cale să își toarne un altul.

Cineva care își drese glasul îl făcu să se uite în direcția ușii. Doamna Norris ridică o bucată mică de hârtie împăturită, în timp ce se apropie de el.

– Mi s-a cerut să vă dau asta, Lord Foxburn.

Ben își puse jos paharul, se lăsă pe o sofa și așteptă până când menajera plecă înainte de a rupe sigiliul de ceară de pe bilet.

Trebuie să-ți vorbesc în particular. Dacă poți, vino, te rog, să te întâlnești cu mine în bibliotecă după ce toată lumea doarme.

D.

Ben ridică biletul la buze și inspiră adânc. Mirosul de citrice era aproape imperceptibil, dar exista. Pe de altă parte, poate că era atât de înnebunit încât doar își imagina.

Să o întâlnească pe Daphne singură în bibliotecă era cel puțin nerecomandabil.

Dar el știa, fără nici o urmă de îndoială, că avea să o întâlnească oricum. Era șansa perfectă de a-și lua rămas-bun.

Hugh și amicii lui de la Eton rămaseră treji până târziu, bând și jucând biliard. Dumnezeu știa că Ben nu le purta ranchiună lui Hugh și prietenilor săi pentru că se bucurau de o noapte de chefuit și de legarea de prietenii, dar chiar erau nevoiți să aleagă tocmai *acea* noapte ca să pună rămășag joc după joc, până la orele târzii ale dimineții? Abia după ora două, Edland și Fogg se împleticiră de-a lungul coridorului căutându-și paturile, izbucnind în râs de fiecare dată când vreunul dintre ei se ciocnea de perete.

Ben așteptă încă un sfert de oră ca să se asigure că fie adormiseră, fie leșinaseră, apoi se strecură din dormitorul lui și se îndreptă spre bibliotecă. Merse pe coridoarele familiare care duceau spre

bibliotecă, atent să nu facă zgomot cu bastonul ori să tulbure liniștea care cuprinsese casa.

Ușa bibliotecii era întredeschisă; doar o lumină slabă strălucea prin crăpătura de lângă tocul ușii. Ben intră și închise iute ușa în urma lui, apoi o încuie.

La prima vedere, încăperea părea pustie, apoi însă Daphne se ivi de după un scaun cu spătar înalt.

– Ben. Stătea în picioare stânjenită și își frângea mâinile. Mă întrebam dacă o să vii.

Încrederea pe care o avea în el nu era tocmai copleșitoare. Cum de altfel nu fu nici întâmpinarea. Nu se așteptase ca ea să zboare în brațele lui, dar ar fi putut arăta un pic mai fericită că îl vede.

– Ei bine, iată-mă!

– Îmi cer scuze că te deranjez astfel.

Veni un pic mai aproape. Rochia ei roșie-cafenie, din bumbac, era veche – probabil genul pe care îl purta înainte ca sora ei să se mărite cu un duce și să se mute în partea modernă a orașului, lăsând în urmă vechea lor viață. El privi cu nesaț această neașteptată apariție a fetei care fusese mai înainte.

– După ce ai plecat, s-a petrecut ceva la picnic. Mâinile îi tremurau. Ești singura persoană căreia pot să îi vorbesc.

– Să ne așezăm.

O luă de mână și o trase către o firidă ascunsă într-un alcov mic, aflat de-a lungul peretelui din fundul încăperii, apoi îi luă felinarul și șalul, înainte de a se așeza lângă ea, pe perna de catifea. Își sprijini bastonul de banchetă, puse felinarul pe podea, alături de ei și îi petrecu șalul pe după umeri. Tot ceea ce se afla în afara micului cerc de lumină pe care felinarul îl împrăștia părea îndepărtat și neimportant. În acel moment, nu exista nimic altceva în afară de Daphne și de el, în alcov. Și, desigur, problema care îi adusese laolaltă.

– E mai bine așa, zise el. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Are de-a face cu Rowland Hallows?

– Da. Știe, Ben. Chipul ei se crispă.

– Chiar dacă bănuiește că tu ești femeia din portret, deocamdată nu o poate demonstra. Charlton îl are ascuns.

– *Credem* noi că este ascuns. Sperăm că este. Dar dacă domnul Hallows pornește în căutarea lui? La urma urmelor, locuiește în aceeași casă.

Într-adevăr. Discutând cu membri ai personalului lui Hugh și cu unii dintre arendași, pe parcursul ultimelor câteva zile, Ben pusese cap la cap informațiile și își făcuse o imagine completă a lui Hallows, iar aceasta nu era deloc flatantă. Într-o vizită recentă la Londra, jucase pe sume mari – foarte mari. Pierduse tot ce avea și chiar mai mult. Ca de obicei, venise acasă ca să îi ceară bani tatălui său. De această dată însă, Charlton îl refuzase, iar Hallows îi aruncase cuvinte grele.

După aceea, lucrurile se înrăutățiseră. Hallows calomniase numele tatălui său, vorbindu-l de rău oricui era dornic să-l asculte. Sănătatea lui Charlton se deteriorase. Ben nu se gândi nici măcar pentru un moment că Hallows s-ar afla mai presus de a cotrobăi prin lucrurile tatălui lui. Probabil că el era de vină pentru lucrurile despre care Charlton spunea că dispăruseră.

– Știu că situația pare dificilă, dar voi găsi ceva. Trebuie doar să chibzuim bine la asta.

– Zicea că ar avea de gând să organizeze o serată și să expună portretul.

– Joacă la cacealma, afirmă Ben cu mult mai multă încredere decât simțea.

– Asta nu este tot. A zis că vrea să-l scoată la licitație într-unul dintre cluburile pentru domni.

Sfinte Dumnezeule! De fapt, era un plan chiar genial. Dacă tabloul se dovedea a fi pe jumătate la fel de frumos pe cât era cel pe care îl avea Ben, ar fi adus o sumă frumușică. Iar dacă domnii ar fi aflat despre identitatea subiectului, ar fi fost dispuși să plătească chiar mai mult. Una dintre membrele familiei ducelui de Huntsford, îmbrăcată doar într-o cămășuță? Cu siguranță ar fi izbucnit un adevărat război la licitație. Părea că și gândurile ei se îndreptau în aceeași direcție.

– Nu văd nici o cale de a ieși din asta.

Disperarea din glasul ei îl înspăimântă.

– Există întotdeauna o cale. Lucrurile nu sunt niciodată atât de rele cum par în toiul nopții.

– Spuneam doar că trebuie să renunț la orice speranță de a trăi în Londra, printre membrii înaltei societăți. M-am resemnat cu ideea că voi duce o viață simplă, retrasă, în provincie.

Stomacul lui se strânse.

– Îi vei permite unui fanfaron ca Hallows să te alunge din oraș? Unde ți-e spiritul de luptătoare?

– Sunt unele lucruri cărora o persoană nu li se poate împotrivi. Am pozat de bunăvoie pentru acele portrete – nimeni nu m-a obligat. Iar acum trebuie să trăiesc cu consecința acțiunilor mele. Dar familia mea și prietenii mei dragi nu ar trebui să o facă. Cu cât mă voi distanța mai repede de toți, cu atât le va fi mai bine.

Clipi iute și se întoarse către fereastră, având nevoie de o clipă, ca să se liniștească.

El păstră tăcerea timp de câteva secunde, dar apoi toate întrebările care se învârteau în capul lui se revărsară.

– Cum rămâne cu tine? Ai renunța la tot ceea ce ai visat? Am crezut că îți doreai un soț și copii. Am presupus că doreai să trăiești în preajma surorii tale, ca să o poți vedea oricând ți-ar dori inima.

– Așa este. Adică doream. Înainte.

– Atunci de ce ai da bir cu fugiții?

Ea își încrucișă brațele și își ridică bărbia. Chiar și în semiîntuneric, ochii ei albaștri fulgerară.

– Nu fug. Fac ce e mai bine pentru familia mea și pentru prietenii mei. E o diferență.

– Te *auzi* ce spui? Îi apucă umerii și o obligă să îl privească. Nu are nici un sens ceea ce zici. Crezi cu adevărat că familia ta ar fi fericită fără tine? Că sora ta ar fi mulțumită să participe la baluri extravagante în timp ce tu te-ai ofili într-o căsuță uitată de Dumnezeu, în mijlocul unei pășuni? Crezi că mama ta ar dormi noaptea, știind că fiica ei frumoasă, plină de viață, e ascunsă într-un sat cu o singură tavernă, unde numărul oilor îl depășește pe acela al oamenilor de șapte ori?

– N-ar fi chiar atât de rău.

– Nu? Cum rămâne cu Olivia și cu Rose? Amândouă au nevoie de tine, să le ajuți să se adapteze la scena socială. Tu domolești natura nesăbuită a Oliviei și o hrănești pe cea gânditoare a lui Rose. Cum se vor simți când vor afla că au fost părăsite – din nou?

Auzise povestirile legate de fosta ducesă, mama lor, care fugise pe continent.

Daphne își eliberă o mână și își frecă fruntea.

– Se vor obișnui cu ideea. Le voi face să creadă că este ceea ce îmi doresc.

– Nu sunt proaste, Daphne.

– Sigur că nu! Dar îmi vor respecta dorințele. Nu e nevoie să cunoască motivul pentru care plec.

– Poate că nu, dar tu îl cunoști.

– Despre ce vorbești?

– Nu ești sinceră cu tine însăți. Nu dorești să-l înfrunți pe Hallows ori posibilitatea ca portretul tău să fie văzut de elita londoneză.

Ea își apăsă pieptul cu mâna.

– Ideea mă îngrozește.

– De ce? Îți este rușine de ceea ce ai făcut?

– Nu prea. Am crezut că o ajut pe mama.

– Atunci de ce-ți pasă de ceea ce cred alții?

Se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Și eu, care credeam că *eu* sunt cea naivă. Ben, sunt o tânără cu un trecut dubios. Dacă portretul este făcut public, reputația îmi va fi distrusă fără posibilitatea de a fi reparată. Pot rămâne în Londra, să fiu marginalizată, ori pot părăsi orașul de bunăvoie. Prefer cea de-a doua opțiune.

Nu-i venea să creadă că ea vorbea serios. Pe cât de repede apăruse în viața lui, tot pe-atât de repede urma să o părăsească. Să îl părăsească. Sigur, oricum el avea de gând să se reîntoarcă în Londra. Nu așa era? Se ridică și își trecu o mână prin păr.

– Sunt sigur că ai prefera să te strecori în liniște. Este mai demn – mai puțin complicat, zise el tăios.

Ea oftă.

– Bănu...

– Dar în viață nu poți evita complicațiile. Viața este complicată, urâtă și dureroasă. Are negi. Nimănui nu-i place să se ocupe de partea asta, dar dacă încerci să te ascunzi de toate astea... ei bine, atunci nu trăiești cu adevărat.

Ea sări de pe banchetă și rămase în picioare înaintea lui, față în față.

– Ai mult tupeu să sugerezi că viața mea este mai puțin plină doar din cauză că nu sunt tot timpul nefericită, așa cum ești tu.

– Asta ar însemna să exagerez lucrurile, zise el sec. Nu recomand să ai o rană provocată prin împușcare în picior.

– Glumește cât vrei. Dar, în adâncul tău, știi că am dreptate. Îl împunse cu degetul în piept. *Tu* ești cel care nu vrei să mă lași să încerc să te ajut, pe mine ori pe oricine altcineva. Și știi care este motivul? Pentru că, atât timp cât ai dureri, nu ești nevoit să lași pe nimeni să se apropie de tine. Cinismul tău și amărăciunea ta ar putea să fie, la

fel de bine, zidurile unui turn și șanțul din jurul lui. Țin la distanță pe oricine, așa încât tu să te poți văita după placul inimii. Așa încât să nu trebuiască niciodată să riști să pierzi din nou pe cineva.

Imediat după aceea își strânse buzele. Dar vorbele fuseseră deja rostite.

Ceea ce era mai rău era că spuneau adevărul.

Rămaseră nemișcați, tăcuți amândoi, dar erau atât de apropiați, încât el putea să îi simtă respirația ieșind în adieri ușoare, rapide; îi putea vedea fiecare geană de pe pleoape.

Iar aerul dintre ei părea să trosnească.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el.

– S-ar putea ca și tu să ai. Surâse slab. Ce vom face?

– Păi, zise el rar, va trebui să întocmim un plan nou. Îl vom face împreună și îl vom duce la îndeplinire. Împreună. Nu va fi vorba de nici o fugă de scandal din partea ta, nici de a îndepărta oamenii din a mea. Ești pregătită?

Ea inspiră adânc.

– Cred că da.

– *Crezi* că da?

– Da.

Slavă Domnului!

– Ai vrea să auzi care este primul pas al acestui nou plan?

– Da.

– Ne sărutăm.

Chipul ei se deschise într-un zâmbet orbitor, care îi mai alină vânătăile usturătoare lăsate de schimbul lor de replici. Își făcu brațele cerc în jurul gâtului lui, alungând orice amintire a durerii.

– Îmi place planul acesta.

O trase și o lipi de el, și sângele i se înfierbântă imediat.

– Așteaptă să auzi cel de-al doilea pas.

Lent, cu tandrețe, o gustă, sugând ușor carnea plină a buzei ei inferioare. Gurile lor se contopiră perfect, ca și cum fiecare fusese alcătuit anume pentru a se completa unul pe celălalt. Respirația ei deveni a lui și invers, iar Ben știu că, și dacă urma să trăiască până la o sută de ani, nu avea să se plictisească vreodată, niciodată, să sărute, să se afle lângă ea. Frumusețea ei trecea dincolo de sfera vizibilului. Era un lucru tangibil, palpabil în fiecare vorbă bună și în fiecare gest grijuliu.

Când era lângă ea dorea să fie mai bun – demn de iubirea ei.

Nu era ca și cum ar fi putut fi vreodată. Dar nu se putea împiedica să nu o dorească pentru el însuși. Pentru totdeauna.

Îi cuprinse ceafa în palmă și coborî cu săruturi de-a lungul gâtului ei.

– Te-ai gândit vreodată că poate am fost meniți să fim împreună?

Se retrase un pic ca să îl privească, cu pleoapele îngreunate de pasiune.

– Ce vrei să spui?

– Am portretul în care stai pe fotoliul azuriu. Dacă nu ar fi fost jocul acesta al sorții, nu te-aș fi înfruntat niciodată, cerându-ți să stai departe de Hugh.

– Mulțumesc că mi-ai amintit de asta. Pe buze avea un zâmbet jucăuș.

– Legătura aceea a făcut ca tu să-mi ceri ajutorul pentru a găsi cel de-al doilea portret.

– Vai, milord, zise ea, tachinându-l, acesta este un punct de vedere foarte romantic. Sună aproape ca și cum ai crede că intervenția divină ne-a adus pe amândoi la momentul acesta.

Nu prea.

– Nu cred în genul acesta de lucruri.

Ea își îngustă privirea.

– Nu?

– Am văzut prea multă durere și suferință ca să cred într-o ființă supremă binevoitoare.

Daphne dădu din cap, iar el se simți ușurat că ea nu îl acuzase imediat că este un păgân.

– Este întrebarea care i-a chinuit pe marii filosofi de-a lungul vremii. Nu cred că voi putea să te fac să te răzgândești în noaptea asta.

Poate că nu. Dar dacă cineva ar fi putut să îl convingă de contrariul, ea era aceea.

– Gândește-te la asta, continuă ea. Există binele care să echilibreze răul. Iar faptul că sunt aici, cu tine, mă face să mă simt foarte bine. Chiar dacă nu suntem tocmai cuminți.

Dacă ar fi știut ea o părticică din gândurile necuviincioase care îi treceau lui prin minte, ar fi leșinat pe loc. O dorea. Foarte tare. Dar nu-și dorea ca ea să facă dragoste cu el din recunoștință ori, și mai rău, dintr-un sentiment de obligație.

– Te voi ajuta să obţii portretul de la Charlton ori de la Hallows, ori de la oricine naiba îl are, indiferent de ce se întâmplă – ori nu se întâmplă – între noi, astă-noapte. Este un lucru deja hotărât.

Avea să obţină portretul pentru ea ori urma să moară încercând.

– Te cred.

Dădu din cap cu solemnitate.

– Dar permite-mi să-ţi spun ce mi-ar *plăcea* să se petreacă în noaptea asta. La ce am visat în săptămânile de când te-am întâlnit.

Daphne îşi învârti degetele în părul scurt de pe ceafa lui.

– Ascult.

O trase din nou pe bancheta din firidă şi aranjă câteva perne în spatele ei, înainte să o aşeze.

– Vreau să te ţin în braţe şi să te sărut până când ameţeşti de dorinţă.

– Îmi place cum sună.

Îi mângâie decolteul modest al rochiei, degetul lui alunecând peste pielea netedă a pieptului ei.

– Apoi vreau să-ţi scot rochia asta şi cămăşuţa, şi orice altă piesă de îmbrăcăminte pe care ai purta-o.

– Da? Şi ce urmează?

Tonul ei înflăcărat îi înfierbântă şi mai mult sângele.

– Ţi-aş săruta fiecare centimetru al pielii. Aici. Îi desenă un x pe curba umărului. Aici. Marcă adâncitura dintre sânii ei. Şi aici, zise el, mângâindu-i curba şoldului. Abia apoi, după ce voi fi explorat pe placul inimii, am face dragoste.

– Înţeleg, zise ea, cu respiraţia un pic întretăiată. Şi cum s-ar întâmpla asta?

– La început, foarte lent. Apoi însă amândoi am dori mai mult. Îi desenă conturul feţei cu mâinile. Şi dorinţa ar deveni din ce în ce mai puternică, până când amândoi am fi consumaţi de ea.

Ochii ei se măriră.

– Adineauri ai părut aproape... romantic.

– Nu vreau să faci nimic din ceea ce ai putea regreta, Daphne. Ţin la tine prea mult ca să te rănesc.

– M-am hotărât încă din ziua în care am venit în dormitorul tău, poate chiar mai de dinainte, că doresc să fiu cu tine. Ne-am legat deja în atâtea feluri – prin durere, teamă, dorinţă şi speranţă –, încât nu-mi pot imagina că pot fi cu oricine altcineva. Nu în felul acesta.

Cuvintele ei îl treziră la realitate.

Nu din cauză că se îndoia de faptul că el o iubea. Ci din cauză că el *chiar* o iubea.

– Nu pot face nici o promisiune în legătură cu noi, o avertiză el. Știu doar că îmi doresc ca tu să fii fericită și că aș face orice pentru a asigura această fericire.

– Sunt fericită chiar în clipa asta, toarse ea ca o pisică.

Un surâs lent se așternu pe buzele lui Ben.

– Pariez că mă pot gândi la câteva lucruri care te-ar face și mai fericită.

Capitolul 21

Stroke[1]: *(1) Mișcarea pensulei unui artist pe o pânză. (2) O mângâiere drăgăstoasă care adesea dă naștere unui delicios – deși tulburător – gen de furnicături prin trupul cuiva.*

Ben ţinu între palme chipul lui Daphne și o sărută pe îndelete, degustându-i gura cu limba până când membrele ei deveniră grele și slăbite. Își înfipse mâinile în părul ei, iar presiunea moale a vârfurilor degetelor lui pe pielea capului ei o excită, trezindu-i simţurile dintr-un somn adânc.

Și atunci, ea știu. Îl iubea.

Era destul de sigură că și el o iubea. Fiecare sărut prelungit pe buzele ei, fiecare dezmierdare tihnită pe pielea ei spunea foarte multe. Focul din ochii lui era temperat de o tandreţe care îi strângea inima. Nu conta că el nu rostise încă vorbele – în timp, avea să o facă.

El îi mângâie trupul, urcându-și mâinile până sub curbura sânilor, și se uită la ea, ca și cum voia să își întipărească în memorie fiecare centimetru din ea. Nu își pusese corset – doar aruncase pe ea rochia simplă, de culoarea ruginii, peste cămășuţă, înainte de a se furișa din camera ei. Privind în urmă, își dorea să fi purtat ceva mai drăguţ, mai feminin. Părea totuși că pe Ben nu îl deranja rochia ei veche.

[1] Cuvânt care în limba engleză are două sensuri: *trăsătură* (linie trasă, cu o singură mișcare, pe hârtie ori pânză cu creionul, pensula etc.) și *dezmierdare*. (n.tr.)

Mâinile lui lunecau peste materialul moale, uzat, aprinzând o cărare de foc peste șoldurile, fundul și sânii ei. Ea se zvârcoli și se apropie mai mult de pieptul lui lat, dorind să poată azvârli nenorocitele de straturi care îi separau pielea de palmele lui.

– Te-am dorit din ziua în care te-am întâlnit, dar nu am visat niciodată că te voi avea.

Se uita fix la gura ei ca și cum ar fi dorit să o sărute din nou, punând paie pe focul din pântecul ei. Destulă vorbărie! Nerăbdătoare să îl guste, se mișcă brusc pe perna din firidă și își ridică chipul către al lui.

El se retrase, cu fața dintr-odată foarte serioasă.

– Ești absolut convinsă, Daph? Pentru că ceea ce suntem pe cale să facem nu poate fi desfăcut.

Ea se gândi la prima dată când îl întâlnise la serata lui Anabelle și la sentimentele arzătoare pe care i le stârnise chiar de atunci. Cu o singură privire, îi făcuse măruntaiele să i se topească precum ciocolata. Nu mai simțise niciodată genul acela de dorință – care o făcea să dorească să azvârle de pe ea orice urmă de haină și să îl dezbrace și pe Ben de ale lui.

Dar Daphne înțelese ce întreba el. Dacă i se dăruia, aveau să existe urmări.

În St. Giles, se obișnuia ca fetele să se culce cu bărbați – din dragoste, curiozitate, bani ori nevoie de protecție. Cele mai multe dintre prietenele ei căsătorite erau deja însărcinate în ziua nunții și toate o necăjiseră pe Daph din cauza felului ei de a fi, în aparență rușinos. Dar mama o învățase că sexul era un lucru care trebuia păstrat și împărtășit cu bărbatul pe care avea să îl ia de soț – iar credința aceea era adânc înrădăcinată. Desigur, orice domn s-ar aștepta ca mireasa lui să fie virgină. Ceea ce însemna că acea unică noapte de pasiune alături de Ben avea să o împiedice să se căsătorească vreodată. Un gând înspăimântător. Fără soț, fără copii, fără viitor. Doar zeci de ani de îmbătrânire... în singurătate.

Ben îi mângâie brațele, desenând cercuri cu degetele mari.

– Ai putea pleca. Aș înțelege.

Ea înghiți în sec, mai sigură decât fusese vreodată.

– Nu voi pleca.

El lăsă să îi scape un oftat lung, ferm.

– Vino aici!

Își trecu mâna în sus și îi cuprinse sânul, tachinându-i blând sfârcul cu degetul mare. Fierbințeala se adună între picioarele ei, iar ea gemu moale.

Ben întinse mâna și ajunse la spatele rochiei, desfăcându-i șireturile. Ei i se făcu pielea de găină când aerul mai rece îi gâdilă omoplații. Îi trase rochia, arătând o fărâmă din nerăbdarea pe care ea o simțea, și în câteva secunde o eliberă din cusăturile restrictive, făcând-o să uite de anii de avertismente. El aruncă rochia peste umărul lui, pe brațul scaunului cu spătar înalt.

Îmbrăcată doar în cămășuță, Daphne tremura. Batistul subțire i se lipea de sâni, care se simțeau dornici și grei. Sfârcurile i se întăriră sub intensitatea privirii lui.

Își păstră ochii lipiți de ea, în timp ce își dezbrăca jacheta – de parcă ea ar fi dispărut dacă el ar fi privit în altă parte. Nu se deranjase să își pună o lavalieră la gât, nici vestă, pentru întâlnire, ci doar o cămașă simplă din batist. Pe la gât, acolo unde cămașa era deja deschisă, ea putu să arunce o privire către contururile musculoase ale pieptului lui. I se opri respirația când el veni deasupra ei, cu brațele fixate de-o parte și de alta.

– Ești cel mai minunat lucru pe care mi-au căzut vreodată ochii, Daph. Glasul îi era îngroșat de emoție. Chiar și acum, în întuneric, radiezi bunătate și lumină. Tot ceea ce a lipsit din viața mea.

Ochii o arseră, și nasul o gâdilă. *Cu siguranță* o iubea.

– Păi, acum sunt aici.

Își arcui spatele spre el, iar el își afundă cu sete capul către sânul ei, prinzând un sfârc. Batistul subțire al cămășuței ei era o barieră, dar nu prea. Limba lui păcătoasă îmbibă curând materialul și, când se mută la celălalt sân, aerul rece îi sărută sfârcul ud ca un al doilea amant; coapsele îi pulsară de dorință.

Își introduse o mână pe sub cămașa lui și îi mângâie suprafața plată, dură, a abdomenului și întinderea lată a pieptului. Fiecare mișcare dibace a trupului lui emana forță, putere, control. Cel puțin în noaptea aceea, el îi aparținea.

El supse, mușcând-o ușor din când în când, până când ea începu să se zvârcolească sub el, dorind cu disperare mai mult. Ca și cum el știa asta, se mișcă în așa fel încât se lungi alături de ea și, în timp ce o privea fix în ochi, își introduse o mână caldă pe sub tivul cămășuței ei. Mângâie pielea sensibilă din spatele genunchiului, apoi o luă în

sus, pe interiorul coapsei. Ea se opuse nevoii de a-și lipi picioarele și, în schimb, își lăsă trupul să îi răspundă. Degetele de la picioare i se încovoiară, iar pielea i se înroși; inima îi bubuia.

El îi trasă cercuri mici, înnebunitoare, pe pielea netedă a coapselor. Când atinse cârlionții de la îmbinarea coapselor, căldura îi inundă gâtul și fața; simțea furnicături delicioase. Privirea lui cu pleoape grele era încă lipită de ea, de parcă îi măsura reacția la fiecare mângâiere. Ca și cum singurul lui rost în viață era acela de a-i aduce ei plăceri nesfârșite, binecuvântate.

Era o nebunie din partea ei să îl lase să își ia libertatea de a face astfel de lucruri, dar avea încredere în el. Atingerea lui sigură, priceputǎ, o umplea de o dorință dulce, arzătoare. În timp ce explora tandru faldurile sensibile ale cărnii ei, îi șoptea lucruri aţâţătoare în ureche, înnebunind-o de dorință.

– Vreau să te văd toată. Să te gust toată. Cămășuța trebuie să dispară.

Ea se ridică în capul oaselor, iar el o scoase de pe ea dintr-o singură mișcare dibace, lăsându-i pielea expusă aerului și privirii lui admirative. Orice jenă pe care o simțise se topi atunci când, la rândul lui, își scoase cămașa, lăsând la vedere mușchii vânjoși ai brațelor și un trunchi care se îngusta spre șoldurile strâmte.

Era frumos și plin de cicatrice, și masculin din toate punctele de vedere. Abdomenul îi era acoperit în partea de jos de păr pufos, iar ea întinse mâna ca să atingă peticul aflat în imediata apropiere a beteliei pantalonilor lui, ca să vadă dacă era atât de pufos cum părea.

Era.

– Dumnezeule, Daphne!

Mâna ei îngheţă.

– Este în regulă?

– Da. Doamne, da.

Înainte să își dea seama ce face el, Ben o împinse pe spate, pernele mătăsoase susținându-i capul și gâtul.

Părea să se țină de promisiune și să sărute fiecare bucățică din ea. Trebuia să își dea seama că el avea să fie foarte, foarte minuțios.

Nu lăsă să-i scape locul din spatele urechii ei. O întoarse ca să se poată ocupa de adâncitura din zona șalelor și își croi drum în sus, pe coloana spinării, până la ceafă, înainte de a o așeza din nou pe spate.

Alene, o sărută de-a lungul claviculei, între sâni, coborî spre buricul ei și... mai jos. I se tăie respirația, dar i se oferi.

În loc să treacă mai departe, așa cum făcuse cu toate celelalte locuri, Ben stărui. Capul lui întunecat se cuibări între picioarele ei, părul lui moale gâdilându-i partea interioară a coapselor. Atinse cu limba partea ei cea mai sensibilă, tachinând-o și aducând-o din ce în ce mai aproape de un abis. Un strigăt moale îi scăpă din gâtlej, iar mușchii abdomenului i se încordară. Treptat, crescu presiunea limbii, impunând un ritm hipnotizant, până când pulsul de acolo, de jos, i se împrăștie până în urechi și... și...

Explodă dulce. O căldură lichidă se împrăștie din miezul ei, prin membre, și ieși prin fiecare deget de la mâini și de la picioare. Își mușcă buza ca să nu strige în timp ce tremurăturile înfloriră, apoi se stinseră ușor, lăsând-o satisfăcută, somnoroasă și moleșită de mulțumire.

Cu ochii pe jumătate închiși, îl privi ridicându-se și luându-i șalul de pe scaun. Se așeză lângă ea și o trase pe pieptul lui cald, cu miros de mosc, înainte de a o acoperi cu șalul. Ea se jucă leneș cu ciucurii de pe marginea șalului și aștepta.

Ca bătăile inimii să-i revină la normal.

Ca Ben să spună ceva.

Ori să o sărute.

El alese ultima variantă. De data asta, limbile lor se uniră cu un scop. Fiecare atac și fiecare ripostă îi aduceau mai aproape de sfârșitul inevitabil al acelei nopți. Ea avea să fie a lui.

Daphne nu avea nici o promisiune din partea lui Ben și nu aștepta nici o propunere.

În ciuda îndoielilor ei, i se dăruia de bunăvoie pentru că, indiferent de ceea ce el avea să simtă ori să facă după acea noapte, pentru ea nu urma să mai existe nimeni altcineva în afară de el.

Bâjbâi stângace la pantalonii lui, în timp ce el se lupta cu ghetele, și amândoi râseră atunci când el fu cât pe-aci să dărâme felinarul. Dar el își reveni atunci când își scoase pantalonii, lăsându-și piciorul gol. Se întoarse cu fața, iar ea putu să îi vadă pe chip efortul pe care îl făcuse ca să își lase la vedere coapsa sfârtecată – partea din el pe care el o considera hidoasă. Cea mai mare slăbiciune a lui.

Sincer, ea era prea absorbită de o altă parte a anatomiei lui ca să-i acorde prea multă atenție.

Probabil că el interpretă greșit expresia de pe chipul ei.

– Ai vrea să-mi pun înapoi pantalonii, cel puțin parțial? Nu ar trebui să fii obligată să o privești ori să o atingi.

– Vino aici!

Se întinse alături de ea, având grijă să țină departe de ea piciorul rănit.

– Știi ce îmi place cel mai mult atunci când sunt cu tine? întrebă ea.

– Diplomația și farmecul meu?

– Faptul că între noi nu există secrete. Nu trebuie să ascund nimic de tine, iar tu, la rândul tău, nu trebuie să ascunzi nimic de mine.

– Asta e diferit, zise el cu seriozitate.

– Ai dreptate. Nu este un defect de caracter. Este o cicatrice, și o urăsc, dacă vrei să știi adevărul.

El se retrase imperceptibil.

– Nu pentru motivele la care te gândești tu. O urăsc pentru că reprezintă suferința prin care ai trecut și pe care încă o înduri și pentru faptul că îți amintește de ziua în care ți-ai pierdut prietenul, și pentru că te face să te simți inferior când nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Întinse mâna în spatele lui și mângâie una dintre fesele lui încordate, apoi mușchiul răsucit și adâncițurile care îi mutilau coapsa. El se încordă, dar îi permise să continue să îl mângâie pe picior și, nu după mult timp, păru să se relaxeze.

– Am de făcut o mărturisire, zise ea.

– Există un al treilea portret? Și ești complet goală în el?

– Foarte amuzant! Nu. Mai devreme nu am băgat de seamă piciorul tău pentru că eram prea distrasă de...

El se sprijini pe cot și rânji.

– De?

– Știi tu.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Va trebui să fii mai exactă.

Ea își coborî privirea – la acel loc – și apoi își mută iute privirea. Sfinte Dumnezeule! Bine. Avea să accepte provocarea. Întărindu-și hotărârea, îl privi direct în ochii albaștri ca de gheață și ignoră fierbințeala care îi inundă chipul.

– Mă referem la... ăăă... bărbăția ta.

– Vrei să spui mădularul meu.

– Ăăă, da.

El veni mai aproape și, cu glas răgușit, îi șopti la ureche:

– De ce nu rostești cuvântul? Pentru mine. Îi sărută gâtul, și pulsul dintre picioarele ei reîncepu; se umezi de dorință. Spune că te-ai uitat la mădularul meu.

– Eram – i se puse un nod în gât – destul de subjugată de... de...

El își linse degetul și frecă ușor vârful unui sfârc întărit.

– Spune-o!

– ... mădularul tău.

Expiră tremurător.

– Este un început promițător. Te voi învăța să vorbești ca un marinar cât ai zice pește.

Ea apucă o pernă de sub fundul ei și îl lovi cu ea peste cap. Nu își amintea ultima oară când fusese atât de fericită.

Lovitura duse la sărut, care apoi duse la tot felul de lucruri necuviincioase. Ben o tachină delicios gâdilând-o cu franjurii șalului peste sâni și peste pântec. Oriunde atingeau franjurii, acolo mergea și gura lui. Iar franjurii merseră *pretutindeni*.

Trupul ei era în același timp relaxat și atât cât el se lăsă cu blândețe peste ea, așezându-se între picioarele ei și apăsând ușor, insistent, la intrarea ei.

– Spune-mi dacă te rănesc.

– Nu mă vei răni, zise ea, cu mai multă încredere decât simțea de fapt. La urma urmei, tocmai îl văzuse în toată goliciunea lui splendidă, și era acum conștientă de mărimea relativă a lucrurilor. Îmi doresc asta, îl liniști ea din nou. De asta, era sigură.

Lent, el se împinse în ea și, deși ea făcea tot posibilul ca să îl primească, începu să își piardă nădejdea că aveau să se potrivească vreodată așa cum trebuie. Apoi însă, el începu să o sărute adânc și să își legene coapsele într-unul dintre cele mai minunate ritmuri. Își trecu mâinile peste pieptul lui. Inima lui bătea nebunește – la fel și a ei. El respira rapid, suflând puternic – la fel ca și ea. Trupurile lor lucrau împreună, ridicându-se și căzând, atacând și retrăgându-se, până când, în cele din urmă, el se strecură înăuntru. Lărgind-o, umplând-o. În întregime.

Atunci el rămase nemișcat, cu tot trupul încordat. Un luciu de transpirație îi apăru pe frunte.

– Ești bine? întrebă el.

– Da, zise ea, netezindu-i linia dintre sprâncene, dar mâna ei tremura. Mai mult decât bine. Tu cum ești?

El își închise pentru o clipă ochii și mormăi ceva care putea foarte bine să fi fost un blestem.

– Doresc ca asta să fie bine pentru tine, zise el, dar te simt atât de... bine. Nu știu dacă pot rezista destul cât să...

– Nu-ți face griji! Dădu la o parte de pe ochii lui o șuviță rătăcită. Expresia lui era întunecată, meditativă și... înfometată. Vreau să-ți ofer plăcerea pe care tu mi-ai dat-o. Bănuiesc că și mie îmi va face plăcere.

El începu din nou să se legene, mișcându-se atent în interiorul ei, lărgind-o mai mult decât ar fi crezut ea că era posibil.

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Mi-au plăcut toate etapele care au dus până la momentul acesta.

– Ești uimitoare, știi asta?

O sărută ca și cum ar fi murit dacă nu o avea. Împinse mai tare și mai adânc. Ea își înfășură în mod instinctiv picioarele în jurul lui pentru a-l aduce și mai aproape, iar el mârâi ca și cum ar fi fost mulțumit. Așa că ea se mișcă în continuare, arcuindu-și spatele ca să îl primească mai adânc, iar el gemu. Ori poate fusese ea cea care gemuse, pentru că pulsarea dulce, insistentă începuse din nou și nu se mai putea gândi la nimic altceva decât să o reaprindă și să o lase să ardă până la epuizare.

Ben își coborî capul și o sărută pe gât și pe umăr, zgâriindu-i pielea cu barba care îi crescuse ușor. Legănarea deveni mai intensă. Împingea mai repede și mai repede, tachinând cea mai sensibilă parte a ei cu fiecare împingere.

Respirația ei deveni un gâfâit întrerupt; mărgele mărunte de transpirație apărură pe fruntea lui.

– Daphne. Era o rugăminte, dar ea nu știa ce anume însemna. Dă-ți drumul! Ca mai înainte.

Ea dorea asta. Sfinte Dumnezeule, chiar dorea. Dar cum se făcea asta?

– Voi încerca, zise ea cu seriozitate.

El zâmbi.

– Închide ochii.

Ea îi închise, iar el o atinse acolo unde corpurile li se uneau, descriind cercuri mici până când ea se contorsionă cu o anticipare dulce, cu sufletul la gură. În tot acest timp, el continuă să intre și să iasă, mai tare și mai repede, până când...

– Vai, Dumnezeule! Trupul îi fu cuprins de plăcere.

Val după val o copleșea și, de îndată ce ultimul val delicios trecu, Ben se retrase. Aerul rece se năpusti asupra ei în timp ce el se dădu la o parte, apucă o cârpă – poate o batistă? – și își vărsă sămânța în ea.

Cuprinsă dintr-odată de jenă, Daphne se înveli cu șalul.

Ben reveni și se așeză lângă ea, așa că se ridică și ea în fund. Își împleti degetele cu ale ei, dar nu spuse nimic. Ea își dorea ca el să îi explice ceea ce tocmai se întâmplase. Nu partea fizică – pe asta o înțelegea. În cea mai mare parte. Era mult mai curioasă să știe ce însemnase pentru el – ori ce nu – și motivul pentru care nu își dăduse drumul în interiorul ei. Bine, evident, nu dorea să existe un copil. Dar totuși.

– Cum te simți? întrebă el, în cele din urmă.

„Glorios. Confuză. Ca și cum aș vrea să plâng."

– Bine.

– Am încurcat rău lucrurile, nu-i așa?

Pentru ea nu era o încurcătură.

– Cum așa?

– Trebuia să te ajut să recuperezi portretul, nu să te seduc.

– Nu le poți face pe amândouă?

El rânji.

– Ba da. Dădu drumul mâinii ei, se ridică și îi adună lucrurile, oferindu-i suficiente ocazii de a-i admira fundul. Liniile musculoase ale spatelui său o făcură să ofteze.

– Ai spus ceva?

Îi dădu cămășuța și rochia.

– Nu.

Simțindu-se inexplicabil de rușinoasă, se întoarse cu spatele la el, în timp ce își strecură brațele în cămășuță, o trase în jos, și se îmbrăcă, tremurând, cu rochia. Când se întoarse din nou cu fața către el, acesta era deja îmbrăcat cu pantalonii și își trăgea ghetele, cutremurându-se în timp ce se lupta cu cea dreaptă.

– Voi merge mâine să vorbesc cu Charlton, zise el.

Ah, era mult mai ușor să discute despre portret decât despre orice plan viitor ar fi putut avea. Lașul!

– Mulțumesc, spuse ea.

– Te voi anunța cum a mers.

Cu ghetele în picioare, se ridică, protejându-și piciorul rănit.

– Ți-am mai adus niște tătănească. Aproape că uitase. Adânc în buzunarul rochiei sale se afla săculeţul pe care doamna Norris i-l adusese de la spiţer. I-l înmână. Sunt fericită să îţi pun o cataplasmă ori de câte ori ai nevoie, dar m-am gândit că ar trebui să păstrezi puţină cu tine, în caz că nu sunt prezentă.

El îi luă mâinile în ale lui și îi oferi un zâmbet care îi înmuie genunchii.

– Credeam că ești infirmiera mea permanentă.

Dumnezeu să o ajute. Orice fată normală, aflată în situaţia ei, ar fi pretins o cerere în căsătorie. După un singur rânjet de crai din partea lui, ea era pe cale de a accepta cu bucurie un post de infirmieră permanentă.

– Ești un pacient dificil.

– Cum aș putea să te recompensez?

O lumină jucăușă străluci în ochii lui.

– Ai grijă de tine și de piciorul tău.

Puse săculeţul cu tătănească în palma lui, pur și simplu. El ridică felinarul și i-l dădu.

– Mergi tu prima. Fii cu băgare de seamă, zise el, sărutând-o pe frunte.

Ea se împletici un pic în timp ce se îndepărta.

– Ne vedem mâine?

– Desigur. Își feri privirea, făcând-o să se îndoiască de adevărul vorbelor lui. Noapte bună.

Se furișă înapoi, în camera ei, sperând că noaptea petrecută cu Ben era începutul a ceva minunat... și nu sfârșitul.

Capitolul 22

– Îmi cer scuze, Lord Foxburn. Lord Charlton nu primește oaspeți.

Ben îi aruncă un zâmbet orbitor menajerei. Cel puţin, el sperase că fusese orbitor. Ar fi putut părea disperat.

– Să primească oaspeți? La această oră matinală? N-aș crede. Asta nu este o vizită de curtoazie, ci doar o vizită prietenească. A părut să reacţioneze foarte bine data trecută când am venit, și doream să îl mai salut o dată înainte de a mă întoarce în oraș. Vedeţi, plec în

câteva ore, așa că nu e ca și cum aș avea de gând să mă instalez aici. Nu vreau decât să-mi iau la revedere de la stimabilul domn.

Doamna Parfitt clătină cu tristeţe din cap.

– Mă tem că este imposibil. Lord Charlton nu este conștient de două zile.

Dumnezeule!

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic ieșit din comun. A fost foarte bolnav.

Era ciudat că Hallows nu menţionase, în timpul vizitei din ziua precedentă, faptul că sănătatea tatălui său se deteriorase brusc. Fusese jovial ca un om beat pe toată durata jocului de crichet.

– Ce zice medicul?

– Nu mai e nimic de făcut, în afară de a-i băga pe gât supă cu lingura, atunci când putem. Am rugat-o pe sora mea să vină și să aibă grijă de el. Stau cu el când pot, dar prea multe îndatoriri mă iau de lângă patul lui. Mă simt mai bine știind că e cineva acolo, în caz că se trezește. Agnes îl ajută să se simtă cât se poate de confortabil.

– Lordul Charlton este norocos să aibă o menajeră atât de descurcăreață și de grijulie. Își mângâie leneș bărbia. Domnul Hallows trebuie să fie înnebunit din cauza sănătăţii tatălui său.

Ea se încruntă, încreţindu-și bărbia.

– Așa s-ar putea crede, dar nu. Domnul Hallows este preocupat de alte lucruri.

– Cum ar fi... jocurile de noroc și băutura?

Doamna Parfitt își ridică ochelarii pe nas și aruncă o privire înapoi, peste umăr.

– Exact.

Ben stătea încă stingher în picioare în foaier, nici în casă, nici în afara ei, iar piciorul începu să îl doară. Dar avea o bănuială cum că menajera i-ar fi putut fi aliat.

– Am putea lua loc să discutăm pentru un moment, doamnă Parfitt?

Ea își frânse mâinile micuţe.

– Sunt sigur că domnul Hallows nu ar fi de acord.

– Doarme încă?

Ea aprobă, dând din cap.

– Nu voi sta mult. Am o idee despre cum l-am putea ajuta pe Lord Charlton.

– Urmați-mă, vă rog! Merse agale pe coridor până la micul ei birou, aflat în spatele casei, și îl invită să intre, făcându-i semn cu mâna. Luați loc, vă rog!

Borcane și conserve umpleau rafturile de deasupra mesei la care se așezase el, și aromele liniștitoare de cafea și de izmă umpleau aerul. Doamna Parfitt își scoase capul pe hol și privi în ambele părți înainte de a închide ușa și de a se așeza pe scaunul de lemn din fața lui, cu spatele drept ca un ulm și mâinile în poală. Îl privi răbdătoare.

– În timpul ultimei mele vizite, lordul Charlton a menționat faptul că unele dintre bunurile domniei sale au dispărut – butoni, un ceas, lucruri de acest fel.

Fața ei se înroși.

– Nici unul dintre membrii personalului meu nu s-ar coborî într-atât încât să fure.

– Nu am vrut să sugerez că ar face-o. Făcu o pauză pentru a permite adevărului să își găsească ecou. Însă domnul Hallows ar putea fi responsabil.

– N-aș îndrăzni să fac o astfel de acuzație.

– Desigur că nu. Dar Ben putea să își dea seama după privirea ei că ea avea suspiciuni legate de fiul nemernic al lordului Charlton. Sugerez doar că, atât timp cât baronul este bolnav, ar trebui să fiți cu ochii pe domnul Hallows. Nu-i îngăduiți accesul la bunuri de valoare cum ar fi bijuterii, obiecte de colecție, argint... tablouri prețioase.

Doamna Parfitt clipi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

– Nu-i putem impune domnului Hallows unde să meargă și ce să facă. Totuși, mă simt mai bine știind că Agnes stă lângă lordul Charlton. Nu este o femeie mică și ar trebui să fie o persoană cu foarte mult curaj aceea care ar îndrăzni să intre în dormitorul lui ca să îi ia lucrurile personale.

Problema era că Rowland *era* îndrăzneț. Și prost. Și, foarte probabil, disperat.

– Ați putea menționa câte ceva și personalului masculin. Dați-le instrucțiuni să fie discreți, dar vigilenți.

– Sunt de acord că așa ar fi prudent. Ochii doamnei Parfitt zburară către ceasul de pe perete. Iertați-mă, Lord Foxburn, dar aș dori să vă pun o întrebare destul de fățișă.

– Singurul fel în care merită să fie pusă. Ce doriți să știți?

– De ce sunteți atât de interesat de sănătatea lordului Charlton?

Trecând direct la subiect, îl scutise de greutăți. Era pregătit să îi spună câte ceva despre dilema pe care el o avea... atâta vreme cât putea proteja anonimatul lui Daphne. O echilibristică delicată.

– Sunt două motive. Primul este acela că Robert îl considera prieten și, dacă ar fi putut, i-ar fi oferit ajutorul. Cel de-al doilea motiv, după cum sunt sigur că ați ghicit, este infinit mai egoist. Lordul Charlton deține un tablou pe care doresc să îl cumpăr – având niște motive de o natură foarte personală. Nu aș vrea să se întâmple nimic cu tabloul înainte de a avea șansa de a discuta cu Excelența Sa despre el.

– Portretul *Frumoasei englezoaice.*

Perii micuți de pe ceafa lui Ben se ridicară.

– L-ați văzut?

– Desigur. Este unul dintre cele mai valoroase lucruri ale lordului Charlton. Nu va dori să se despartă de el.

– Când va auzi suma pe care sunt gata să o plătesc, va fi de acord să îl vândă. Știți unde se află tabloul?

Menajera deveni un pic iritată.

– Bineînțeles că știu. Lordul Charlton mi-a cerut să îi pun pe băieții de casă să îl dea jos și să îl mute într-un loc sigur. Recunosc că la momentul respectiv am fost uimită. Însă acum văd înțelepciunea cererii sale.

– Bănuiesc că nu-mi veți spune unde este ascuns?

– Nu o voi face, zise ea înțepată. Dar puteți fi sigur că se află în siguranță.

– Deocamdată, completă el. Hallows îl vrea. Așa a spus ieri, când a fost la conacul Biltmore. N-aș fi surprins dacă ar dărâma casa ca să îl găsească.

Un zâmbet senin înmuie chipul menajerei.

– Nu-l va găsi.

Încrederea ei era încurajatoare. Ben spera că Charlton avea să se recupereze în curând și că nu era atât de confuz încât să refuze suma exorbitantă pe care el era pregătit să i-o ofere.

– Atunci bănuiesc că nu mai e nimic de făcut – pentru moment. Apreciez faptul că mi-ați acordat timpul dumneavoastră, doamnă Parfitt. Mă veți ține la curent cu starea baronului?

Scoase o carte de vizită din buzunar și i-o întinse. Aceasta dispăru în faldurile șorțului pe care menajera îl purta.

– Vă voi anunța dacă are loc vreo schimbare.

Ben se ridică în picioare cu ajutorul bastonului, tremurând din cauza înțepenelii mușchilor din picior.

– Aș prefera ca interesul meu pentru tablou să rămână între noi.

– Înțeleg, domnule. Întredeschise ușa și cercetă coridorul. Vă conduc.

Și atunci, pentru că nu se mai putea abține, îi puse o altă întrebare.

– Cum arată? Tabloul, vreau să spun.

– Nu l-ați văzut? Și intenționați să îl *cumpărați?* întrebă ea, tonul ei sugerând că nu avea să înțeleagă nicicând căile nobilimii.

– Este pentru un prieten.

Ea își ridică sprâncenele, sceptică. După o clipă de tăcere stânjenitoare, inspiră adânc și privi fix peste umărul lui.

– Tabloul este remarcabil. Dacă nu ar fi știut, ar fi spus că tabloul se afla agățat în spatele lui. Nu seamănă cu nici un alt portret pe care l-am văzut – visător și diafan, și dătător de speranță, toate în același timp. Tânăra femeie este foarte frumoasă, zise ea. Nu este o doamnă – asta este evident din felul în care este îmbrăcată. Culoarea i se adună în pometi. Și totuși, are o trăsătură care este aproape... regală. Își scutură ușor capul și clipi, ca și cum tabloul ar fi dispărut brusc, apoi își mută atenția asupra lui. Lordul Charlton îl avea agățat în biblioteca lui, alături de celălalt, care a dispărut în urmă cu câteva luni. A jurat că nu îl va pune niciodată în dormitorul lui, din respect pentru draga lui soție decedată.

Zicând acestea, pieptul menajerei se umflă ușor.

– Există zvonuri cu privire la identitatea femeii din portret?

– Nici unul de care să știu. Lordul Charlton pare să creadă că ea este rodul imaginației artistului.

– Și dumneavoastră aveți aceeași părere?

Ea păru să se gândească la întrebare, apoi clătină din cap.

– Poate că artistul a schimbat unele trăsături, dar bănuiesc că ea este reală. Expresia ei este prea complexă – prea feminină, fără echivoc – ca să fie adusă la viață în mintea unui bărbat.

– Suntem niște indivizi simpli, recunoscu Ben.

Obrajii ei rotunzi făcură gropițe.

– Vă conduc acum, înainte ca domnul Hallows să coboare în căutarea unui leac pentru lipsa lui de cumpătare din noaptea trecută.

– Ai uitat cum se joacă șah? Olivia se aplecă peste umărul lui Daphne, clătinând din cap cu un dezgust nu prea bine ascuns. Ai mutat direct în calea turei lui Rose.

Cum era de așteptat, Rose îi captură nebunul. Daphne nu se aștepta să câștige împotriva lui Rose, dar de obicei reușea să folosească *o oarecare* tactică amărâtă.

– Parcă ai fi amorțită, zise Olivia. Își îngustă ochii. Ai dormit bine azi-noapte?

– Sunt doar un pic preocupată.

Nu îl văzuse toată ziua pe Ben, iar lordul Biltmore zisese că acesta plecase undeva cu trăsura – probabil o excursie până în sat. Dar Daphne știa că el plănuise să îl viziteze pe lordul Charlton. Se rugase ca Ben să fie în stare să îl convingă pe acesta să se despartă de portret. Întregul ei viitor depindea de asta.

Și *de aceea* nu putea juca șah absolut deloc.

– Putem amâna partida, propuse Rose. Ai vrea să ne plimbăm un pic? Este o alee minunată lângă lac.

– Mă tem că nu aș fi o companie plăcută. De ce nu mergi cu Olivia? Cred că până la cină voi citi.

– Știu care este problema, declară Olivia.

Daphne înghiți în sec.

– Știi?

– Îți este dor de Anabelle. Sunt sigură că se simte foarte bine. Nu mai sunt decât două zile și ne întoarcem la Londra; atunci te vei convinge singură.

Lui Daphne îi era dor de sora ei – cu disperare. Își dorea să poată merge la ea și să îi spună totul, pentru ca ea să rezolve cumva lucrurile. Dar nu existau răspunsuri ușoare la situația dificilă în care se afla, și avea sentimentul profund că lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult.

– Da, va fi plăcut să ne întoarcem în oraș.

Doar dacă nu cumva avea să afle, la întoarcerea ei, că portretul fusese făcut public și pus la licitație.

– Vai, bună ziua, Lord Foxburn. Glasul cântat al lui Lady Worsham întrerupse conversațiile din salon. Ați fost subiectul multor speculații. Urechile vă ard, cu siguranță.

– Din fericire, urechile mele nu au avut habar, zise el sec.

La vederea lui, pulsul lui Daphne se acceleră. Pantalonii din piele de căprioară îi scoteau în evidență șoldurile înguste, iar jacheta de culoare verde-închis îi strângea perfect umerii lați. Sigur, acum știa exact ce se ascundea sub hainele lui măiestrit croite, iar amintirea trupului lui ferm o scutură un pic. Privirea lui mătură încăperea și stărui asupra ei mai mult decât ar fi trebuit. Ea observă, dar nu crezu că altcineva o făcuse. Și își dădu seama cât de greu avea să fie să pretindă că nu era nimic între ei. Că el nu îi dezmierdase pielea și nu o sărutase... peste tot. Că ea nu i se dăruise cu un abandon necugetat, plin de venerație.

– Puneți sfârșit suspansului, îl rugă Lady Worsham, și spuneți-ne unde ați fost.

– Nu e un loc care merită menționat. Și apoi, aș da dovadă de neglijență dacă nu aș saluta pe toată lumea înainte de a mă lansa într-o descriere plictisitoare a zilei mele.

Se plimbă agale împrejurul salonului, conversă cu mama și cu Lady Worsham pentru câteva clipe înainte de a se alătura lordului Biltmore și celorlalți domni, care discutau despre politică. În cele din urmă, se îndreptă către ea, Olivia și Rose, șchiopătând ușor.

– Bună ziua, doamnelor. Toate arătați foarte bine astăzi.

Privirea lui printre pleoapele grele făcu ca inima lui Daphne să bată sălbatic.

– Mulțumesc, domnule, zise Olivia. Se întâmplă ca asta să fie o rochie nouă, dar unele persoane – își roti ochii în direcția domnului Averill – încă nu au observat.

– Dumnezeule, trebuie să fie oarbe.

– Începi să te întrebi, medită Olivia. Așa că, decât să stăm aici, neapreciate, eu și sora mea am decis să facem o plimbare în jurul lacului. Ați vrea să ne înso... Ăăă, iertați-mă! Am uitat de... rana dumneavoastră.

– Apreciez invitația, chiar și doar pe jumătate făcută. Așa cum ați anticipat, trebuie să refuz. Își îndreptă ochii furtunoși asupra lui Daphne. Veți merge cu prietenele dumneavoastră, domnișoară Honeycote?

– M-am gândit să profit de vremea mai răcoroasă și să citesc o carte în grădină.

– Lui Daphne îi este dor de sora ei, zise Olivia, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Ben ridică din sprâncenele brunete.

– Atunci trebuie să facem tot ce putem ca să o înveselim.

– Puteţi să vă daţi toată silinţa. După cină, zise Daphne. Acum mă cheamă cartea.

Nu îndrăzni să se uite la Ben atunci când părăsi salonul şi merse sus, în dormitorul ei, ca să ia o carte. Era destul de sigură că el avea să îşi facă apariţia în grădină. Spera că el avea să o facă. Aveau multe de discutat.

Şi, cumva, trebuia să îşi adune curajul să spună ce era în inima ei.

Capitolul 23

Perspectivă: (1) Tehnica folosită de pictori pentru a crea iluzia de adâncime şi de spaţiu pe o pânză plată. (2) Un punct de vedere aparte, ca în exemplul: „Din perspectiva contelui, încercările de a-l aduce pe drumul bun erau, în acelaşi timp, fără rost şi fără speranţă"

Poate era din cale-afară de sentimentală, dar Daphne se gândea la banca de piatră de sub spalier ca la locul *lor*. Spera că el avea să o găsească acolo, ca să îi spună ce aflase în urma vizitei făcute lordului Charlton.

Şi mai important, voia să îi mărturisească lui Ben ceea ce simţea pentru el.

Conta prea puţin faptul că nori joşi, gri se abătuseră în faţa soarelui ori că adierea caldă prevestea posibilitatea clară a unei ploi torenţiale de după-amiază târzie. Rochia putea să îi fie pătată de câţiva stropi de ploaie, dar nimic nu îi putea strica buna dispoziţie.

În timpul micului dejun din dimineaţa aceea, avusese o revelaţie. Văzuse cum lordul Worsham împinsese scaunul soţiei sale şi se aplecase ca să îi şoptească la ureche. Lady Worsham se îmbujorase şi îl dojenise afectuos, dar ochii îi străluceau plini de iubire.

Daphne îşi dorea *asta*.

Mai exact, dorea asta alături de Ben. Şi i se năzări că, dacă ar fi fost să existe o şansă ca acel gen de viitor să se întâmple cu adevărat, ar trebui să îl convingă pe Ben că şi el dorea asta.

Era o perspectivă intimidantă, având în vedere faptul că nu era obișnuită să convingă domnii să își declare afecțiunea față de ea. Nu fusese niciodată în largul ei să-i determine pe alții să îi facă servicii, dacă era vorba de mai mult decât să îi înmâneze chiseaua cu dulceață.

Dar când îndoiala își croi drum, șerpuind, în urechea ei și îi șopti că Ben nu avea să se răzgândească niciodată, ea își aminti, pur și simplu, de felul în care el o ținuse în brațe – ca și cum nu ar fi dorit să îi mai dea vreodată drumul. Asta trebuia să conteze cumva.

Distinctul sunet al pașilor și al bastonului lui Ben călcând pe alee o făcu să tremure de nerăbdare. Nu băgă în seamă picătura mare de ploaie care îi căzu pe piept.

– Iată-te! *A. M*

În timp ce se lăsă pe bancă, alături de ea, zâmbetul lui larg se transformă într-o grimasă. Fără să îl întrebe – fără ca măcar să gândească –, își puse palmele pe coapsa lui și începu să frământe blând carnea. La început se încordă un pic, dar se relaxă treptat și, după un minut ori două, mușchii părură mai maleabili.

– E mai bine?

– Mulțumesc. Îi ridică o mână și își apăsă buzele calde de dosul ei. Ei i se opri inima în piept. N-am reușit să-l văd astăzi pe Charlton. Nu se simte bine.

– O, nu! Ce s-a întâmplat?

– Menajera lui m-a informat că este inconștient de câteva zile.

– Trebuie să fie ceva serios. Are febră? Este palid?

– Nu l-am văzut, cu atât mai puțin nu am avut șansa să-l examinez. Evident, problema este că, atâta vreme cât se află în starea actuală, nu-i pot cere să-mi vândă tabloul.

– Asta *este* supărător, dar nici pe departe atât de important ca sănătatea baronului. Se întrebă dacă biblioteca lordului Biltmore conținea reviste medicale. Desigur, avea nevoie să afle mai multe despre starea lordului Charlton, dacă spera să îi poată diagnostica boala. Trebuie să îl vizitez.

Ben se holbă la ea ca și cum aiura.

– Imposibil!

– De ce?

– Menajera a refuzat să mă lase să-l văd. De ce te-ar lăsa pe tine? Într-adevăr, de ce?

– Simptomele lui par similare cu cele ale mamei – când am îngrijit-o. Poate aș reuși să îl ajut.

– Este un bărbat în vârstă, Daphne. Lista de lucruri care îl supără e probabil lungă cât brațul meu. Are un medic.

– Și tu ai, presupun. Și cu toate astea, am reușit să te ajut.

El își coborî un pic pleoapele, iar colțurile gurii i se ridicară.

– Asta e adevărat. Nu mă îndoiesc de abilitatea ta de a vindeca oamenii. Stând doar aici, lângă tine, mă face să mă simt mai bine.

Daphne se înmuie.

– Poate că nu voi reuși să îl ajut pe Lord Charlton, dar merită să încerc.

– Nu putem risca.

– Ce să riscăm?

– Să fii recunoscută. Doamna Parfitt, menajera, a văzut tabloul. Te va recunoaște ca fiind *Frumoasa englezoaică.*

Ea ridică din sprâncene.

– Frumoasa...

– Așa te-a botezat Charlton. Îmi place, recunoscu el. Dar nu este vorba doar de doamna Parfitt. Personalul ți-a văzut și el portretul. Unii dintre valeți l-au mutat în locul ascuns în care se află acum.

Asta *era* o problemă. Cu cât erau mai mulți oameni care puteau să facă legătura între numele ei și tablou, cu atât mai mari erau problemele ei. Totuși, trebuia să existe un mod de a evita să fie recunoscută.

– Aș putea să-mi ascund părul sub o bonetă mare și să îmi trag borul mult peste față.

– Nu.

Era ferm. Decisiv.

Ori, cel puțin, așa crezuse el.

– Dacă există o șansă să-l pot ajuta pe Lord Charlton, trebuie să o fac. Chiar dacă asta înseamnă că voi fi descoperită. Cum rămâne cu prietenul tău Robert? Ce ți-ar fi spus să faci în situația asta?

Îi atinsese o coardă sensibilă. Își mușcă buza de jos și își ațintii ochii albaștri asupra ei.

– Lordul Charlton ar putea să se trezească. Cu sau fără pălărie, te-ar recunoaște într-o clipă. Ești dispusă să riști reputația ta și pe cea a prietenelor tale doar pentru posibilitatea de a-l ajuta?

În mod normal, dacă ar fi pus familia sa într-o balanță, aceasta ar fi atârnat în acea direcție. Dar ea știa că mama și Anabelle nu ar fi dorit ca nimeni să sufere așa cum suferise mama ei cândva. Nu și dacă ceva putea fi făcut.

– Da. Sunt dispusă să risc.

Se pregăti pentru un șir de blesteme, o privire urâtă, ucigătoare. În schimb, el dădu din cap alene și o privi ca și cum ar fi fost... mândru.

– Hallows va încerca să te împiedice să-l vezi pe tatăl lui. Crede că va vinde portretul, își va plăti toate datoriile și îi va mai rămâne și o sumă frumușică. Va fi suspicios încă din momentul în care oricare dintre noi pune piciorul în casa lui. De fapt, va fi al naibii de furios. Ar putea ieși urât.

– Știu.

– Putem merge mâine.

Felul în care spusese *putem* – atât de simplu – o făcu să se simtă caldă pe interior. Acum, că problema aceea fusese rezolvată, își adună curajul ca să abordeze subiectul mai dificil.

– Aș dori să-ți vorbesc despre noaptea trecută.

Pe fruntea lui apărură cute îngrijorate.

– Desigur.

– Eu... Înghiți cu greutate. Dacă vorbele pe care le repetase în mintea ei aveau să sune disperate ori, și mai rău, banale? Inspirând adânc, începu din nou. Noaptea trecută a fost specială pentru mine. *Tu* ești special pentru mine. M-am gândit mult și cred că... ar trebui să fim împreună.

Mâinile ei perfide tremurau, iar el le prinse între palmele lui stabile.

– *Suntem* împreună. Ți-am promis că te voi ajuta să recapeți portretul. Mă țin de promisiuni.

Ea își îngustă ochii, absolut sigură că el făcea pe prostul.

– Nu vorbesc despre tablou în clipa asta. Vorbesc despre *noi*. Ne potrivim destul de bine – asta dacă e să judecăm după noaptea trecută.

Un zâmbet nărăvaș îi lumină chipul.

– Într-adevăr.

– M-am liniștit să aflu că suntem de acord asupra acestui punct. Sfinte Dumnezeule, era de zece ori mai umilitor decât își imaginase

ea. El avea de gând să o facă să spună pe șleau. Din moment ce se pare că suntem atât de compatibili – nu doar din punct de vedere fizic, bagă de seamă, ci și în alte feluri –, propun să ducem relația noastră, cum s-ar spune, la următorul nivel logic.

El inspiră adânc și își frecă bărbia.

– Îmi propui să-ți propun să fii soția mea?

Ei bine. Asta însemna să vorbești pe șleau.

– Da.

Albastrul din ochii lui își pierdu prospețimea, și refuză să o privească direct, îndreptându-și atenția spre un punct aflat undeva, peste umărul ei.

Fiecare secundă în care el nu răspunse era un răspuns în sine. Pieptul o duru.

– Daphne. Am vorbit serios aseară. Țin la tine mai mult decât credeam că este posibil, dar nu mă pot căsători cu tine.

Ea știuse că exista șansa ca el să spună asta, dar nu era pregătită pentru felul în care o tăiară cuvintele – fiecare era un ciob de sticlă. Gâtul i se strânse.

– De ce?

– Uită-te la mine! Mânia din glasul lui o izbi. Se ridică în picioare, își apucă bastonul și îl izbi de banca de piatră cu un trosnet, despicându-l în bucăți urâte, care atârnau. Ea tresări. De ce Dumnezeu, spuse el cu voce sugrumată, ai vrea să te legi de picioare din cauza cuiva ca mine?

Se ridică la rândul ei și îl înfruntă, privindu-l fix în ochi.

– Este o întrebare foarte bună și, pentru moment, răspunsul îmi scapă. Poate că ai putea să îmi spui de ce *nu ar trebui* să fim împreună.

– Bine. Îți voi spune. Glasul îi era grav, șoptit aproape, apoi rămase tăcut pe parcursul unei duzini de bătăi ale inimii ei, care bubuia. Ești o tânără femeie uimitoare, cu toată viața în fața ei, iar eu nu sunt destul de b...

– *Oprește-te!*

El se opri în mijlocul propoziției, cu gura deschisă.

– Să nu îndrăznești să-mi spui ce e bine pentru mine. Știu ce doresc. Știu *pe cine* doresc.

– Crezi că știi. Dar nu poți ști ce vei simți pentru mine peste șase luni ori peste șase ani. Să ai de a face cu asta – își înfipse un deget în picior, ca și cum ea nu ar fi avut habar la ce se referea el – devine

plictisitor, foarte repede. Este o povară pe care trebuie să o duc eu însumi.

Lacrimi fierbinți se adunară în ochii ei, un contrast tăios cu picăturile reci de ploaie care îi cădeau pe obraji.

– De ce? De ce crezi că trebuie să înduri de unul singur? Nu ai încredere în mine?

– Nu este vorba despre asta, Daphne.

– Atunci de ce?

El stătu în picioare, fără să se miște, timp de câteva secunde – destul cât să o facă să se întrebe dacă avea să îi răspundă vreodată.

– Pentru că, zise el încet, dacă ne-am căsători, te-ai plictisi de mine și de... limitările mele.

Ea întredeschise buzele, dorind să întrebe despre ce Dumnezeu vorbea, dar el ridică o mână.

– După câțiva ani, m-ai disprețui. După alți câțiva, m-ai urî. Și, dacă este vreun lucru pe care pur și simplu nu l-aș putea suporta, acesta este. Nu vreau ca tu... vreodată... să mă urăști.

Mărturisirea lui era sfâșietoare și înnebunitoare, în același timp.

– Cred că nu-mi acorzi suficientă încredere. Nu sunt o ingenuă ori vreo debutantă smiorcăită care are o criză de leșin atunci când își agață ciorapul. Știu cum este să te trezești flămândă și să te afli în fața unui bufet gol. Oftă. Poate nu-ți dai seama atunci când te uiți la mine, dar am avut de înfruntat greutăți și nu sunt genul de persoană care să abandoneze, în orice sens al cuvântului, pe cineva pe care îl iu... Se surprinse pe ea însăși. Pe cineva la care țin.

El clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și curețe urechile de cuvintele pe care ea le spusese.

– Gândește-te doar, îl rugă ea. Cum vrei să arate viitorul tău? Pentru că este alegerea ta, să știi. Poți alege să fii nefericit și singur, ori mă poți alege... pe mine.

– Ar trebui ca tu să-ți imaginezi posibilul *tău* viitor, îi replică el. O viață fericită, plină, alături de un bărbat care să te răsucească pe ringurile de dans, să-ți satisfacă orice poftă și care să-ți dăruiască o grămadă de copii... ori alături de mine.

– Păi, când pui problema așa, zise ea, alegerea este destul de evidentă.

Confuzia acoperi trăsăturile lui frumoase.

– Exact.

Ea își luă cartea ca și cum treburile fuseseră aranjate. În mintea ei, așa era. Cumva, trebuia să îi dovedească lui faptul că iubirea era mai presus de toate. Dar cum?

– La ce oră plecăm mâine?

El își puse mâinile în șolduri.

– Poftim?

– Spre casa lordului Charlton, zise ea cu răbdare exagerată. Amintește-ți că am plănuit să îl vizităm. Să zicem la ora două, în hol?

– Bine. Ben părea ușor năucit.

Iar ea îl părăsi pur și simplu, îndepărtându-se fără să privească înapoi.

În ziua următoare, nu fură spuse prea multe lucruri în timpul scurtei călătorii cu trăsura, către casa lordului Charlton. Daphne încercă să nu se gândească la conversația pe care o avusese în grădină cu Ben, pentru că, de fiecare dată când se gândise la asta, se simțise un pic rău. Indiferent de câte discuții ar fi purtat, nu ar fi putut să îl facă să se răzgândească. Dar poate că acțiunile aveau să o facă.

El nu se uită la ea, părând să prefere peisajul de dincolo de fereastră, care era format din ceruri gri și drumuri noroioase. Un pic deranjant, chiar dacă nu era foarte elegantă în acea după-amiază. Sperând să evite să fie recunoscută de personalul lordului Charlton, își vârâse fiecare șuviță de păr sub bonetă și își pusese rochia simplă, de un cafeniu-roșcat. Totuși, nu era atât de neliniștită din cauza personalului, ci mai degrabă din cauza domnului Hallows.

La picnic, îi vorbise de parcă ea ar fi fost insignifiantă. De parcă atunci când pozase pentru tablou renunțase la o parte din ea însăși, dându-i lui dreptul de a o înjosi. Știa că Ben nu ar fi îngăduit să i se întâmple nimic, dar Daphne avea să afle ce gândea domnul Hallows. Însă numai asta și îi făcea pielea de găină.

– S-ar putea ca doamna Parfitt să ne gonească, zise Ben.

Încă nu se uita la ea.

– Da.

– Știi, e nevoie de mai mult decât de o bonetă demodată și o rochie simplă ca să ascunzi genul tău de frumusețe.

Ar fi fost un compliment – dacă nu l-ar fi spus de parcă ea era foarte banală.

– Mulțumesc, cred.

O privi încruntat un timp îndelungat, înainte de a reveni la fereastră.

În timp ce trăsura oprea pe aleea circulară, Daphne respiră ca să capete putere și întinse mâna după coșul pe care îl pregătise. Bucătăreasa lordului Biltmore îi dăduse un borcan cu supă de vită, iar menajera lui îi dăduse diferite frunze pentru ceai. Daphne culesese câteva flori sălbatice și le legase cu o fundă veselă galbenă. Poate că baronul era prea bolnav pentru a se bucura de daruri, dar ele cu siguranță nu făceau nici un rău. Iar atunci când avea să se trezească i-ar fi făcut, poate, plăcere să afle că vecinii lui erau îngrijorați.

Agitația o cuprinse în timp ce cobora din trăsură. Strângându-i mâna, Ben îi zise:

– Vei fi în siguranță alături de mine.

– Știu. Doar că este ciudat să mă gândesc că totul își urmează cursul. Îl voi întâlni pe bărbatul care a comandat portretele.

– Speri că îl vei întâlni, o corectă el. Mai întâi, trebuie să trecem de ușa din față.

– Faci să pară ca și cum casa ar fi păzită de un cerber.

– N-ai întâlnit-o pe doamna Parfitt.

Ben bătu la ușă.

Majordomul răspunse și, după ce auzi cererea lor de a-l vizita pe baron, plecă imediat în căutarea menajerei. Un minut mai târziu, aceasta se grăbea către ei, ștergându-și mâinile pe șorțul pe care îl purta.

– Lord Foxburn, nu mă așteptam să vă revăd atât de curând.

Se uită întrebător la Daphne.

– Aceasta este domnișoara Honeycote. Este oaspete la conacul Biltmore și, când am menționat faptul că Lord Charlton era foarte bolnav, a insistat să îi facă o vizită ca să vadă dacă poate da o mână de ajutor.

– Aici sunt câteva lucruri pentru domnia sa. Daphne îi dădu coșul. Iertați-mă că sunt atât de îndrăzneață, dar am petrecut câteva luni îngrijindu-mi mama până când s-a însănătoșit și, prin încercări și prin greșeli, am învățat destul de multe. Îl putem vizita pe baron pentru câteva minute? Nu l-aș deranja absolut deloc, dar dacă l-aș vedea, aș putea să îmi dau seama ce îl supără.

Menajera își miji ochii pe fața rotundă.

– Baronul este excelent îngrijit.

– Nu ne îndoim de asta, doamnă Parfitt, o asigură Ben. Dar domnișoara Honeycote are un fel de har pentru vindecări. Eu însumi am primit îngrijirile sale – pentru o rană de război. Cazurile fără speranță sunt specialitatea dumneaei.

Lui Daphne îi venea să îl sărute – ar fi făcut-o, dacă ar fi putut.

Femeia oftă și îi conduse în casă.

– Domnul Hallows nu este acasă, zise ea cu glas egal. Sunt sigură că m-ar alunga dacă aș permite cuiva să intre în camera tatălui său, așa că trebuie să vă grăbiți.

– Desigur, o asigură Daphne.

– Sora mea se află alături de el. Către Ben spuse: Vă amintiți drumul către cameră?

– Da. Pe aici, domnișoară Honeycote.

Îi puse o mână caldă pe șale și o îndrumă către scări.

Se aflau la jumătatea drumului spre etaj, când vocea doamnei Parfitt îi opri:

– Vizita aceasta nu are nimic de-a face cu tabloul, nu-i așa?

Un fior șerpui de-a lungul spinării lui Daphne.

– Nu, spuse Ben. Vă dau cuvântul meu.

Femeia rubicondă dădu din cap și se grăbi pe hol, cărând coșul.

Daphne îl urmă pe Ben pe un al doilea rând de trepte, impresionată de agilitatea cu care acesta le urca. De parcă i-ar fi citit gândurile, mormăi:

– Voi plăti mai târziu pentru asta.

Daphne fu ușurată să vadă tapetul drăguț, feminin, de deasupra lambriurilor de pe coridor și tablourile în ulei, de bun-gust, chiar dacă lipsite de imaginație, reprezentând flori și fructe, care împodobeau pereții. Deși părea lipsit de importanță, se temuse că baronul ar fi putut avea o monstruozitate de casă de prost gust, decorată din abundență cu roșu și auriu și că portretul ei – cel puțin la un moment dat – fusese piesa centrală. Dar era doar o impunătoare casă de țară care văzuse, probabil, generații întregi de copii care alunecaseră pe balustradele ei și care crescuseră între pereții ei. Nu era nimic sinistru în ea; totuși, se simțea puțină tristețe.

O casă atât de mare ar fi trebuit să fie plină de viață, în schimb, era tăcută. Cele mai multe dintre camerele pe lângă care trecură erau nefolosite și puțin mobilate; draperiile erau trase.

– Am ajuns. Ben se uită la ceasul de buzunar pe care îl purta. Ora două și jumătate. Să nu stăm mai mult de un sfert de ceas.

O femeie cu umeri largi acoperi cadrul ușii.

– Vă pot ajuta? întrebă ea – destul de nesincer, în opinia lui Daphne.

Spre lauda ei, femeia era în mod evident protectoare cu Lord Charlton.

– Bună ziua, zise Ben, afișând un zâmbet. Trebuie să fiți sora doamnei Parfitt. Ne-a trimis sus pentru o vizită scurtă, între vecini.

– Baronul nu și-a deschis ochii de zile întregi. Când se trezește, îi voi spune bucuroasă că vecinii domniei sale au trecut pe aici.

Deși Daphne nu pusese încă piciorul în încăpere, putea simți căldura care se împrăștia din ea. Focul ardea în cămin și ferestrele erau bine închise. Rochia surorii doamnei Parfitt era pătată de transpirație.

– Înțelegem că Lord Charlton se odihnește și nu avem intenția de a-l deranja. Am putea doar să stăm cu el câteva momente, în timp ce luați o bine-meritată pauză?

Încruntarea ei se mai domoli.

– Cine ziceați că sunteți?

– Iertați-ne! Nu ne-am prezentat cum trebuie. Eu sunt domnișoara Honeycote, iar acesta este Lord Foxburn.

– Înțeleg. Păi, dacă Mary v-a trimis sus, bănuiesc că e în regulă.

Daphne răsuflă tăcut.

– Mulțumim.

În timp ce femeia ieși greoi din încăpere, Daphne făcu o estimare rapidă. Încăperea era și mai caldă decât își imaginase ea și, deși chipul lordului Charlton era acoperit de sudoare, peste el erau așezate două pături.

– Stai de pază lângă ușă, îi spuse lui Ben.

– Poftim?

– Dă-mi de știre dacă se întoarce.

Îndatoritor, își sprijini un umăr larg de canatul ușii. Un zâmbet amuzat îi lumină chipul.

– Lasă-mă să ghicesc. Faci o cataplasmă.

– Nu.

– Operație?

– Foarte amuzant. Voi încerca doar să îl fac pe baron un pic mai confortabil.

Dădu la o parte cele două pături de deasupra, lăsând una subțire, de bumbac, care acoperea pacientul până la bărbie. Deși putea să fi fost doar în imaginația lui Daphne, aceasta putea să jure că lordul Charlton respira mai ușor și mai adânc, ca și cum o greutate îi fusese ridicată de pe piept. Privi focul cu dispreț – nu putea face nimic în legătură cu asta. Dar ar fi putut să lase să intre puțin aer proaspăt.

Dădu la o parte draperiile grele de catifea de la fereastra aflată cel mai aproape de pat și trase în zadar de fereastra încăpățânată.

– Voi face eu asta, se oferi Ben, și fu lângă ea într-o clipită. Încăperea asta e în flăcări. Bietul om se coace cu siguranță.

Trase o dată și fereastra se deschise. O adiere umedă intră, iar Daphne se opri lângă pervaz, savurând ușoara alinare.

– Ce dracu' se întâmplă?

Groaza o inundă. Se învârti pe călcâie și îl descoperi pe domnul Hallows poticnindu-se în timp ce intra în încăpere, cu fața roșie și duhnind a alcool.

Părând gata să ucidă.

Capitolul 24

Ben păși în fața lui Daphne, protejând-o.

– Ușurel, Hallows. Doar îl vizităm pe tatăl tău.

Hallows clocotea, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

– Nu e tocmai pregătit pentru vizitatori. Știu motivul adevărat pentru care sunteți aici.

Ben simți atingerea ușoară a mâinii lui Daphne pe spate, în timp ce vorbea peste umărul lui.

– Eram îngrijorați pentru el.

– O grămadă de aiureli. Amândoi deschideați fereastra. Ați scăpat ceva afară, ha? O bijuterie micuță care ar putea să valoreze ceva?

Ben o împinse pe Daphne mai departe în spatele lui. Hallows nu era genul de bărbat cu care să te înțelegi, nici măcar atunci când era treaz.

Și nimeni nu îl putea acuza de *asta*. După cum arătau hainele lui, fusese plecat toată noaptea. Cămașa murdară se zărea printr-o gaură din jachetă, acolo unde cusătura umărului se desfăcuse, probabil într-o încăierare. Oricine ar fi fost celălalt individ, lui Ben îi era milă de el.

– Camera era înăbușitoare. Am vrut să lăsăm să intre puțin aer.

Dinspre pat se auzi un vaiet și, înainte ca Ben să își dea seama, Daphne trecuse pe lângă el, și se afla alături de baron.

– Își revine, zise ea cu speranță.

Luă un prosop de pe lavoar și, cu pricepere exersată, îl înmuie în lighean și apăsă cârpa umedă pe fruntea lui Charlton. Șopti frânturi liniștitoare pe care Ben nu le putu înțelege.

Hallows părea orb la scena care se derula pe patul de bolnav al tatălui său. Probabil că era ocupat să înșire modurile în care plănuia să îl mutileze pe Ben. De parcă acesta nu se afla deja într-o formă destul de rea.

– Am avut ocazia de a ne aduce omagiile, zise Ben. De îndată ce infirmiera tatălui tău se întoarce, vom pleca.

Hallows își trosni articulațiile pumnilor, care erau tăiate și învinețite.

– Pe naiba, s-o crezi tu.

Ben își arcui sprâncenele.

– Doamnele trebuie să leșine pe capete din cauza manierelor tale de gentleman.

– Nu te mai purta așa de superior, articulă cu greutate Hallows. Dacă ești cu ea, nu ești deloc un domn.

La naiba!

– Fă-mă pe mine cum vrei, dar nu murdări numele domnișoarei Honeycote. Cere-ți scuze!

– Nu contează asta, exclamă Daphne. Priviți, Lord Charlton se trezește.

Ben se întoarse cu fața către pat. Proastă decizie. Pumnul lui Hallows seceră falca lui Ben, iar acesta se dădu înapoi, împleticindu-se și agățându-se de pervaz ca să rămână în picioare. Dumnezeule! Simțea că falca de jos îi fusese rearanjată la doi centimetri mai la dreapta de locul în care trebuia să fie. Pentru un grăsan beat, Hallows avea o țintă afurisit de bună.

– Ben!

Daphne strigă și porni spre el.

El ridică o mână, dar de data asta nu făcu greșeala de a se uita la ea. Ținându-și privirea ațintită asupra lui Hallows, zise:

– Drăguț pumn. De ce nu continuăm cu asta în altă parte? Undeva unde nu riscăm să spargem o moștenire de familie ori să-l supărăm pe tatăl tău care este foarte bolnav.

Undeva unde Daphne nu putea să fie rănită.

– Ne vom ocupa de asta *acum*.

Hallows făcu câțiva pași în față, iar Ben îl ocoli prin dreapta, ajungând cu spatele la ușă.

– Mă gândeam că am putea discuta lucrurile ca de la bărbat la bărbat, la un pahar.

– Tatăl meu a ascuns portretul, spuse el brusc. Azi-noapte am întors casa cu fundul în sus, căutându-l. Ochii injectați de sânge se îngustară. Știu că și tu îl cauți, fiu de cățea hrăpăreț. Ai destul în sipetele tale, dar umbli în continuare după tabloul meu.

Ben ridică o sprânceană.

– Aveam impresia că era *al tatălui* tău. Și că poate face ce dorește cu el. Se pare că nu dorește ca tu să îl ai.

– *Tu* de ce îl vrei?

Începu să respire mai greu; nările i se lărgiră.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Despre portret, începu el, apoi își scutură capul ca bușteanul. Faci pe prostul. Îți încreți chipul ca și cum ar fi încercat să cugete adânc – oricât de puțin probabil era asta. Nu e nevoie să te prefaci. Iar un bogătaș ca tine și-ar permite să cumpere orice tablou erotic ar dori, deci... trebuie să fie vorba de fată. Îți place de ea, așa-i?

Mânia lui Ben de-abia mai putea fi stăpânită, dar acesta își păstră chipul impasibil și ridică din umeri.

– Este o prietenă.

Un rânjet libidinos se desfăcu pe fața lată a lui Hallows.

– O prietenă, repetă el, alunecând cu privirea asupra lui Daphne – ori, mai exact, fundul ei – în timp ce ea stătea aplecată peste pat, având grijă de Charlton. Ai văzut tabloul? Poartă așa, o cămășuță de noapte și aproape că poți să îi vezi țâț...

Înainte ca vorba să iasă complet din gura lui Hallows, Ben îl apucă cu mâinile de jachetă și îl izbi de perete. Capul îi lovi tencuiala cu un bubuit satisfăcător, dar el nu fu deloc tulburat. Se zbătu, încercând

să se sucească într-o parte. Ben își izbi pumnul direct în nasul lui Hallows. Sângele șiroi.

Daphne strigă.

Ben strânse cu mai multă putere reverele lui Hallows și îl împinse din nou în perete, pentru siguranță.

Un alt geamăt se auzi din direcția patului.

– Cred că îi este sete, zise Daphne, uitându-se către bărbați pentru ajutor.

Dându-și seama că nici unul nu înainta, puse cu grijă o altă pernă sub capul pacientului, înainte de a-i duce la buze un pahar.

– Se pare că poate să scoale morții, chicoti Hallows. Și nu e tot ce poate să scoale.

Ben îl strânse de gât.

– Ține-ți gura, idiot afurisit!

Hallows nu o făcu. În schimb, avu obrăznicia să rânjească, lăsând la vedere dinții galbeni, strâmbi. Părul de pe ceafa lui Ben se zbârli și își dădu seama o secundă prea târziu ce urma să se întâmple.

Hallows își propti gheata în coapsa rănită a lui Ben și, folosindu-se de perete ca de o pârghie, își înfipse călcâiul direct în carnea contorsionată a lui Ben. Dacă maimuțoiul l-ar fi lovit în testicule nu l-ar fi putut durea mai tare.

La naiba cu piciorul lui și la naiba cu Hallows – să se ducă direct în iad. Dar Ben trebuia să blocheze durerea și să se concentreze asupra unui singur lucru. Să nu-i dea drumul lui Hallows. Cine putea ști ce ar fi făcut Hallows în furia lui beată? Daphne se baza pe el, iar Ben nu putea să o dezamăgească. Nu avea să o facă.

Pete începură să-i danseze în fața ochilor. Începu să transpire. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a-l ține pe Hallows în loc. Respiră și cu toate forțele și voința strânse gâtul lui Hallows. Ochii acestuia începuseră să se dea un pic peste cap iar Ben știu că îl prinsese, apoi însă...

Piciorul îi cedă. Ca un copac lovit de trăsnet, se crăpă și se prăbuși. Hallows îl aruncă câțiva metri, și Ben izbi podeaua cu un bubuit; alunecă până când capul i se lovi de unul dintre picioarele patului.

– Ben!

Daphne se afla lângă el, cu mâinile ei reci pe obrajii lui.

– Dă-te la o parte!

Fu tot ceea ce reuși să spună. Îi dădu mâinile la o parte și se apucă de piciorul patului, hotărât să se ridice singur.

Ea încercă să îl ajute.

– Nu.

Hallows păși mai aproape, cu pași grei, iar Daphne strigă:

– Voi aduce ajutoare.

Înainte ca Ben să o poată opri, ea încercă să treacă în fugă pe lângă Hallows. O singură îmbrâncire din partea lui, cu antebraţul în piept, o trimise împleticindu-se înapoi, către pat.

Ben se ridicase până la jumătatea piciorului patului atunci când Hallows ajunse lângă el. Spinarea îi era lipită de piciorul patului, iar piciorul său bun era îndoit sub el. Piciorul rănit era ca ancora unui vas, ţinându-l pe loc.

Pentru un scurt moment, Hallows stătu aplecat deasupra lui, savurând momentul ca un cavaler cu lancea îndreptată spre gâtul oponentului.

Ben se simți ridicat – atât de sus, încât ambele picioare se aflau deasupra pământului.

Apoi se trezi *pe* pământ, întins și încercând să își recapete suflul care îl părăsise atunci când fusese doborât. Deasupra lui, Hallows arăta ca un titan – imens și mai degrabă stâncă decât om. Sângele care se scurgea din nasul lui picura pe podea, alături de Ben, dând naștere unor pete ciudate, ca de cerneală.

Gândurile lui Hallows erau dezgustător de predictibile și, cu toate astea, Ben nu putea să îi oprească următorul atac.

În timp ce stătea acolo, ca o ţestoasă răsturnată pe carapace, Hallows își înfipse tocul ghetei în piciorul lui Ben. Rămase conștient cât să audă ţipetele lui Daphne amestecându-se cu propriile lui urlete de durere. Cât să se întrebe dacă avea să o mai vadă vreodată.

Sfinte Dumnezeule, ce făcuse?

Hallows își răsucise tocul ghetei în coapsa lui Ben cu o voioșie dezgustătoare.

– Oprește-te! strigă ea strident. El nu a făcut-o.

Chipul lui Ben se contorsionase într-o mască de durere. Mușchii de pe gât i se încordară și o venă albastră, adâncă, îi pulsa la tâmplă. Ea deschise cu putere sertarul biroului, disperată să găsească un cuţit pentru deschis scrisori sau orice altceva care să servească drept

armă. Cotrobăi prin conținutul sertarului – doar hârtie și cerneală. Fir-ar să fie!

Privi în jur. Pe lavoar se afla o carafă plină cu apă. O apucă și o aruncă spre Hallows. El o respinse ca și cum ar fi fost o ceașcă de ceai, iar aceasta ateriză pe podea, spărgându-se. Apa formă o băltoacă. Daphne își strânse pumnii și se pregătea să se arunce asupra lui Hallows.

– Rowland.

Daphne se răsuci către pat. Buzele lordului Charlton se mișcară ca și cum se străduia să rostească și alte vorbe.

– Tatăl tău își revine, strigă ea la Hallows. Vrea să vorbească cu tine.

– Cât de convenabil! Și eu vreau să vorbesc cu el.

În cele din urmă, Hallows își luă piciorul de pe coapsa lui Ben, dându-l la o parte cu o lovitură ca pe un gunoi aflat în drum. Ben inspiră ca și cum ar fi fost lipsit de aer. Se luptă să se ridice în capul oaselor și de abia reuși să își ridice capul înainte de a se prăbuși pe podea, fără vlagă.

O mânie arzătoare o inundă. Hallows se îndreptă agale spre tatăl său, iritat parcă de întrerupere.

– Fiul meu, zise lordul Charlton cu glas răgușit.

Întinse o mână osoasă, decolorată – ca o rugăminte. Hallows privi mâna cu dezgust.

– Da. Fiul tău. Și totuși refuzi să ai încredere în mine.

Sprâncenele albe, stufoase, ale baronului, se uniră.

– Cum?

Hallows se prăbuși pe marginea patului, și salteaua să lăsă sub greutatea lui.

– Mă bucur că ți-ai revenit, tată.

Daphne se rugă ca mintea lordului Charlton să fi fost prea confuză ca să observe lipsa evidentă de sinceritate.

– Eram îngrijorat. Și am petrecut multe nopți chiar aici, alături de tine.

Lui Daphne îi venea să țipe, dar minciuna evidentă aduse un zâmbet pe chipul zbârcit al lordului Charlton. Cât timp Hallows era ocupat cu tatăl său, ea îngenunche alături de Ben și își apăsă urechea pe pieptul lui. Inima lui bătea regulat, iar el respira superficial. Cel puțin, deocamdată nu părea să aibă dureri. Îi dezmierdă părul, dorindu-și să îl poată căra de acolo.

Unde era sora doamnei Parfitt? De fapt, unde era doamna Parfitt? Nu puteau auzi tărăboiul? Părea că ea și Ben se aflau acolo de o oră deși, în realitate, era posibil să fi trecut doar câteva minute.

– Aș vrea să îți cer un lucru neînsemnat, tată – în schimbul loialității mele.

Lui Daphne i se întoarse stomacul. Se ridică în picioare, simțind o copleșitoare lipsă de putere. Și teamă.

– Ce... este? Lord Charlton mângâie coapsa fiului său.

– Tabloul.

– Cum? Își îngustă ochii umeziți.

– Tabloul, scuipă Hallows.

Ochii lordului Charlton se măriră.

– D-d-de ce?

Hallows apucă umerii bătrânului și începu să îl scuture.

– Îmi ești dator. Îl vreau.

– Ce se petrece aici?

Sora doamnei Parfitt stătea în tocul ușii, evident oripilată să îl vadă pe Ben întins la podea și felul dur în care Hallows se purta cu pacientul ei – ca să nu vorbim despre sânge și despre cioburile împrăștiate pretutindeni pe podea.

– Aduceți ajutoare, vă rog, strigă Daphne. Mă tem că îi va face rău tatălui său.

– Voi chema valeții.

Se grăbi pe hol.

Hallows își roti capul ca să se uite la Daphne. Sângele începuse să se închege sub nasul și în jurul gurii lui. Simpla lui vedere îi făcea greață.

– Nu te temi pentru tatăl meu. Te temi pentru tine însăți, *târfă!*

– Rowland, oprește-te, îl rugă lordul Charlton.

– Mă voi opri. Spune-mi doar unde se află tabloul. *Frumoasa englezoaică.*

Pentru o clipă foarte scurtă, ochii lordului Charlton reveniră la viață.

– Nu.

Hallows se aplecă peste el, mârâind.

– Îl vreau.

Baronul își închise ochii, ca și cum, dacă ar fi făcut asta, întregul coșmar ar fi luat sfârșit. Dar Hallows îl scutură din nou. Gușa bătrânului flutură și din gură i se scurse salivă.

– Uită-te la mine, îi porunci Hallows.

Când tatăl lui refuză să își deschidă ochii, își făcu mâna cerc în jurul fragilului gât al lordului Charlton.

– Îmi vei spune acum.

– Oprește-te! Îl vei omorî! strigă Daphne.

Hallows o ignoră.

– Unde se află portretul *Frumoasei englezoaice,* tată?

Baronul bolborosi.

– A fost foarte bolnav, iar tu îl rănești. Are nevoie de odihnă.

– Va vorbi.

Lordul Charlton își zbătu brațele, iar chipul îi căpătă o nuanță înfricoșătoare de albastru. Hallows se lăsă ușor pe spate și dădu drumul gâtului tatălui său. Pieptul bătrânului se ridică în timp ce începu să tușească și se luptă să își umple plămânii bolnăvicioși.

– Ești gata să vorbești?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul baronului. Aprobă dând din cap și ridică un deget. Hallows privi peste umăr.

– Repede!

– În... grajd.

– Dumnezeule! *Unde* în grajd?

– Pod. Sub fân.

– Nebun nenorocit! N-ai recunoaște-o pe *Frumoasa englezoaică* nici dacă ar păși în dormitorul tău.

Hallows se ridică de pe pat, scuipă pe trupul nemișcat al lui Ben și își părăsi tatăl, care tremura și plângea din cauza șocului.

– Este în regulă. Daphne îi luă mâna rece și i-o încălzi între palmele ei. Fiul dumneavoastră a băut. Nu crede lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus... ori le-a făcut.

Baronul îi aruncă o privire sceptică, dar recunoscătoare.

– Cine... ești?

– Daphne Honeycote, o prietenă a lordului Foxburn. Încântată să vă întâlnesc, deși îmi doresc să se fi întâmplat în circumstanțe mai bune.

– Plăcerea e de partea mea. Chipul încreștit i se deformă. De ce? De ce... tabloul meu?

Ea inspiră adânc, își desfăcu boneta și și-o scoase de pe cap. Câteva șuvițe îi căzură pe umeri și surâse moale. Dacă era posibil, chipul lordului Charlton deveni și mai palid.

– Sfinte Dumnezeule, șopti el. Ce-am făcut?

Pe hol se auziră pași care călcau apăsat. Slavă Domnului, cineva venise în ajutor.

– Nu vă faceți griji. Trebuie să aveți grijă de dumneavoastră.

Își puse iute boneta înapoi pe cap, ascunzând cârlionții căzuți sub ea.

Pe podea, Ben gemu.

– Cumva... visez?

Daphne privi la el și la haosul de prin încăpere.

– Nu. Mă tem că asta este foarte, foarte adevărat.

Capitolul 25

Schemă: (1) Primul pas în pictură, în care anumite zone de culoare sunt aplicate pe pânză. (2) Actul de a împiedica o tânără de la a-și atinge scopul – cu precădere prin metode abjecte, cum ar fi brutalitatea și amenințarea cu ruina.

Doamna Parfitt și sora ei năvăliră în încăpere, urmate de doi bărbați cu mânecile suflecate care păreau veniți direct de pe câmp ori din grajduri.

După o privire împrejurul încăperii, menajera își duse o mână la stomac, ca și cum i s-ar fi făcut greață.

– Domnul Hallows a trecut ca o furtună pe lângă noi. El a făcut toate astea?

Daphne aprobă, dând din cap.

– Lord Charlton este treaz. Vreți să vă ocupați de dumnealui? Eu voi avea grijă de lordul Foxburn.

– Ce ar trebui să facem în legătură cu domnul Hallows? întrebă unul dintre bărbați.

Doamna Parfitt se uită către Daphne, care ridică din umeri.

– Atacul lui verbal a luat sfârșit. Mă tem că a obținut ce și-a dorit.

– Așa carevasăzică? Menajera își aranjă ochelarii și își puse mâinile în șolduri. Să trimitem după judecător?

– Aceasta este decizia lordului Charlton. Daphne vorbi rar și destul de tare încât bătrânul să audă. Dar nu cred că vom câștiga nimic

dacă implicăm autoritățile. În cele din urmă, fiecare dintre noi suportăm consecințele propriilor noastre acțiuni.

Iar ea era pe cale să le suporte pe ale ei.

Doamna Parfitt dădu instrucțiuni unuia dintre bărbați să stea de pază lângă ușă și îl trimise pe celălalt înapoi la lucru. Începu să pună din nou camera în oarecare ordine în timp ce sora ei încerca să îl liniștească pe Lord Charlton.

În sfârșit, Daphne se putea concentra asupra lui Ben. Părea să doarmă liniștit, și chipul lui frumos nu arăta nici o urmă din chinul pe care îl îndurase cu doar câteva minute în urmă. Deși îi displăcea foarte tare să îl trezească, dorea să se asigure că o poate face. Menajera îi dădu o cuvertură, pe care Daphne o împături și i-o puse sub cap.

– Ben, șopti ea, mă auzi?

El mormăi ceva neinteligibil, dar nu își deschise ochii.

– Poftim niște apă curată și o cârpă. Doamna Parfitt puse lângă ea ligheanul și cârpa. Va fi bine. Este tânăr și în putere.

Daphne îi puse o cârpă umedă pe cap și – când menajera era ocupată cu altceva – îi desfăcu lui Ben lavaliera de la gât.

Pleoapele lui se ridicară un pic și privirea lui albastră, speriată, o căută.

– Daph?

Slavă Domnului!

– Aici sunt.

– Ești... rănită?

– Sunt bine. Vei fi și tu. Hallows a plecat.

Ben rămase nemișcat și tăcut preț de câteva momente; apoi rosti sforăind:

– I-am spart nasul.

– Da. Zâmbi. Ai fost foarte curajos și eroic.

– Dacă treci cu vederea partea în care zăceam întins pe spate.

– Nici măcar n-am observat.

– Daph?

– Da?

– Te rog, putem să ne cărăm naibii de-aici?

– Desigur.

– Încă ceva.

Ea ridică o sprânceană și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Cred că voi avea nevoie de o altă cataplasmă. Și de ceva de băut.

Călătoria de cinci kilometri înapoi către conacul Biltmore avea să fie una anevoioasă. Daphne îl convinsese pe Ben să se lase dus pe scări în jos de ajutoarele de la fermă cu o targă improvizată. Odată ajuns la parter însă, insistase să meargă singur până la trăsură, folosindu-se doar de baston, pentru suport. Efortul gravase linii adânci de fiecare parte a gurii lui.

Odată așezați în trăsură, doamna Parfitt se aplecă și îi dădu lui Ben o sticlă.

– Ceva care să vă ușureze un pic durerea.

– Cum de ați știut?

Rânjetul lui îi făcu obrajii rotunzi să se îmbujoreze.

– Mi-aș dori să fi putut face mai mult.

– Voi avea grijă de dumnealui cum trebuie, doamnă Parfitt, spuse Daphne. Sper că lordul Charlton va continua să se recupereze. Voi trimite niște ierburi pentru dumnealui. Se crede despre ele că ar îmbunătăți memoria.

– Păi, în cazul acesta, sunteți drăguță să trimiteți mai mult, și pentru mine?

Daphne zâmbi. Deși după-amiaza fusese dezastruoasă, cel puțin baronul se trezise, și Ben supraviețuise chinului brutal provocat de Hallows. Acestuia părea să îi placă să provoace durere – atât fizică, cât și mentală.

Și cel mai probabil *ea* avea să fie viitoarea lui victimă.

Vizitiul se asigurase că erau bine așezați, că piciorul lui Ben era susținut de o scândură care se întindea de pe un loc pe celălalt. Daphne se așezase alături de el.

– Voi merge încet și cu grijă, domnule.

– Încearcă doar să nu treci prin fiecare groapă de aici până la conacul Biltmore, da?

– Cum doriți, domnule.

Vizitiul rânji în timp ce închidea portiera trăsurii.

În clipa în care fură singuri, Daphne își aruncă brațele în jurul lui Ben.

– Mă bucur atât de tare că ești bine. Mă poți ierta? Nu ar fi trebuit niciodată să te oblig să mă aduci aici.

El nu răspunse, ci îi desfăcu panglica de sub bărbie, îi dădu jos boneta și îi luă chipul în palmele lui.

– L-ai ajutat pe Charlton.

Sfinte Dumnezeule, era atât frumos. Gene negre îi înrămau ochii imposibil de albaștri, iar barba ușor crescută pe bărbie îl făceau să pară mai mult decât un pic periculos.

– Nu chiar – *tu* ai deschis fereastra. Și este încă foarte bolnav. Dar spiritul uman este un lucru uimitor – baronul se luptă să își revină. Are nevoie doar de un pic de încurajare.

Ben își îngustă ochii ca și cum nu prea o credea.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai apărat, spuse ea. Nu era nevoie, să știi, dar a fost foarte curtenitor din partea ta. Îl puseseși pe Hallows la zid, și apoi el a avut tupeul să te lovească în piciorul rănit. Am fost atât de *furioasă*. Îmi venea să...

Ben îi acoperi gura cu a lui și o sărută. Tandru, ca pentru a savura fiecare atingere a buzelor lor, fiecare respirație amestecată, fiecare gust al ei. Când se opri, inima ei bubuia și uitase ce dorise să spună.

Cu degetul mare, îi mângâie buza de jos.

– Doresc să fi făcut o treabă mai bună apărându-te și să fi reușit să obțin tabloul. Că veni vorba, încă nu am renunțat. Dar nu vezi că meriți pe cineva care poate avea grijă de tine mai bine?

Ochii ei luară foc.

– *Ai avut* grijă de mine.

– Nu. Am încercat. Și am eșuat lamentabil.

– Sângele lui a fost cel vărsat pe podea.

– L-aș schimba bucuros cu al meu ca să obțin tabloul.

– Nu fi ridicol! Reputația mea nu merită un asemenea sacrificiu.

– *Tu* meriți, Daphne. Meriți orice.

Jinduia să îl audă spunând ceva din inimă – atât de romantic –, dar acum vorbele îi dădură fiori... pentru că le spusese ca pe un rămas-bun.

– Când ajungem la conacul Biltmore, îți voi face o cataplasmă, pe care o voi da menajerei. Poate în seara asta mă voi putea strecura în camera ta să văd cum te simți. Masează mușchii un pic. Probabil că mâine va fi mai rău decât ast...

– Daphne.

– Ce este?

– Nu poți risca să vii în camera mea.

– Dar mâine plec.

– Știu. Mă voi întoarce în Londra de îndată ce voi putea – se strâmbă la piciorul lui – și atunci voi încerca să-mi dau seama cum plănuiește Hallows să vândă tabloul.

El nu pricepuse?

– Nu sunt nici pe departe atât de îngrijorată de portret cum sunt de... *noi*.

– Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare, Daph. Dar nu există un viitor pentru noi.

Gâtlejul ei se strânse și i se uscă. Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet.

– M-am înșelat noaptea trecută, zise el, când ți-am spus că viața ta este încurcată, grea și dureroasă. Nu trebuie să fie, dar dacă ar fi să ți-o petreci alături de mine... ei bine, ar fi în toate aceste feluri. Nu-ți pot oferi tot ceea ce meriți...

– Nu-mi pasă! izbucni ea.

– ... și, chiar dacă tu *crezi* că nu-ți pasă, mie îmi pasă. N-aș putea îndura să ajungi să mă urăști. Nu-mi pot asuma riscul ăsta.

– Dar scena de mai devreme, în dormitorul lordului Charlton, a demonstrat că ții la mine.

– Nu voi nega.

– Iar acum m-ai părăsi... pentru că te temi că într-o zi, cândva, nu te voi mai iubi. Nu plănuise ca vorbele să îi scape chiar în acel mod, dar era adevărat, și putea fi ultima ei șansă. Chiar te iubesc, Ben. Și, dacă nu te pot avea pe tine, nu vreau pe nimeni.

– Mai așteaptă câteva luni. La naiba, câteva săptămâni ar putea fi de ajuns. Vei găsi pe cineva care îți va da o viață perfectă. Copii perfecți.

Cum îndrăznea să spună astfel de lucruri? Îi venea să îl apuce și să-l scuture.

– Și ce se va întâmpla cu tine?

El ridică din umeri.

– Voi înota prin viață la fel cum am făcut-o și până acum. Singur.

– Așadar, ăsta e un... rămas-bun?

El își strânse buzele într-o linie subțire și dădu din cap, aprobând.

– Mă voi ține de promisiunea mea de a recupera tabloul – ori voi muri încercând.

– Te rog. Nici măcar să nu glumești despre astfel de lucruri. Tabloul este... un lucru neînsemnat.

– Și cu reputația ta cum rămâne? Bunul nume al familiei tale?

– Ce e cu ele?

– Ești pregătită să renunți?

Ea oftă.

– Nu știu. Dar cu siguranță nu-mi doresc să ți se întâmple nimic. Chiar dacă tu nu ai aceleași sentimente pe care le am eu.

– Daphne, eu...

– Nu te pot obliga să mă iubești, dar mă pot asigura că nu mă vei uita niciodată.

Se răsuci și se lipi de pieptul lui. După ce nu voi mai fi, șopti ea, vreau să îți amintești asta. Cu vârful limbii, îi mângâie marginea buzei de jos, apoi o supse blând. Când se retrase un pic, el zise:

– Îmi voi aminti.

– Asta nu e tot. Trebuie să-ți mai amintești și asta.

Îl sărută pe gât, de deasupra gulerului până la ceafă. În acest timp, își lăsă mâinile să cutreiere peste contururile tari ale pieptului lui și peste abdomenul lui plat. Cu îndrăzneală, trecu peste linia beteliei pantalonilor și mângâie partea din față a pantalonilor lui. Când îi atinse lungimea, el gemu.

Încurajată, continuă să îl sărute și să îl dezmierde; o sărută și o dezmierdă și el, la rândul lui.

Deși erau în întregime îmbrăcați, iar el era parțial nemișcat, inima ei o luă la goană, și dorința îi traversă trupul. Cu gura pe buzele ei, îi îngăimă numele ca pe o rugăciune. Îi cuprinse sânii și desenă cercuri mici în jurul sfârcurilor ei, înnebunind-o de dorință. Dar după câteva clipe – ori poate că trecuseră mai multe –, Ben își îndreptă spinarea și îi dădu la o parte părul de pe chip.

– Aproape am ajuns la conacul Biltmore.

Daphne clipi și privi pe fereastră, îngrozită să vadă că se aflau deja pe aleea principală.

– Dar nu terminaserăm.

Îi luă boneta de pe locul de lângă el și i-o puse cu grijă pe cap, dându-i pe după urechi panglicile alunecoase.

– Îți promit, îmi voi aminti și voi prețui această scurtă călătorie cu trăsura pentru tot restul vieții mele uitate de Dumnezeu. Poate chiar pentru eternitate, dacă crezi în astfel de lucruri.

Trăsura opri, iar vizitiul clătină trăsura în timp ce cobora de pe capră.

– Dacă te răzgândești...

El clătină din cap cu regret.

– Nu o voi face.

– Îmi va fi dor de tine.

Și apoi, pentru că știa fără umbră de îndoială că urma să izbucnească în lacrimi dacă avea să mai stea cu el o singură clipă, deschise portiera, sări jos și zbură direct în camera ei. După ce încuie ușa, se aruncă pe pat și plânse în pernă. Când lacrimile încetară, se rostogoli și rămase cu privirea fixă pe tavan. Pentru o vreme foarte îndelungată.

O săptămână mai târziu, Daphne sângera și suferea încă. Partea bună a faptului că se afla acasă era că putea să o vadă din nou pe Anabelle; partea rea era că, deși sora ei își dădea seama că ceva era în neregulă, Daphne nu îi putea spune nimic – nici despre portret, nici despre Ben ori despre toată suferința pe care o simțea. Refuzase invitații la baluri și la serate. Ideea de a-și pune o rochie frumoasă și de a se preface că este fericită era ceva mult prea dificil. În unele dimineți, chiar și doar să se dea jos din pat se dovedise a fi o încercare. Mersese la plimbare cu mama ei, o asigurase că totul era în regulă și minți se că avea, pur și simplu, greutăți în a se adapta la tumultul social. Mama o cunoștea prea bine ca să creadă una ca asta, dar nu încercase să fie indiscretă. Doar spusese că avea să fie acolo în caz că Daphne dorea vreodată să îi facă confesiuni.

Daphne era tentată. Întotdeauna își împărtășise bucuriile, temerile și suferințele cu mama și cu Belle. La început păstrase secretul asupra portretelor pentru că știuse că ele nu ar fi fost de acord cu nimic care ar fi putut să îi întineze reputația. Acum însă, nu putea mărturisi despre portrete pentru că acestea erau strâns legate de relația ei cu Ben.

Iar lucrul acela era prea intim, prea neprețuit ca să fie împărtășit deocamdată. Cândva, poate, avea să divulge adevărul devastator – acela că Ben alesese în locul ei o viață rece, goală. Indiferent care fuseseră motivele lui, realitatea era că el nu o iubea îndeajuns încât să renunțe la amărăciunea lui egoistă.

În mod ironic, îi era dor cu disperare de toată amărăciunea lui egoistă.

În acea zi însă, se hotărâse că îmbufnarea trebuia să înceteze – cel puțin pentru un timp. O vizită făcută lui Caro și celorlalte fete de la orfelinat avea să îi îmbunătățească starea de spirit. Când, de dimineață, la micul dejun, le spusese de planul ei mamei, lui Anabelle, Oliviei și lui Rose, încântarea acestora – ori poate fusese ușurare – fusese palpabilă.

– O ieșire este exact ceea ce îți trebuie, dragă, strigase mama.

– Ah, da. Exact ceea ce trebuie, repetă Olivia.

Daphne ridică din sprâncene.

– Exact ceea ce trebuie pentru ce?

– Păi, pentru a îmbunătăți starea de spirit a cuiva. Olivia își flutură furculița ca pe bagheta unei zâne. Ți-ai ales o rochie?

Daphne privi în jos către rochia ei de muselină, foarte potrivită, chiar dacă simplă.

– Da.

– Ce păcat că eu și mama ta avem o programare la croitorie. Mi-ar fi plăcut să te însoțesc. Am fi putut să trecem pe la Gunter după aceea.

Ceainăria Gunter nu prea se afla în apropierea orfelinatului și, în afară de asta, menționarea ei îi aminti de ziua ploioasă în care ea și Ben stătuseră în trăsura lui în fața localului. Fusese pentru prima dată când văzuse vulnerabilitatea care zăcea înlăuntrul lui, dincolo de exteriorul lui aspru.

– Voi fi fericită și dacă le văd doar pe fete. Probabil Caro a crescut cu doi centimetri de la ultima mea vizită.

Împinse leneș șunca din farfuria ei.

La capătul mesei, Anabelle o privea cu viclenie.

– Dacă nu începi să mănânci mai bine, Caro s-ar putea să nu te mai recunoască. În curând va trebui să îți strâmtez toate rochiile – o sarcină la care aș prefera să nu mă angajez, din moment ce deocamdată sunt în proces de a le lărgi pe ale mele. Sublinie anunțul acesta vârând o bucată mare de ou în gură. Slavă Domnului că grețurile au trecut!

Daphne zâmbi.

– Mă bucur foarte mult. Ești strălucitoare.

– Nu încerca să schimbi subiectul, Daph. Trebuie să îți reamintesc că am muncit foarte mult la rochia ta de bal? Mai am de adăugat detaliile finale și, dacă nu o vei purta curând, nu va mai fi de ultima modă. Vrei să o încerci astăzi?

Ochii ei cenușii străluciră plini de speranță.

– Poate.

Chiar nu dorea – ce rost avea? –, dar Belle muncise atât de mult la ea.

– Excelent. Vreau să adaug niște mărgele la mâneci și cred că va fi perfectă.

– Sunt convinsă că așa va fi, zise Rose încurajatoare. Daphne, te pot însoți astăzi în ieșirea ta? Am găsit câteva cărți care cred că le-ar plăcea fetelor.

– Desigur. Mi-ar plăcea foarte mult compania ta, iar fetele au mare nevoie de ceva nou de citit. Caro mi-a mărturisit că îl găsește pe Shakespeare teribil de plictisitor.

Rose izbucni în râs.

– A. Atunci cartea cu povești s-ar putea să fie mai pe placul ei.

Când Daphne și Rose ajunseră la casa de copii, câteva ore mai târziu, fetele își terminau lecțiile. Daphne și Rose luară ceaiul în biroul doamnei Middleton.

– Cărțile sunt minunate, zise directoarea. Mulțumită dumneavoastră și – făcu o pauză înainte să continue – unui alt donator generos, avem o colecție destul de impresionantă.

– Vai, dar asta este remarcabil!

Ultima dată când Daphne venise în vizită, rafturile nu conțineau altceva decât praf.

– Este ora patru – chiar acum fetele ar trebui să iasă. O explozie de sporovăieli și de picioare târșâite venind dinspre coridor îi confirmă spusele. Veniți, vă conduc, se oferi directoarea.

Le deschise calea, fustele ei foșnind peste podele cu o eficacitate sprintenă. Daphne și Rose fură silite să mărească pasul pentru a ține ritmul cu ea. La intrarea în sala de clasă, le făcu semn să intre cu un gest bombastic cu mâna.

Privirea lui Daphne fu imediat atrasă de rafturile de cărți. Se aflau acolo mai mult de o sută de cărți – toate noi. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, traversă încăperea și trecu cu degetul peste cotoarele

colorate. Cărți de istorie, mitologie și știință. Volume de poezie și de versuri. Atlase și, da, mai mult Shakespeare.

Se întoarse spre directoare.

– Colecția asta trebuie să fi costat o mică avere.

Ochii îi sclipeau. Evident, mai era cineva pe lumea asta care era de acord cu ea că fetele meritau acea mică avere.

– Într-adevăr. Donatorul a oferit sume suplimentare de bani pentru îmbunătățiri aduse dormitorului. Saltele noi, pături și draperii.

– Cine?

Doamna Middleton roși ușor.

– N-am libertatea de a vă spune, întrucât dorește să rămână anonim.

Interesant. Poate că buzele directoarei erau pecetluite, dar Daphne cunoștea o altă potențială sursă de informație. Era una mult mai scundă, cu păr roșu și o abundență de pistrui pe obraji.

– Oricine ar fi misteriosul domn, sunt încântată să știu că fetele au un binefăcător atât de generos și de grijuliu. Eu și Rose putem să mergem la ele, în curte?

– Desigur. Știți, cu siguranță, că vizitele dumneavoastră sunt, pentru ele, punctul culminant al săptămânii.

Daphne se îndoia de asta. De fapt, era aproape sigură că o auzise pe Caro menționând faptul că prăjiturelele pentru ceai erau cel mai așteptat eveniment al săptămânii. Totuși, al doilea loc, după prăjiturelele pentru ceai, nu era prea rău.

În clipa în care ea și Rose păși în curte fură înconjurate de un cerc de strengărițe.

– Îmi împletiți părul?

– Mi-am rupt cordonul celei mai bune rochii pe care o am.

– Priviți cum fac roata!

Daphne oftă. Aici, cel puțin, era nevoie de ea. Împreună cu Rose, reuși să satisfacă mare parte dintre rugămințile fetelor. În cele din urmă, acestea se împrăștiară și se reîntoarseră la jocurile de șotron și de-a baba oarba. Numai Caro rămăsese pe bancă, alături de Daphne, ținându-i companie în timp ce aceasta repara cordonul pe care una dintre fete i-l adusese.

– Ce îți mai face genunchiul? întrebă Daphne.

– Mm? A, e bine.

Caro își legăna alene picioarele, cu degetele de la picioare atârnând la câțiva centimetri deasupra pământului.

– Te-ai înțeles bine cu celelalte fete?

Ea dădu iute din cap în sus și în jos și îi aruncă o privire mirată, inocentă. Daphne râse înfundat. Caro se aplecă în față și i se adresă lui Rose.

– Aveți aceeași culoare de păr ca mine.

– Cred că aveți dreptate, domnișoară Caroline. Doar că al dumitale are mai mult foc, ca un frumos apus de soare.

Mulțumită de compliment, Caro își dădu după ureche o șuviță scurtă. Către Daphne spuse:

– Unde este celălalt prieten al dumneavoastră? Lord Fox[1]-ceva?

Daphne încercă să zâmbească liniștit.

– Lord Foxburn. Mă tem că nu știu.

– A fost aici acum câteva zile. L-am văzut în biroul doamnei Middleton.

– Așa?

– Totuși nu a stat mult. Și nici nu m-a vizitat. Se bosumflă drăguț. Probabil că nici măcar nu-și amintește de mine.

Daphne puse un deget sub bărbia ascuțită a lui Caro și o privi în ochii albaștri-deschis.

– Nu ești genul de persoană pe care cineva ar putea-o uita ușor.

Surâsul nostalgic al lui Caro spunea că nu prea o credea.

– Cred că el a adus cărțile.

Inima lui Daphne i se strânse în piept. Lui Ben îi păsa.

– Ce lucru amabil!

– Probabil. Dar vizitele sunt mai bune decât cărțile.

Își lăsă capul pe umărul lui Daphne, iar Daphne o îmbrățișă strâns.

Vizitele chiar *erau* mai bune decât cărțile, se gândi ea.

Dar cărțile erau un început.

Capitolul 26

Ben nu mai fusese la clubul White de când se întorsese acasă din război. De fapt, ultima oară când fusese acolo, Robert îl însoțise. Ciocniseră în cinstea calului pursânge pe care Robert îl cumpărase

[1] Vulpe

la Tattersall, iar Ben îl luase peste picior, zicând că plătise de două ori mai mult decât ar fi trebuit. Robert râsese, pur și simplu, și spusese că viața era prea scurtă ca să te ciondănești din cauza câtorva mii de lire.

Într-adevăr, prea scurtă.

În orice caz, el fusese cel care îl obligase pe Ben să iasă din biroul lui întunecat și să interacționeze cu semenii lor.

Deși Ben nu dorea să discute despre politică, vreme ori despre orice altceva, venise în seara aceea la White cu un scop.

Clubul arăta la fel ca în urmă cu șapte luni. Ben stătu departe de partea de încăpere pe care el și Robert o preferau, alegând un fotoliu de piele confortabil de lângă o fereastră. Îi salută pe domnii din apropiere, comandă ceva de băut, ridică un ziar și se prefăcu a citi, în timp ce asculta frânturi de conversație din jurul lui.

Se discuta despre pariuri, femei și whisky, dar nimic despre portret. Se gândi că ar trebui să se simtă ușurat că nu era subiectul de discuție aflat pe buzele tuturor, dar cum o putea ajuta pe Daphne dacă nu știa unde se afla Hallows ori ce plănuia să facă acesta?

– Bună seara, Foxburn.

Ben se întoarse cu fața către vocea impunătoare.

– Huntford. Vrei să mi te alături?

Făcu semn cu paharul către scaunul cu spătar înalt de alături. Cumnatul lui Daphne purta o redingotă neagră și pantaloni negri – formidabil, ca întotdeauna. Nu se încrunta însă, lucru pe care Ben îl luă ca pe un semn excelent.

Ducele îi făcu semn unui chelner, în timp ce se lăsa alene în fotoliu. Ben observă felul lipsit de efort în care se mișca și încercă să înăbușe invidia pe care o simțea. Nu reuși pe deplin, așa că dădu peste cap restul băuturii.

– O surpriză plăcută, să te văd aici, zise Huntford.

– Da, păi, mai ies din când în când, deși nu sunt niciodată sigur de ce. Sper că ducesa se simte bine?

Colțurile gurii lui Huntford se ridicară, și liniile aspre ale feței i se înmuiară.

– Este mult mai bine. Atât de bine încât insistă să își reia activitățile obișnuite. Soția mea poate fi... încăpățânată.

Ben aprobă, dând din cap, fiind îndeaproape familiarizat cu acea deosebită trăsătură de familie.

– Surorile mele mi-au spus că petrecerea lui Biltmore a fost un succes răsunător.

Ben se împotrivi impulsului de a ridica din umeri.

– Mă bucur că Lady Olivia și Lady Rose s-au simțit bine.

– Am observat însă că sora lui Anabelle, domnișoara Honeycote, pare neobișnuit de descurajată de când s-a întors de la conacul Biltmore.

La menționarea lui Daphne, lui Ben i se strânse stomacul, dar își menținu tonul vesel.

– Chiar așa?

Huntford se uită la el încruntat preț de câteva secunde, iar Ben făcu același lucru.

– Domnișoara Honeycote și mama ei, după cum probabil știți, stau cu noi. Daphne nu este veselă ca de obicei. Anabelle este îngrijorată. Și, când soția mea este îngrijorată, sunt și eu.

Ben își alese cu grijă următoarele cuvinte:

– Dispoziția radioasă a domnișoarei Honeycote va reveni. Seamănă mult cu sora ei, în sensul că personalitatea ei puternică nu poate fi înăbușită pentru timp îndelungat.

Spera din tot sufletul să fie adevărat. Merita să fie fericită.

– Presupun că nu știi care este cauza acestei schimbări bruște, nu-i așa?

– Nu sunt expert în ceea ce privește femeile, Huntford.

Nu fuseseră niciodată rostite cuvinte mai adevărate.

Ducele își înclină capul, sugerând faptul că și el, la rândul lui, găsea că femeile erau unul dintre cele mai mari mistere ale universului. Îi sosi băutura, și Ben comandă o alta.

Ben încerca să găsească o cale de a aborda subiectul, pentru cazul în care Huntford auzise ceva despre el, când ducele oftă.

– Tocmai am vorbit cu Lord Foley. Va da un bal peste două săptămâni.

Ben își înălță capul în căutarea chelnerului.

– Balurile nu mă interesează prea tare. Dansul nu este tocmai punctul meu forte.

Huntford ridică din sprâncene.

– Balul acesta promite să fie... interesant.

Foarte puțin probabil. Pentru numele lui Dumnezeu, unde era băutura lui?

– Cum așa?

– E un individ care îi datorează lui Foley o sumă frumușică. Nu are banii ca să îl plătească, dar pretinde că deține un tablou de valoare.

Părul de pe ceafa lui Ben se zbârli; inima începu să îi bubuie.

– Ce are a face asta cu balul?

Avea o bănuială asupra răspunsului, dar se rugă să se înșele.

– Datornicul lui Foley a spus că tabloul este portretul unei „domnișoare din lumea bună, într-o ipostază cu totul lipsită de decență". Ar vrea ca Foley să îl scoată la licitație în timpul balului și pretinde că va aduce un preț excelent – mai mult decât este necesar pentru a acoperi datoria.

– Cine este femeia?

– Ar trebui să fie secret. Nici măcar Foley nu știe. Are de gând să dezvăluie asta la balul acela afurisit. A avut întotdeauna o aplecare către dramatic, zise ducele cu un dezgust fățiș.

– Și nu are deloc remușcări că va umili public o tânără femeie sau că îi va ruina reputația?

Ducele îl privi suspicios.

– Ce e asta, Foxburn? Nu te-aș fi crezut niciodată drept un apărător al reputațiilor.

– Pur și simplu, nu pare corect.

– De acord. Totuși, orice doamnă bine-crescută care pozează pentru un tablou indecent este mai mult decât nesăbuită. Trebuie să fi știut care sunt riscurile.

„Este cumnata ta și a avut motivele ei", dorea Ben să strige. Dar orice replică ar fi însemnat să trădeze prea mult. Chelnerul veni grăbit și întinse o tavă cu băutura lui Ben în mijloc. Slavă Domnului!

– Bănuiesc cu sunt destule speculații în legătură cu identitatea femeii?

– Se fac pariuri chiar în clipa asta. Toată lumea încearcă să ghicească numele *Frumoasei englezoaice*. Smithson a avut tupeul să scrie în carnet numele lui Anabelle. Am avut o vorbă cu el.

– O vorbă? Așa numim zilele astea amenințările cu moartea?

Huntford rânji.

– E de ajuns să spunem că zvonul a fost înăbușit. Bănuiesc că și alte nume vor fi vehiculate în următoarele două săptămâni... până când adevărul va ieși la lumină.

Un fior rece trecu pe spinarea lui Ben. Două săptămâni în care să întocmească un plan care să împiedice compromiterea lui Daphne. Cu o nepăsare forțată, ridică din umeri.

–Pare că balul lui Foley nu trebuie ratat.

Ducele își ridică paharul.

–*Frumoasei englezoaice* – oricine ar fi ea –, pentru că l-a inspirat pe Foxburn să participe la un bal.

Ben bău pentru asta. Nu erau multe lucruri pe lumea asta pe care nu le-ar fi făcut pentru *Frumoasa englezoaică*.

Olivia o convinsese pe Daphne că un drum până la modistă avea să fie ușor, și părea că avusese dreptate. Ploaia din noaptea trecută spălase mare parte din praf, iar soarele se reflecta din vitrinele imaculate ale magazinelor. Doamnele și însoțitoarele lor se grăbeau pe Bond Street, țâșnind în și din magazinele aglomerate, ținând în echilibru pachete și cutii.

Olivia își trase pe ochi borul bonetei.

–Ar fi trebuit să-mi iau umbrelușa de soare. Doar un minut de stat la soare este de ajuns ca să îmi iasă pistrui. Sper din suflet că au garnitura pe care o caut. Trebuie să aibă culoarea potrivită – verde, ca să se asorteze cu ochii lui James.

Daphne izbucni în râs.

–Sunt sigură că vor avea ceva la fel de sentimental. Aproape că ajunseseră la magazin când se opri să verifice dacă nu uitase lista de lucruri pe care Anabelle îi ceruse să le cumpere. Aruncă un ochi în săculețul ei, ușurată să vadă că lista era acolo. Legă șnurul și își ridică privirea – descoperind-o pe domnișoara Starling, care se afla fix în fața ei. Mama tinerei blonde era imediat în spatele ei, mormăind dezaprobator ceva despre pericolul iminent de a nu vedea pe unde mergi.

–Iertați-mă, zise Daphne. Mă tem că eram un pic neatentă. Bună ziua, domnișoară Starling, doamnă Starling.

Nu o mai văzuse pe domnișoara Starling de la serata muzicală și își dorea ca pauza de la compania acesteia să mai fi durat încă o lună. Ori un an.

Olivia le salută și ea pe doamne.

–Ce pălărie uimitoare, domnișoară Starling!

Era remarcabilă. Penele albe care ieșeau din vârf erau atât de lungi încât atingeau copertina din fața magazinului. De fiecare dată când își întorcea capul către stânga, gura mamei sale se umplea de pene. Dar, deși pălăria era un pic ridicolă, Daphne fu nevoită să admită faptul că domnișoara Starling era incredibil de atrăgătoare. Fiecare buclă a părului ei auriu părea instruită să se încolăcească și să curgă perfect în cascadă. Rochia îi îmbrățișa silueta zveltă fără să pară indecentă absolut deloc. Și, deși rochia lui Daphne era foarte potrivită pentru un drum la cumpărături, de după-amiază, se simți deodată ponosită.

– Închipuiți-vă, declară domnișoara Starling, tocmai îi spuneam lordului Foxburn că nu le-am mai văzut pe Lady Olivia, sora ei ori pe domnișoara Honeycote de o veșnicie. Și iată-vă!

– Iată-ne, repetă Olivia monoton.

Daphne privi în josul străzii. Ben se afla în preajmă? Dorea să o întrebe pe domnișoara Starling unde îl văzuse și cum arăta, și dacă părea că piciorul îl supăra. În schimb, arătă către vitrină și zise, fără rost:

– Aveam de gând să cumpărăm câteva lucruri.

– Da, interveni Olivia. O garnitură în nuanța potrivită poate face toată diferența la o rochie de bal.

– Cumnata dumitale ar trebui să știe, zise sarcastic domnișoara Starling.

Nu putea lăsa niciodată să îi scape ocazia de a le aminti altora de faptul că Anabelle fusese croitoreasa ei. Faptul că Anabelle era acum ducesă era un pic dificil de înghițit pentru domnișoara Starling. Daphne îi ignoră comentariul, sperând ca întâlnirea să ia sfârșit cât mai curând posibil. Dar domnișoara Starling părea la fel de hotărâtă să o prelungească.

– Sunt destule baluri în următoarele săptămâni. Vai, cel puțin patru! Deși nici unul nu este la fel de așteptat precum cel dat de lordul Foley. Bănuiesc că ați primit invitație?

Daphne nu dăduse prea multă atenție invitațiilor primite de la întoarcerea ei în Londra; ridică din umeri și se uită la Olivia.

– A, desigur. Vom fi acolo. Îi dădu un cot în coaste lui Daphne. Nu-i așa, Daphne?

– Bănuiesc că da.

– Credeți-mă, zise domnișoara Starling, zâmbind ca și cum ar fi știut un secret. Nu veți dori să-l rataţi.

– Nu? exclamă Olivia. Bineînțeles că nu. Dar *de ce* nu?

Domnișoara Starling oftă ca și cum Olivia îi punea serios răbdarea la încercare.

Doamna Starling trecu pe lângă fiica ei, pieptul său foarte mare deschizând drumul ca prora unui vas.

– Pentru că o fată obraznică și prostuță a fost destul de nesăbuită încât să pozeze pentru un tablou vulgar, anunță ea strident. Și în noaptea balului de la Foley va fi expusă pentru ca toată lumea bună să o poată vedea!

Chipul lui Daphne luă foc, iar palmele îi deveniră umede și reci. Se clătină ușor, dar Olivia o redresă, fără să pară a-i fi observat neliniștea.

– Se va termina, fără îndoială, cu un scandal uriaș, zise domnișoara Starling cu o voioșie evidentă. Își îngustă ochii și privi către Daphne. Aș crede că vei fi mulțumită, domnișoară Honeycote, ca măcar o dată tu și sora ta să nu fiți subiectul criticilor, asta dacă nu cumva... *ești*.

– Poftim? strigă Olivia. Sunt consternată că insinuezi un astfel de lucru. Ce idee absurdă!

– Oare? Domnișoara Starling își încolăci un cârlionț blond în jurul degetului.

Olivia era revoltată.

– Imaginează-ți cât de ridicolă și de plină de remușcări te vei simți la balul lordului Foley, atunci când adevărul va fi scos la lumină. Își înlănțui brațul cu cel al lui Daphne. Vom fi acolo, desigur, ca să-ți poți cere iertare.

Domnișoara Starling nu făcu decât să zâmbească superior, scoțând la iveală o gropiță perfectă.

– Dumnezeule mare! Doamna Starling se agită pe trotuar. Haide, dragă! Nu avem timp pentru prostiile astea. Este aproape ora ceaiului și mai avem de făcut o oprire la magazinul de rochii.

Frumoasa tânără aruncă peste umăr o privire încrezută, în timp ce își urma mama.

– Până la balul de la Foley, doamnelor.

Olivia așteptă ca domnișoara Starling să fie destul de departe încât să nu poată auzi.

– Vai, este îngrozitoare, nu-i așa? Nu pot să cred că o admiram. Chiar o consideram prietenă! Olivia dădu din cap în același fel în care o făcuse domnișoara Starling. „Până la balul de la Foley, doamnelor." Purtarea ei prefăcută mă face să-mi doresc să-i smulg fiecare buclă drăguță direct de pe cap.

– Olivia! o mustră Daphne. Dar fără prea multă tragere de inimă.

– Ai dreptate. Nu trebuie să îi îngăduim să ne strice ieșirea. Hai să intrăm în magazin și să vedem ce comori putem găsi.

Daphne aruncă o privire prin geamul prăvăliei modistei și se încruntă. Aproape fiecare metru pătrat al magazinului părea plin până la refuz cu pălării, șorțuri, galanterii, bijuterii, încălțăminte de damă și altele. Clientele se îngrămădeau în jurul tejghelei, înghesuindu-se să ceară ajutor.

– Te superi dacă aștept aici, afară, câteva minute? Olivia își încreți sprâncenele, iar Daphne se grăbi să îi explice: Pare aglomerat înăuntru și mă bucur de aerul proaspăt. Voi veni și eu în scurt timp, de îndată ce aglomerația mai scade.

– Vrei să rămân cu tine?

Daphne clătină din cap. Avea nevoie de un moment doar pentru ea – o ocazie să gândească.

Olivia ezită.

– Păi, dacă ești sigură...

– Sunt. Daphne surâse forțat. Du-te, găsește garnitura care să se asorteze cu ochii lui James.

O expresie visătoare se furișă pe chipul Oliviei.

– Au culoarea mușchiului de copac. Dar cu pete aurii. Foarte bine, ne vedem înăuntru. Nu zăbovi prea mult.

– N-o voi face.

Daphne se postă lângă fațada de piatră a prăvăliei, la umbra clădirii, și inspiră adânc. Zile întregi fusese chinuită de gânduri legate de ce avea să facă Hallows cu tabloul.

Acum știa.

Era surprinsă că el nu îi dezvăluise numele. Dar poate că era de părere că portretul urma să îi aducă o sumă mai mare dacă exista un aer de mister în jurul lui. Sincer, nu îl crezuse pe Hallows într-atât de inteligent încât să născocească un plan atât de deștept, dar, pe de altă parte, de ambele dăți când îl întâlnise, acesta fusese destul de beat.

Oricât de ciudat ar fi putut părea, simţea un strop de uşurare ştiind care urma să îi fie soarta. Tabloul avea să fie arătat în public. Mama ei urma să fie umilită şi extrem de îngrozită de purtarea nesăbuită a lui Daphne. Anabelle avea să fie întristată şi dezamăgită. Daphne urma să fie pentru totdeauna evitată de înalta societate, iar visul ei de a aparţine acelei lumi strălucitoare avea să fie sfărâmat în bucăţi. Totul luase sfârşit.

– Daphne. Simţi vocea gravă a lui Ben ca pe o adiere pe pielea ei. El se afla în faţa ei, părând la fel de surprins ca ea. Şi mai chipeş decât avea orice bărbat dreptul să fie. Ce faci?

– Foarte bine, minţi ea. Ce-ţi face piciorul?

– Nu mă pot plânge. Chipul lui ostenit sugera că el mintea. Aruncă o privire rapidă în spate şi întrebă cu voce joasă: Ai auzit despre balul de la Foley?

Daphne înghiţi în sec, hotărâtă să fie curajoasă.

– Domnişoara Starling a fost destul de amabilă încât să-mi aducă la cunoştinţă adineauri.

Ben făcu o faţă de parcă băuse lapte acru, iar Daphne îl adoră pentru asta.

– Voi încerca să opresc licitaţia.

– Te rog, nu face nimic care te-ar trimite la Old Bailey[1] sau în Turn[2]. Mă tem că nu putem face prea multe. Hallows este furios pe noi amândoi. Este hotărât să mă distrugă şi are tabloul, care este toată muniţia de care are nevoie.

– Nu renunţa, Daph.

Lacrimi de frustrare îi ţâşniră din ochi. Drăguţe cuvinte din partea lui. *El* era cel care renunţase. El renunţase la ei doi.

– Olivia este înăuntru. Trebuie să plec.

– Îmi pare rău că totul a devenit atât de complicat şi de încurcat.

– Dar aşa este viaţa. Tu m-ai învăţat asta, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc.

Îşi şterse ochii şi se pregăti să intre, apoi se opri.

– Mulţumesc pentru cărţi.

O săgetă cu o privire nedumerită.

– Caro mi-a spus. Nimic nu se petrece în acel orfelinat fără ca ea să afle. A fost un lucru foarte amabil din partea ta.

---

[1] Palatul de justiţie (n.tr)

[2] Turnul Londrei, utilizat şi ca închisoare (n.tr.)

Se juca cu bastonul împingând o piatră înainte și înapoi în fața ghetelor.

– Ștrengărițele acelea au nevoie de un lucru util care să le ocupe timpul. Să le țină departe de probleme.

– Cred că este foarte drăguț că îți pasă de ele.

Deschise gura ca pentru a nega, apoi își strânse buzele.

Ei bine, dacă el putea să se schimbe, atunci și ea o putea face.

– Voi fi la balul lui Foley.

Își ridică brusc privirea și și-o țintui în a ei.

– Daphne, oamenii pot fi incredibil de nemiloși. Dacă ai impresia că domnișoara Starling este rea...

– Voi fi acolo, repetă ea. Și sper că și tu vei fi.

Capitolul 27

Lustru: (1) Strat transparent, protector, aplicat unei picturi terminate. (2) O interpretare măgulitoare, dar adesea înșelătoare a faptelor, ca în exemplul: Oricât ar fi încercat, frumoasa debutantă nu putu lustrui adevărul despre trecutul ei nesăbuit.

Poate că Ben nu era detectiv, dar bănuia unde putea să îl găsească pe Hallows în noaptea aceea – într-o speluncă unde se făceau pariuri. Întrebarea era, în care dintre ele?

Nu îl găsise la cea de pe Pickering Place, nici la cea de pe Cleveland Row. Dar cea de-a treia – aflată pe Bennett Street – fu cu noroc.

Ben apelase la ajutorul lui Averill. Evident, Averill fusese curios privind motivul pentru care Ben era atât de hotărât să găsească faimosul tablou, așa că Ben îi spusese adevărul: portretul era al unei femei la care ținea și trebuia să îl găsească înainte de balul dat de Foley.

Sprâncenele lui Averill țâșniseră în sus, dar nu îi ceruse lui Ben să dezvăluie identitatea femeii – era genul acela de prieten.

De asemenea, era persoana cea mai potrivită care să îl ajute în misiunea aceea: tipul rar de om care se potrivea oriunde, fiind la fel de în largul lui într-o tavernă ordinară aflată lângă docuri ca în cele mai de seamă saloane. Acel anume tripou, cu șemineu de marmură,

lambriuri ornamentate și covoare bogate, dădea impresia de eleganță, dar sub acea suprafață zăceau disperarea și înșelăciunea.

Ben și Averill pășiră în salonul slab luminat și găsiră două scaune libere la o masă unde jucătorii pariau pe un joc cu zaruri. După câteva jocuri, Ben era destul de sigur că zarurile erau măsluite. Plasă un pariu, pierdu și parie din nou. În tot acest timp, cercetă încăperea în căutarea capului mare ca un butuc și a cefei cărnoase a lui Hallows. Când era pe cale să îi spună lui Averill că era timpul să încerce un alt tripou, Hallows intră agale. Doi bărbați cu aspect de brute stăteau lipiți de el de o parte și de alta.

Avea fudulia unui bărbat care băuse ceva, dar nu atât încât să se împleticească. Ben se feri din calea privirii lui. Dacă Hallows l-ar fi recunoscut, fie ar fi luat-o la goană din clădire, fie l-ar fi bătut pe Ben până l-ar fi lăsat lat într-o baltă de sânge. Nici una dintre variante nu îi era de ajutor. Avea nevoie de informații.

Averill poate ar fi fost în stare să scoată ceva de la el, dar Hallows îl întâlnise în treacăt la picnic. Dacă Hallows l-ar fi recunoscut, și-ar fi ridicat garda.

O femeie exagerat de rujată înaintă cu pași șovăielnici până lângă Ben și își puse mâna goală pe umărul lui.

– Ai vrea ceva de băut? Sau altceva?

Își împinse sânii în față și aceștia se zgâlțâiră riscant deasupra corsetului strâns legat.

Ben își cântări opțiunile. Chelnerița era tânără, dar ochii îi erau ageri și inteligenți.

– Îl vezi pe bărbatul acela corpolent cu păr blond, care tocmai s-a așezat la masa de faraon[1]?

– Cu vânătăi în jurul ochilor?

Ben surâse.

– Rămășițele unui nas spart. Dacă reușești să îl faci să vorbească, îți dau salariul pe o lună.

– Despre ce vrei să vorbească?

– Pariuri. Bani. Proprietăți.

– Asta-i tot?

Părea dezamăgită de totala lipsă de provocare.

– Află unde stă în oraș.

– N-ar trebui să fie prea greu.

[1] Joc de cărți (n.tr.)

Își trase în jos, pe umeri, mânecile bluzei și își aranjă sânii în așa fel încât să se vadă cât mai bine.

– Voi sta în spate și voi asculta. Ben își răsuci bastonul sub masă, gândindu-se la cât de multe să îi spună. Studie purtarea ei profesională și expresia hotărâtă și decise că era, cu siguranță, descurcăreață. Mai e ceva. Are portretul unei tinere. Vreau să știu unde este acesta – dar e nevoie de o abordare mai subtilă. Dacă bănuiește că ești în căutare de informații, nu vei scoate nimic de la el.

Ea ridică din sprâncenele desenate.

– Un portret? Ar fi mai ușor să îi aflu culoarea chiloților pe care îi poartă.

– Dacă îl faci să-ți dezvăluie locul în care se află tabloul, îți voi da o sumă de trei ori mai mare decât salariul tău.

Se uită la Hallows de parcă l-ar fi cântărit din priviri.

– Consideră ca și făcut.

Se îndreptă către el, legănându-și șoldurile precum o barcă care aluneca pe valuri.

Alături de Ben, Averill râdea pe înfundate.

– Aproape că îmi e milă de Hallows.

Ben pufni.

– Urmează-mă! Îmi doresc un loc bun la spectacolul acesta.

Găsiră două scaune cu un unghi bun de observație și se așezară în așa fel încât Hallows să nu îi poată vedea. Ascultară cum tânăra chelneriță îi dădu un pahar de whisky. Din partea casei.

Ea nu se grăbi și își petrecu timpul alături de el, cocoțându-se pe brațul scaunului lui Hallows, atârnându-se de umărul lui și din când în când șoptindu-i în ureche. Treptat, el deveni mai puțin interesat de jocul de faraon și mai interesat de femeie.

Făcând semn cu capul către miza mare din centrul mesei, ea zise:

– Buzunarele trebuie să-ți fie pline ochi dacă poți să joci așa mult.

– Buzunarele îmi vor fi pline destul de curând.

Ea strâmbă din nas, aparent neimpresionată.

– Deci ești la fel ca toți domnișorii care vin aici, crezând că vor face o mică avere de pe urma cărților. Îți voi împărtăși un mic secret – nu merge așa.

Hallows râse batjocoritor.

– N-am nevoie de câștiguri. Am ceva mult mai valoros decât toate mizele din locul ăsta la un loc.

– Fără supărare, domnule, dar mă îndoiesc sincer de asta. Domnul acela, din colţ, tocmai şi-a pus gaj calul pursânge.

– Am un tablou – o afurisită de operă de artă, asta e.

– Chiar aşa? Îşi cercetă unghiile ca şi cum nu ar fi fost impresionată. Ce e aşa de special la el?

– Este portretul unei doamne. Dar nu se poartă ca atare, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– A. Îşi arată bunurile, ha? Aşa că o s-o şantajezi?

– Nu chiar. Îl voi scoate la licitaţie. Eu voi fi bogat, iar ea va fi ruinată.

Ben îşi strânse pumnul în jurul capătului bastonului său. Averill puse o mână fermă pe braţul lui, avertizându-l să îşi păstreze capul limpede.

– E frumoasă?

Chelneriţa îşi înfăşură o buclă în jurul degetului arătător.

Hallows spuse pufnind:

– Superbă.

– Ce ai împotriva ei?

– Pui o groază de întrebări.

– Ce să fac dacă sunt curioasă? Încolăci un braţ în jurul gâtului lui Hallows şi îi îndepărtă urme invizibile de praf de pe jachetă. Mi-ar plăcea mult să îl văd.

– De ce?

Ea ridică din umeri.

– Poate că şi *eu* aş putea să pozez pentru un tablou cândva. Mi-l arăţi?

Îi linse urechea lui Hallows, şi Ben decise în clipa aceea că avea să îi dea salariul întreit, indiferent ce avea să se întâmple. Să îl lingă pe Hallows depăşea cu mult sarcina dată.

Hallows o trase în poala lui.

– Imposibil.

Chelneriţa se bosumflă.

– Credeam că e tabloul tău.

– Este, băieţoaică mică, dar nu este în posesia mea.

Ea îşi îngustă ochii ca şi cum nu prea îi dădea crezare.

– De ce nu?

– În primul rând, este prea mare ca să îl car cu mine.

– Atunci vom merge în apartamentul tău, gânguri ea.

– Ideea nu e rea. Hallows saliva, pur și simplu. Dar portretul nu e nici acolo.

– A. Se îndreptă, bățoasă, ca și cum ar fi fost ofensată. Văd că te joci cu mine.

O trase mai aproape de el, iar Ben își pierdu cumpătul. Ar fi fost bine ca Hallows să nu exagereze.

– Nu mă joc, zise el printre dinții încleștați. Tabloul se află într-o prăvălie.

O prăvălie? Ben încercă să ignore zgomotul conversațiilor din jurul lui și se aplecă mai mult, hotărât să nu scape nici un cuvânt.

– Îl vinzi? întrebă chelneriţa.

– Ești un pic cam prostuță, nu-i așa? Ți-am explicat deja că plănuiesc să-l scot la licitație. Hallows vorbea insultător de lent. Se află în prăvălie ca să îi fie schimbată rama. Și mă mai costă și o mică avere – am ales ce e mai bun în oraș. Domnul Leemore zice că rama potrivită poate face ca un tablou să aducă o sumă mult mai mare. Ar face bine să aibă dreptate – altfel nu va fi plătit.

Hallows chicoti la ironia nu chiar atât de subtilă.

Ben se uită la Averill, care aprobă, dând din cap. Aveau ce le trebuia. Acum nu le mai rămânea decât să o scoată pe chelneriță din labele transpirate ale lui Hallows. Ben savura provocarea.

Femeia aruncă o privire către el, iar el îi făcu semn din cap către încăperea din spate.

– Șeful îmi face semn. Dă-mi voie să văd ce vrea și să-i spun că plec devreme în noaptea asta.

La început, Hallows nu îi dădu drumul. Însă apoi o ridică din poala lui și o lăsă jos, ciupind-o de fund în timp ce aceasta încerca să își recapete echilibrul. Încântător.

Averill o urmă liniștit pe chelneriță în timp ce aceasta își croia drum prin mulțime, având în buzunar o mână de monede pe care Ben i le dăduse pentru a o plăti.

Nu se grăbi, așteptând până când Hallows deveni agitat, ridicându-și gâtul gros și trosnindu-și articulațiile degetelor de la mâini. Atunci Ben se îndreptă direct către el.

– Cum stai cu norocul în seara asta, Hallows?

La auzul numelui său, acesta se întoarse. La fel și matahalele de lângă el. Chiar și numai gândul la ce i-ar fi putut face cele trei brute făcu ca piciorul lui Ben să doară.

– Foxburn, mârâi Hallows. Se ridică în picioare și își înfoie pieptul. Către prietenii lui – dacă bătăușii puteau fi astfel etichetați – spuse: Acesta e individul care mi-a spart nasul.

Se ridicară și ei în picioare, alcătuind un zid de mușchi tari și inteligență scăzută.

– Trebuie să recunosc că arată mai bine decât ultima oară când te-am văzut. Ben privi printre gene. Deși e adevărat că se îndoaie ciudat spre dreapta.

– Lua-te-ar naiba, Foxburn!

Ben ridică din umeri.

– Nu te necăji. Abia se observă de la toate vânătăile.

Hallows își strânse pumnii.

– Caraghios din partea ta să aduci vorba despre vânătăi.

Un cerc mic de spectatori se strânse în jurul lor. Martorii erau un lucru bun. Era mai puțin probabil ca Hallows să comită o crimă.

– Nu mă așteptam să te văd în oraș. Bine, nu în afara închisorii pentru datornici.

– Îmi voi plăti în curând datoriile. Desigur, va trebui să mă despart de tabloul amantei tale.

– Ai grijă, îl avertiză Ben.

– Mă doare să îi spun la revedere. Are sânii aceia plini și un fund de îți vine, pur și simplu, să îl ciupești. Mi-am frecat-o de multe ori...

Bum! Ben îl izbi cu pumnul în nas pe Hallows. Încă o dată. Sângele țâșni. Strigăte izbucniră pretutindeni în jurul lui și, înainte ca Ben să își dea seama ce se întâmpla, Averill îi apucă brațul și îl cără pe sus afară din speluncă.

– Să mergem!

Averill continuă să îl târască pe Ben spre trăsură, care era oprită după colț, dar bătăușii îi urmăreau, iar piciorul era gata să cedeze. Se opri brusc și, când Averill îl privi întrebător, Ben spuse:

– Îl iau pe Eyebrow[1].

– Bine. Square Chin[2] este al meu.

Cuvintele abia ieșiseră din gura lui Averill, că bărbații îi ajunseră, și pumnii zburau prin aer.

Ben dădu drumul bastonului și se lăsă în jos pe sub o lovitură de pumn, lăsându-și piciorul stâng să suporte cea mai mare parte a

[1] Sprânceană

[2] Bărbie Pătrată

greutății lui. Eyebrow se dădu înapoi trei pași și își lăsă în jos umărul ca și cum ar fi vrut să îl atace și să îl rostogolească pe Ben. Păși spre stânga și își împunse atacatorul cu bastonul în stomac. Acesta gemu și se lăsă în jos, cu mâinile pe genunchi. Ben își dădu seama de momentul în care Eyebrow observase bastonul, dar nu reuși să ajungă la el înaintea lui. Bruta îl smulse și îl aruncă dintr-o palmă în cealaltă, cu o privire malefică în ochi, în timp ce se învârtea în jurul lui Ben.

În spatele lui, Ben auzi cum Averill se lupta cu oponentul lui. Ca un pugilist excelent ce era, Averill l-ar fi putut lăsa lat imediat. Dar unde ar mai fi fost distracția dacă făcea asta?

– Ai nevoie de o mână de ajutor, Foxburn? strigă prietenul lui.

– Nu. Dar voi avea nevoie de o băutură după asta. Ești aproape gata acolo? Păstra un ochi prudent asupra propriului adversar.

– Da. M-am cam plictisit.

– Aici nu duc lipsă de distracție. Eyebrow ridicase bastonul și spinteca cu el aerul din fața lui Ben, ratându-i la mustață gâtul. Înainte ca nerodul să aibă ocazia să își recapete echilibrul, Ben apucă capătul bastonului și îl roti puternic, dărâmându-l pe bărbat la pământ, ca pe un copac bătrân. Capul îi lovi trotuarul cu un bubuit, făcându-l să rămână uluit.

Ben se aplecă și smulse bastonul – care se întâmpla să fie preferatul lui – din strânsoarea inamicului său, apoi se întoarse și îl găsi pe Averill așteptând, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

– Nu a fost un sfârșit rău pentru noaptea asta.

– Trebuie să recunosc că îl prefer alternativei – care probabil ar fi însemnat să fiu legat și aruncat în Tamisa.

Spre marea ușurare a vizitiului lui Ben, se grăbiră să intre în trăsură.

Ben se cufundă în perne și privi fix pe fereastră, așteptând ca bătăile inimii să îi revină la normal. Ieșind învingător dintr-o încăierare nu era cel mai rău mod de a petrece o seară, dar nu era nici cel mai bun.

Îi era dor de Daphne.

Și știa cum avea să își petreacă restul nopții.

Bând un coniac în biroul lui, în timp ce se holba la portretul ei.

Și calculându-și următoarea mișcare.

– Rochia ta de bal este gata! Anabelle intră valsând în dormitorul lui Daphne, cu rochia agăţată de braţul ei zvelt, triumfătoare.

La scandaloasa oră de şapte fără un sfert dimineaţa.

Daphne se întoarse cu faţa în jos şi închise ochii.

– Tu nu dormi niciodată?

– *Trebuie* să o probezi. Dădu la o parte cuvertura confortabilă, şi aerul rece năvăli peste gâtul şi peste braţele lui Daphne.

– Chiar în clipa asta? Daphne ştia deja răspunsul. Sora ei nu era o persoană deosebit de răbdătoare.

– Nu va dura mult. Vreau să văd cum a ieşit modificarea pe care am făcut-o la mâneci. Aş proba-o eu însămi, dar cresc zilnic.

Daphne se ridică şi luă rochia de la Anabelle.

– Cine nu ar şti nu ar ghici niciodată că eşti însărcinată.

– Ei bine, atunci ar trebui să rămână uimiţi de brusca şi dramatica creştere a măsurii sânilor mei.

Daphne ridică rochia aurie deasupra capului.

– Nu. Belle întinse mâna după rochie. Nu peste cămaşa de noapte. Îi va distruge liniile.

Deşi dormitorul era rece în orele timpurii ale dimineţii, Daphne îi făcu pe plac surorii sale şi îşi scoase cămăşuţa. Măcar atâta putea face, mai ales că Anabelle petrecuse probabil cea mai mare parte din noapte aplecată deasupra rochiei, analizând fiecare ornament şi fiecare cusătură. Era foarte neobişnuit ca o ducesă să se comporte astfel, desigur, dar vechile obiceiuri mor greu. Timp de câteva săptămâni după ce se căsătoriseră, Owen se împotrivise şi nu o lăsase pe Anabelle să facă nici un fel de muncă, ceea ce o împinsese să îşi ascundă activităţile de el. Odată ce el înţelesese că ea era mai fericită cu un ac în mână, cedase. Îi venea greu să îi refuze ceva soţiei lui.

Anabelle alunecă rochia peste capul lui Daphne; aceasta se înfioră atunci când mătasea moale, rece, îi căzu în cascadă pe braţe, pe spinare şi pe picioare. Chiar şi înainte ca Anabelle să strângă şireturile laterale, Daphne putea să îşi dea seama că îi venea perfect. Decolteul îi punea în evidenţă sânii fără să fie deocheat şi o bandă lată de mărgele îi accentua partea cea mai îngustă a trunchiului. Materialul lucios se revărsa de la bandă până la podea în valuri curgătoare, care străluceau ca aurul ce lucreşte în soare.

Daphne își trecu palmele peste coaste și coborî pe coapse. Preț de câteva momente, nici una din ele nu rosti o vorbă. Când, în cele din urmă, Daphne își regăsi graiul, zise:

– Este minunată. Te-ai întrecut pe tine însăți.

Anabelle zâmbi cu mândrie.

– Da. Da, așa este. Oftă, cu genul acela de oftat mulțumit pe care îl scoate cineva după ce s-a înfruptat dintr-o prăjitură de-a dreptul scandaloasă.

– Mulțumesc. Este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată.

– Păi atunci, trebuie să începi să ieși din nou, fie și numai pentru a avea ocazia de a o purta. Poate că există un domn pe care dorești să îl impresionezi, concluzionă Anabelle.

Daphne clătină din cap.

– Nimeni în mod deosebit. În afară de Ben. Dar acesta fusese foarte clar – sfâșietor de clar. Nu exista un viitor pentru ei.

– Ei bine, atunci trebuie să o porți la un bal și să aștepți ca un domn deosebit să vină la *tine*.

– *Urmează* să fie un bal, peste un pic mai mult de o săptămână.

Chipul lui Belle se înseninâ.

– Și vei merge?

– Da. Probabil că balul de la Foley avea să fie ultimul ei bal. Putea foarte bine să arate cât se putea de bine. Și, dacă rochia îi oferea încrederea să facă ceea ce trebuia, cu atât mai bine.

– De ce mi se pare că te afli la milioane de kilometri distanță?

Daphne clipi des.

– Hm?

Anabelle îi luă mâna și o conduse pe o confortabilă canapea micuță aflată în fața căminului stins.

– Daphne, zise ea, cu frumoșii ei ochi gri strălucind în spatele ochelarilor, nu ți-am mai văzut zâmbetul – cel adevărat, care luminează o încăpere întreagă – de zile întregi. Îmi poți spune orice, știi asta. S-a întâmplat ceva la petrecere?

Daphne își odihni fruntea în podul palmelor. Nu o putea minți pe Anabelle.

– Da, deși a început cu mult mai înainte de asta, dacă aș fi sinceră cu mine însămi.

Anabelle sări în picioare.

– *Știam* eu! Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat. Este vorba despre un bărbat? Se întoarse pe călcâie cu fața spre Daphne și își îngustă ochii. Oricine ar fi, își va blestema zilele. Când Owen va afla de asta, va...

– Nu.

– Cum adică „nu"? Dacă cineva te-a desconsiderat ori te-a supărat, ofensa nu va trece nepedepsită.

– Nu este așa. Îmi pare rău că nu am mai fost eu însămi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să arunc o umbră asupra a ceea ce ar trebui să fie o perioadă fericită pentru tine.

– Nu te teme. Anabelle zâmbi senină. Nimic nu ar putea să îmi strice fericirea. Dar noi două am înfruntat întotdeauna lucrurile împreună și faptul că sunt căsătorită și îmi clădesc o familie nu schimbă asta. Ai fost familia mea de dinainte și întotdeauna vei fi, chiar dacă aș avea o șleahtă de 12 copii. Ceea ce e foarte posibil, dacă este după Owen.

Daphne izbucni în râs și își îmbrățișă sora.

– Știu că mă pot baza pe tine. De fapt, ești mai de încredere decât stelele și luna. Dar trebuie să dovedesc că mă pot baza pe mine. În ultimul timp, am început să văd lucrurile mai clar – cu mai puțină naivitate. De-a lungul anilor m-ai protejat de multe neplăceri, dar sunt unele lucruri de care o persoană trebuie să se ocupe de una singură. Nu e vorba că nu doresc să îți mărturisesc. Căci vreau. Dar e vremea să mă maturizez, Belle. Și cred că, odată ce voi înfrunta demonii care mă bântuie, voi fi din nou eu însămi. Poate un pic mai înțeleaptă și mai versată, dar sigură de cine sunt și... fericită.

Buzele lui Anabelle tremurară.

– Ți-am spus în ultimul timp cât de mândră sunt de tine?

Daphne dădu din umeri și ridică fusta rochiei sale.

– Ai fost ocupată cu altceva. Dar unele sentimente nu au nevoie să fie rostite.

– Atunci, te voi lăsa să te ocupi de necazurile tale în felul tău. Dar, mai întâi, trebuie să suporți o ultimă predică din partea surorii tale un pic mai în vârstă și infinit mai înțeleaptă.

Dându-și jucăuș ochii peste cap, Daphne zise:

– Ascult.

Belle o apucă blând de umeri și privi adânc în ochii ei, cu ferocitatea unei leoaice.

– Întotdeauna ai fost puternică. Când mama era bolnavă, ai fost ca un far, nelăsându-te niciodată pradă tristeții. Atunci când nu puteam vedea decât bezna, tu ai avut curajul să cânți. Nu e din cauză că nu *simți* durerea – ci pentru că o biruiești și refuzi să îi cazi pradă. Lumina ta interioară este sursa puterii tale și este cu mult mai puternică decât îți dai seama.

Daphne înghiți nodul pe care îl avea în gâtlej.

– Mulțumesc. Nu știu exact ce se va întâmpla și sper să nu te dezamăgesc nici pe tine, nici pe mama, dar, orice s-ar întâmpla, voi ști că am acționat cu mult curaj.

Belle o îmbrățișă strâns.

– Când te-ai făcut așa deșteaptă?

Daphne inspiră mirosul floral slab al părului surorii sale. Nu îi putea spune adevărul – că atunci când te temi că vei pierde singurul bărbat pe care îl vei iubi vreodată, orice altă grijă pare neînsemnată, prin comparație. Dacă avea să îl piardă pe Ben pentru totdeauna, nimic nu avea să mai conteze, oricum. Era ca și cum ți-ai face griji pentru o unghie ruptă când atârnai de o stâncă.

– Îți voi respecta dorința de a-ți rezolva problema în felul tău, dar dacă te răzgândești, știi că sunt aici.

– Știu, Belle. Ești stânca mea.

– Oprește-te! Anabelle își șterse ochii. Eu am o scuză pentru că sunt plângăcioasă, pe când tu... Se albi la față. Dumnezeule mare, nu ești...

– Nu! Daphne se îmbujoră pătimaș. De câteva zile, știa cu siguranță – nu era însărcinată.

– Ei bine. Am eliminat una din posibilele surse ale melancoliei tale. Dacă voi continua să ghicesc, îmi voi da seama ce te macină cât ai zice pește.

– Pot să mă întorc în pat acum?

– Nu atât timp cât porți aia.

– Privește-mă. Dădu cuverturile la o parte și ridică genunchiul.

– Daphne!

– Glumesc. Ador rochia asta și dragostea ta este evidentă în fiecare cusătură mică, în fiecare mărgea strălucitoare. Vei fi o mamă minunată, să știi.

– Iar tu vei fi o mătușă minunată. Belle se întoarse către ușă. Pentru moment, te las să te odihnești, dar promite-mi că vei atârna rochia aceea în clipa în care o vei scoate.

– Promit. Și, Belle?

– Da?

– Mulţumesc pentru înţelegere.

Dădu din mână cu indiferență.

– Pentru asta sunt surorile. Și, dacă Owen întreabă ce a făcut în ultimele două ore, *tu* trebuie să fii o soră bună și să spui ca am lenevit întinsă în pat toată dimineața.

– De acord.

După ce Belle plecă, Daphne merse la măsuţa de toaletă și își privi reflexia din oglindă. Chiar și cu părul ciufulit, rochia aurie îi dădea un aer de încredere. Părea regală și sigură pe ea însăși.

Pe dinăuntru, însă, era ca un șoricel încolţit – mic și tremurător. Și îngrozitor de singură.

Scrisoarea de la Thomas sosise cu o zi în urmă, dar Ben presupusese că era vorba doar de o altă invitaţie la bal și deci nu o deschisese până la micul dejun din ziua aceea. Îi scrisese artistului la scurt timp după petrecerea de la Grădinile Vauxhall, sperând să afle cine comandase tablourile *Frumoasei englezoaice*... apoi uitase imediat de asta.

Dar se părea că Thomas revenise în oraș, și scrisoarea îi arăta adresa la care stătea.

Acum Ben știa și locul în care se afla tabloul și pe cel în care se afla artistul. Întrebarea era, ce urma să facă în legătură cu asta? Ouăle rămaseră neatinse pe farfuria lui, iar șunca se răci, în timp ce în capul lui se derulară mai multe scenarii.

Dorea să îi trimită vorbă imediat lui Daphne și să îi spună că avea să rezolve totul. Dar cumva, nu credea că ea ar fi apreciat asta. Odată ar fi făcut-o, dar nu mai era aceeași femeie de atunci, de când o întâlnise pentru prima dată. În timp ce stătuse de vorbă cu ea în fața magazinului de haine, văzuse hotărârea din ochii ei. Era hotărâtă să își înfrunte temerile de una singură.

Iar el probabil că trebuia să o lase.

Dar cu siguranţă nu avea să se supere dacă primea *un pic* de ajutor.

– Flemings, zbieră el.

Majordomul intră în sufragerie târșâindu-și picioarele.

– Domnule?

– Am nevoie ca trăsura să fie pregătită.

Ben era curios să îl cunoască pe bărbatul care captivase esența lui Daphne într-un mod incredibil. Și, din moment ce Thomas și Daphne crescuseră împreună ca prieteni, poate că acesta ar fi putut prezice care avea să fie reacția lui Daphne la planul lui – un plan care era în mod evident nebunesc. Dar poate destul de nebunesc încât să funcționeze.

În mai puțin de o oră, Ben se afla față în față cu artistul, așezat pe un scaun de lemn aflat într-un studio. Cămașa lui Thomas era scoasă din pantaloni și mânjită cu nuanțe de maro și albastru; mânecile îi erau ridicate până la coate. Petele întunecate de deasupra obrajilor supți sugera faptul că stătuse treaz și pictase câteva ore la rând și că era posibil să fi uitat să mănânce în ziua trecută. Se holbă la bastonul lui Ben timp de câteva minute și apoi la piciorul lui. O astfel de examinare din partea oricui altcuiva ar fi putut fi o ofensă, dar Thomas părea doar că studiază un subiect – punea toate piesele la un loc pentru a înțelege întregul.

Ben studie mobila șubredă, praful care acoperea totul în afară de șevaletul lui Thomas, și excrementele de șobolani din colț. Artistul părea orb la mizerie.

– Vă mulțumesc pentru răspunsul dat întrebării mele, zise Ben. Am unul dintre tablouri – pe cel al lui Daphne... ăăă, al domnișoarei Honeycote.

Thomas își îngustă ochii.

– De unde o cunoașteți? Ea știe că vă aflați aici?

Impresionat de dovada lui de loialitate, Ben se hotărî să îi spună adevărul, chiar dacă nu pe de-a-ntregul. Am întâlnit-o la o serată și am devenit prieteni. Nu știe că mă aflu aici. De fapt, mă îndoiesc că știe că v-ați întors din excursie.

El ridică din umeri, cerându-și scuze.

– Am fost ocupat cu tablourile mele.

– Păi, cu siguranță nu ați fost ocupat să faceți curat.

Thomas cercetă încăperea de parcă o vedea pentru prima oară.

– Fiecare are prioritățile lui, Lord Foxburn.

– Într-adevăr. Am aflat deja că protectorul dumitale este lordul Charlton. Știați că este bolnav?

– Sper că nu este nimic serios?

– Ultima oară când l-am văzut a dat semne de îmbunătățire. Amintirea acelei zile, plină de senzația de durere dată de tocul ghetei lui Hallows bine înfipt în carnea lui, îi dădu un junghi în mușchii piciorului.

– Se pare că aveți deja răspunsurile pe care le căutați la început. Iertați-mi întrebarea fățișă, dar ce căutați aici?

– Daphne are necazuri.

Thomas își îndreptă spinarea și se încordă.

– Cum așa?

– Unul dintre tablouri este pe cale să fie vândut la licitație. Când acesta va fi arătat în public, reputația ei va fi distrusă.

– Nu am crezut niciodată că va ajunge să se învârtă în cercurile înalte. Nici despre mine nu am crezut.

Ben pufni.

– Nici nu vă învârtiți. Aici este vorba despre Daphne. Doriți să o ajutați?

– Sigur că da. Numai spuneți-mi cum.

Își mângâie barba crescută pe care nu se deranjase să și-o radă în dimineața aceea.

– Deocamdată, ați putea doar să mă luminați în ceea ce privește niște tehnici de pictură. Distracția adevărată începe în noaptea asta – după miezul nopții.

Thomas își arcui o sprânceană.

– Și veți avea nevoie de pensulele dumneavoastră.

Planurile lui Ben se legau de minune – o schimbare bine-venită față de norocul lui obișnuit. Mai era, totuși, încă o piesă – ori, mai degrabă, încă o persoană – pe care trebuia să o pună la locul ei. După ce se întorsese din vizita la Thomas, Ben stătea în biroul lui, dezbătând cine ar fi fost persoana potrivită pentru misiunea aceea.

Trebuia să fie o femeie. Cineva care să fie isteață, descurcăreață și curajoasă, într-un mod liniștit. Mai presus de toate, avea nevoie de cineva care știa să păstreze un secret.

Aproape tuturor femeilor pe care le cunoștea le plăceau bârfa și vorbăria, tuturor mai puțin...

Da, *desigur*. Știa candidata perfectă. Era atât de timidă, încât aproape că o trecuse cu vederea, dar el bănuia că, sub comportamentul ei rezervat, era mult mai curajoasă decât lăsa impresia.

Avea să afle destul de curând.

Scoase o foaie de hârtie din sertarul biroului, înmuie vârful peniței în borcănașul cu cerneală și mâzgăli degrabă un bilet către Lady Rose Sherbourne.

În cea mai tăcută parte a nopții, acea magică oră ori două, după ce chefliii merseseră la culcare, dar înainte să se fi trezit chiar și cele mai sârguincioase suflete, trei siluete îmbrăcate în pelerine se strecurau pe Fleet Street. Dispărură într-o alee, nu departe de un atelier de înrămat pitoresc, dar foarte respectat. Nimeni nu se afla acolo să audă dacă o ușă era dărâmată. Și, dacă o lumină strălucea din încăperea din spate a micului atelier, nu se afla nimeni în preajmă ca să o vadă. Trioul rămase acolo cât îndrăzni și plecă la fel de tăcut cum venise.

Când domnul Leemore veni la atelierul său în dimineața aceea, se scărpină în cap când găsi ușa deschisă, dar o privire rapidă împrejurul atelierului îi arătă că totul era în regulă. Sertarul cu bani era în siguranță; inventarul era neatins. Avea să vorbească cu fiul său ca pe viitor să fie mai atent atunci când închide. În timp ce își punea șorțul, domnul Leemore adulmecă aerul. Ciudat! În ziua aceea, mirosul de ulei era mai înțepător decât de obicei. Vremea umedă a Londrei trebuia să fie de vină.

Capitolul 28

Căzuse seara.

Balul Foley era de departe cel mai anticipat eveniment al sezonului și – spre marea amărăciune a lui Daphne – promitea să fie un succes imens. În timp ce se pregătea pentru bal, găsi surprinzător de ușor să uite că număra minutele până la compromiterea ei.

Încercase să anticipeze ceea ce avea să simtă în clipa în care tabloul avea să fie dezvelit, dar nu păru în stare să invoce profunzimea

necesară de rușine și de regret. Pur și simplu nu reușea. Era ca și cum ar fi încercat să își imagineze cum era să fii împușcat în piept. Oricine *știa* că nu s-ar fi simțit bine, dar nu exista nici o cale de a ști ce fel de durere ar fi fost ori cât de bine ar fi îndurat-o.

Când, în cele din urmă, coborî scările ca să plece, simți chiar un sentiment de ușurare, în cel puțin două privințe. Mai întâi, era în stare să meargă. Se temuse că trupul ei avea să refuze să îi dea ascultare minții și că avea să înghețe. Își imaginase cum Olivia și Rose o cărau de subsuori, cu coatele înțepenite, și sprijinind-o lângă masa cu punci din sala de bal a lordului Foley. Se părea că nu avea să se ajungă până la asta.

În al doilea rând, așteptarea luase sfârșit. Indiferent ce avea să se întâmple, cel puțin urma să fie pregătită. Era de așteptat ca urmarea să fie încurcată și urâtă... și, probabil, singuratică. Dar cel puțin curățenia putea începe.

Din moment ce toată lumea din casă plănuia să participe, Owen fusese de acord că erau necesare două trăsuri pentru a-i transporta pe distanța scurtă până la reședința Foley. Owen, Anabelle și mama merseră într-una; Daphne, Olivia și Rose în cealaltă.

Daphne privea pe fereastră, calculând în minte minutele care mai rămâneau până când avea să fie subiectul disprețului și al criticilor.

Cel puțin 139 de minute. Își aminti ei înseși să respire și apoi se felicită de una singură că reușise să ducă la îndeplinire acea mică ispravă.

– Slavă Domnului că Owen ne-a lăsat să luăm o a doua trăsură. Dacă ne-am fi înghesuit într-una singură, rochia mea ar fi avut mai multe cute decât ridurile tuturor mătușilor de-a doua pe care le avem, adunate la un loc. Și apoi, spuse Olivia, în felul acesta nu trebuie să îndur privirea încruntată a fratelui meu.

– Nu se încruntă la *tine*, o corectă Rose. Se încruntă la decolteul tău.

Olivia rânji și își împinse înainte decolteul.

– *Este* cam îndrăzneț. James îi va observa cu siguranță pe ăștia.

– Te va observa *pe tine*, zise cu sinceritate Rose, iar asta ar fi adevărat cu ori fără rochia îndrăzneață. Arăți minunat, la fel ca și Daphne.

Daphne încercă să zâmbească, dar își simțea fața amorțită. Măcar era destul de întuneric în interiorul trăsurii. Două felinare atârnate

în afara trăsurii le permiteau să zărească contururi și umbre, dar nimic mai mult. Daphne se gândea care ar fi fost șansele de a i se permite să rămână în trăsura întunecată pentru tot restul serii.

În ciuda cuvintelor amabile ale lui Rose, Daphne nu se *simțea* frumoasă. Își încleștă dinții ca să nu înceapă să îi clănțăne. De asemenea, își încrucișă brațele ca să își oprească tremurul. Nu mâncase aproape nimic toată ziua, iar ceaiul îi pleoscăia în stomac. Palmele îi erau reci și umede, și o picătură de transpirație i se scurgea între sâni.

Nu, *frumoasă* nu era cuvântul care să descrie cum se simțea.

– Vă supărați dacă deschid o fereastră? întrebă ea, umblând deja la încuietoare.

Rose se aplecă să o ajute.

– Te simți bine?

– Doar un pic nervoasă, mărturisi Daphne. A trecut ceva timp de când nu am mai fost la un bal.

Olivia bătu din palme.

– Amândouă știți, desigur, pe cine sunt încântată *eu* să văd în seara asta. Ar fi corect ca și voi două să divulgați care este domnul pe care sunteți cel mai nerăbdătoare să îl vedeți.

O expresie alarmată traversă chipul lui Rose, care aținti o privire plină de compătimire asupra lui Daphne.

– Pe nimeni în mod deosebit. Fereastra asta este din cale-afară de încăpățânată, nu-i așa?

Daphne și Rose continuară să se dea în spectacol, împingând și trăgând în același timp de geamul micuț, până când trăsura se așeză la coada care se formase în fața Casei Foley. În timp ce așteptau să le vină rândul să coboare, Olivia lăsă baltă întrebările de genul acela și începu să comenteze despre rochiile purtate de femeile care umpleau aleea ce ducea în fața ușii de la intrare.

Deși Daphne încerca foarte mult să asculte părerea Oliviei despre epoleți, era distrasă. Care erau șansele ca reședința lordului Foley să ia foc, iar balul să fie anulat? Dacă tabloul ar fi luat foc, cea mai urgentă problemă a ei ar fi fost rezolvată. Desigur, nu și-ar fi dorit să fie cineva rănit de flăcări. Deși nu ar fi vărsat nici o lacrimă dacă pletele domnișoarei Starling ar fi fost pârlite un pic. Doar cât să o împiedice să-și arunce buclele peste umăr în felul acela care o făcea pe Daphne să își înfigă unghiile în podul palmelor.

O împunsătură în coaste îi atrase atenţia lui Daphne, aducând-o din nou la realitatea sumbră, pe care nici un iad nu o întrecea.

– Ai cel mai bun loc de observare, zise Olivia, şi nici măcar nu apreciezi asta.

– Ai vrea să schimbăm?

Olivia se încruntă. Probabil cântărea dacă schimbarea locurilor avea să se termine cu o rochie ruptă.

– Nu. Spune-mi doar despre rochia lui Lady Bonneville – străluceşte, dacă nu mă înşel.

Daphne îşi lipi fruntea de fereastră. Vicontesa era, de fapt, surprinzător de strălucitoare.

– Probabil că are cristale cusute pe rochie. Sclipesc în lumina lunii şi captează lumina ce izvorăşte de la ferestrele lordului Foley. Pentru o astfel de lumină erau necesare cel puţin 100 de lumânări. Poate că mai exista o speranţă – un foc mic nu ar fi fost, cu siguranţă, imposibil.

– Ah, în sfârşit, am ajuns, zise Olivia. Rose, mergi tu prima!

Acum, când coborau din trăsură, nervii lui Daphne erau la fel de întinşi ca şireturile de la corsetul ei. Eleganţii pantofi noi, cu toc, pe care îi purta, erau grei ca piatra. Dacă Olivia nu s-ar fi aflat în spatele ei împingând-o, practic, să iasă din trăsură, ar fi mânat-o direct acasă.

Ea, Olivia şi Rose zăboviră pe alee, în timp ce trăsura care îi aducea pe mama, Anabelle şi Owen opri, şi pasagerii coborâră. Daphne se concentră să îşi ţină genunchii ficşi şi picioarele în echilibru. Ambele trăsuri se îndepărtară.

Nu mai era cale de întoarcere.

Anabelle o cercetă din priviri, de la delicatele mâneci ale rochiei de culoarea chihlimbarului până la tivul cu volan.

– Arată chiar mai bine decât am sperat, şopti ea în urechea lui Daphne. Sunt un geniu.

Daphne forţă un zâmbet.

– Arăţi minunat.

– Acum o oră lărgeam rochia asta. Cred că ăsta este un semn al faptului că bebeluşului îi merge bine – nu crezi?

– Absolut. Îi strânse braţul. Chiar şi surorile mai mari aveau nevoie de încurajări uneori.

– Ești pregătită? Din spatele ochelarilor, ochii gri ai lui Anabelle cercetară chipul lui Daphne.

Era oare?

Era pregătită să fie proscrisă? Pregătită să spună ceea ce gândea și – chiar mai înspăimântător – simțea?

– Pregătită.

Braț la braț cu Anabelle, păși în elegantul foaier al lordului Foley și urmă în sala de bal șirul șerpuit de oaspeți.

Încăperea, deja aglomerată, zumzăia de freamăt. Orchestra își acorda instrumentele și fiecare notă stridentă îi trimitea fiori pe șira spinării. Anabelle începu să vorbească cu o doamnă care lua, la rândul ei, proporții, iar Daphne privi în jur. În fundul încăperii, vizavi de ușile prin care intraseră, se deslușea un șevalet mare, ornamentat. Stătea pe un piedestal dreptunghiular. Tabloul în sine era acoperit, înfășurat într-un brocard decadent de mătase de culoare roșu-aprins.

Daphne înghiți în sec. Atrasă de șevalet ca un marinar ademenit pe colțurile stâncilor de către sirene, se apropie.

– Unde te duci? se agită Olivia lângă ea. Ai trecut pe lângă Lady Worsham.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Doream doar să îl văd. Făcu semn către tablou.

– Toată lumea vrea asta. Nu va fi dezvelit înainte de miezul nopții.

– Știu. Își croi drum prin mulțime, hotărâtă să se apropie cât putea de mult.

– Așteaptă, voi merge cu tine, strigă Olivia.

Cu cât Daphne se apropia de șevalet, cu atât mai mare era aglomerația. Valeți stăteau de pază de o parte și de alta a tabloului, livrelele lor verzi contrastând îngrozitor cu mătasea roșie cu franjuri care acoperea tabloul. În sfârșit, se afla cât se putea de aproape fără să urce pe piedestal. Tabloul părea mai mare decât și-l amintea. Sigur, nu îl văzuse niciodată înrămat. De fapt nu îl văzuse decât o dată, după ce Thomas îl declarase terminat.

În ultimele zile încercase să se convingă singură că poate, până la urmă, nu era atât de scandalos. Că poate doar *părea* deocheat pentru că se afla la o vârstă atât de inocentă. Dar acum, când se afla în fața tabloului, putea să vadă că era aproape în mărime naturală. Așa

cum era, ridicat, fiecare detaliu al înfățișării ei avea să fie examinat cu atenție.

Dumnezeule!

Poate că ar fi trebuit să le fi pregătit pe mama ei și pe Belle pentru ceea ce urma să se întâmple, să le fi avertizat asupra rușinii iminente. Dar nu, nu ar fi putut să o facă. Ele ar fi insistat să o protejeze și nu i-ar fi permis niciodată să vină. Și dacă ea nu ar fi venit, nu ar fi avut șansa să facă ceea ce trebuia.

Ceea ce *avea* să facă.

Olivia spuse dezaprobator:

– Îmi pare rău pentru femeie. Crezi că se află aici în seara asta?

Lui Daphne i se uscă gura.

– Ar trebui să fie foarte îndrăzneață ca să vină. Ori foarte nesăbuită.

– Eu, una, sper că se află aici.

– De ce?

Olivia ridică din umeri.

– Ar face ca noaptea aceasta să fie de neuitat.

– Nu cred că vei fi dezamăgită.

În timp ce traversau sala de bal ca să se alăture din nou celorlalți din grupul lor, Daphne se uită după buclele castanii, atent tunse, ale lui Ben. Spusese că avea să fie acolo, dar se putea ca piciorul să îl doară ori s-ar fi putut răzgândi. Dacă el și-ar fi dorit să evite întreaga scenă, ea chiar nu putea să îl învinuiască.

Refuză șampania care îi fu oferită de un chelner în trecere – avea nevoie să nu își piardă capul. Olivia, însă, luă un pahar, lucru care îi dădu fratelui său un alt motiv să se încrunte, pe lângă decolteul ei.

Cerule! Dacă Owen era consternat de purtarea Oliviei, ce naiba avea să creadă despre Daphne după dezvelirea tabloului? Ar putea să îi interzică să vadă copilul lui Anabelle, de teama unei influențe nefaste din partea ei. I se puse un nod în gât. Nu își putea imagina un preț mai exagerat.

Chiar în clipa în care Daphne și Olivia ajunseră lângă mama și lângă ceilalți, o voce ascuțită strigă:

– La o parte! Oamenii ăștia tineri nu au pic de maniere, nici un respect pentru cei mai în vârstă.

– Bună seara, Lady Bonneville, spuse Rose.

Lornieta vicontesei cu părul alb țâșni în sus cu precizia unui soldat care își ridică baioneta. Ochii ei îi studiară pe rând pe Rose, pe Olivia, pe Owen și pe Anabelle, apoi pe mama și pe Daphne. Mamei îi spuse:

– Marion, ai face bine să mi te alături lângă ghivecele cu palmieri. Se pare că lordul Foley a invitat întreaga Anglie ca să fie martoră la spectacolul tabloului. Personal, nu înțeleg ce e cu toată fascinația asta. Ai crede că lumea bună nu a văzut niciodată sânii Afroditei ori chestiile atârnate ale lui Apollo.

– Henrietta! strigă mama.

– Ce? Spun doar adevărul. Dacă rămâi aici, riști să fii călcată în picioare de căprioriii tineri care au împărțit între ei prea multe tării. Vino cu mine! Oricum, vom vedea mai bine de la galerie festivitățile serii. Apucă încheietura mamei și o trase după ea, înainte să se oprească și să se învârtă cu fața spre ele cu o agilitate impresionantă.

– Unde se află lordul Foxburn? întrebă ea.

Lui Daphne îi venea să o sărute pe vicontesă pentru că pusese întrebarea pe care ea nu îndrăznise să o pună.

Owen ridică din umeri.

– L-am văzut astăzi, mai devreme. A menționat faptul că va fi aici. Însă părea destul de preocupat. Și un pic obosit.

Daphne își ronțăi buza de jos. Probabil că îl durea piciorul. Dorea să fi putut merge la el, cum o făcuse mai înainte. Doar ca să îi maseze piciorul ori să îi pună o cataplasmă. Simpla amintire a vizitei pe care o făcuse în dormitorul lui îi făcu obrajii să îi ia foc – lucru care nu trecu neobservat de Lady Bonneville.

– Dumnezeule, fătucă, zise cu un dezgust evident. Nu ar trebui să tânjești chiar așa după el. Dacă Foxburn a zis că va fi aici, o să fie. Ceva îmi spune că nimic nu l-ar putea ține departe tocmai de acest bal. O măsură din priviri pe Daphne, începând cu rochia și sfârșind cu pantofii.

Lui Anabelle îi spuse:

– Asta e una de-a ta? Își înclină capul către rochia aurie.

Anabelle surâse misterios.

– Este bine. Foarte bine. Vicontesa își făcu gura pungă, ca și cum se gândea la posibilitatea de a o angaja pe ducesă ca să îi facă o rochie. Dacă ar fi avut cineva tupeul să ceară una ca asta, atunci aceea ar fi

fost Lady Bonneville. Haide, Marion! Să îi lăsăm pe tineri de capul lor. Se vor distra mai mult fără noi, iar noi ne vom distra de o mie de ori mai bine fără ei.

– Păi, dacă ești sigură, spuse mama, fără prea multă tragere de inimă. Dar chiar nu avea de ales. Lady Bonneville era foarte hotărâtă.

Orchestra începu să cânte.

Oaspeții continuară să se alinieze. Sosi și domnul Averill, ceea ce fu o mare ușurare pentru Olivia, dar și pentru Daphne și Rose, care nu mai erau nevoite să îndure neliniștile constante ale Oliviei cu privire la locul în care se afla el.

Și totuși, nici urmă de Ben.

Daphne dansă cu lordul Biltmore și cu domnul Edland.

O evită cu iscusință pe domnișoara Starling în drumul spre camera de odihnă a doamnelor și se felicită de una singură pentru acel mic triumf. Ultimul lucru de care avea nevoie era o confruntare urâtă cu o domnișoară frumoasă.

O dată, vederea unui bărbat greoi cu păr bălai o făcu să își țină respirația. De la spate arăta exact ca domnul Hallows, dar se dovedi a fi un domn corpolent mai în vârstă. Poate că era prea mult să spere că domnul Hallows avea să se țină departe de bal, dar, cu toate astea, spera. Se consolă știind că purtarea lui brutală nu avea să fie tolerată acolo. Atât timp cât nu avea să fie singură cu el, urma să fie în siguranță. Cel puțin din punct de vedere fizic.

Timpul continuă să treacă. Era pe deplin conștientă de ceasul cu pendulă aflat în spatele mesei cu răcoritoare. Ar fi trebuit să fie dificil să audă bătăile din cauza conversațiilor și a muzicii, dar urechile îi păreau perfect acordate cu sunetul lor tânguitor.

Șansele ca Ben să apară scădeau cu fiecare minut care trecea.

Iar ora compromiterii sale se apropia tot mai mult.

Când mai era un sfert de oră până la miezul nopții, orchestra încetă să cânte, și flecăreala încetă. Mulțimea se strânse în jurul piedestalului pe care era așezat șevaletul cu tabloul. Vocile încetară și așteptarea umplu aerul ca fumul din lumânările de ceară din candelabrele de deasupra capetelor lor.

Momentul acesta era acela de care se temuse de câteva săptămâni. De fapt, de mai mult timp. Știuse că avea să sosească o zi a judecății – nu știa când și unde, dar știuse că era inevitabil.

Respiră adânc, regulat și se minună de stabilitatea mâinilor ei. Mama stătea în fundul încăperii, alături de Lady Bonneville, ascultând fascinată în timp ce vicontesa părea să explice în detaliu un subiect, cu mare vehemență. Își flutura lornieta pentru a-și sublinia spusele.

Anabelle stătea la marginea mulțimii, cu Owen alături. Părea să privească dezvelirea tabloului cu oarecare dezgust, de parcă îi displăcea faptul că stătea cu mâinile în sân în timp ce o biată fată era aruncată în gura leilor. Și totuși, era imposibil să *nu* privească. Daphne prinse din zbor privirea surorii ei și o susținu, zâmbind. Dorea să îi ceară iertare lui Anabelle pentru ceea ce urma să se întâmple, dar mai ales dorea să o anunțe că nu avea de ce să își mai facă griji pentru ea.

Indiferent ce avea să se întâmple, urma să fie bine. Cu inima frântă, dar bine.

Ca și când ar fi putut citi gândurile lui Daphne, Anabelle deschise gura și începu să înainteze.

Vai, nu! Nu o putea lăsa pe Belle să o convingă să nu facă ceea ce trebuia. Îi făcu semn cu mâna să se întoarcă și începu să se strecoare prin mulțime, pentru a ajunge în față.

Olivia, care stătuse alături de ea, își dădu, probabil, seama că plecase.

– Daph! strigă ea. Daphne privi în urmă, în timp ce Olivia începu să își facă loc, dând din umeri, prin cercul strâns al spectatorilor. Izbucnirea nedemnă de o lady le făcu pe câteva dintre doamnele căsătorite, aflate în apropiere, să se încrunte. Rose întinse mâna și o puse pe brațul Oliviei – ca și cum simțise că Daphne trebuia sa facă asta singură.

Așa era. Cu cât se afla mai departe de familia ei, cu atât era mai bine. Rușinea ei nu trebuia să fie a lor.

Câteva minute și tot farmecul feminin pe care îl avea fură necesare pentru a înainta în mulțime, până în fața șevaletului. Câțiva oaspeți o priviră curios, apoi ridicară din umeri. Toți se aflau aici din același motiv. Să fie martorii compromiterii *Frumuseții englezești.*

Abia își trăsese sufletul, când ceasul cu pendulă începu să bată.

În sfârșit, așteptarea luase sfârșit.

Capitolul 29

Punct focal: (1) Elementul unui tablou, care atrage ochiul privitorului; subiectul principal. (2) Un obiect, cum ar fi un portret scandalos, care a captat atât atenția, cât și fascinația lumii mondene.

Daphne simți un junghi în piept. Până la urmă, Ben nu își făcuse apariția.

Totuși asta nu schimba cu nimic lucrurile. La urma urmelor, nu făcea asta pentru el.

O făcea pentru ea însăși.

Lordul Foley intră agale în sala de bal pe o ușă lăturalnică, neputând trece neobservat în haina lui de culoare verde strălucitor. În urma lui pășea Hallows.

Lui Daphne i se puse un nod în gât. Dorise ca dezvelirea să fi avut loc în condițiile impuse de ea, dar erau prea multe aspecte ale serii care îi scăpau de sub control. Nu îi rămânea decât să meargă mai departe și să spere că avea să i se ofere ocazia să își spună punctul de vedere.

Lordul Foley se urcă pe piedestal. Hallows privi cu neîncredere structura improvizată și rămase cu picioarele lui mari înfipte în podeaua din fața ei.

– Bine ați venit, doamnelor și domnilor, începu Lord Foley. În sfârșit, a sosit vremea. Ca și mine, săptămâni întregi v-ați întrebat care este identitatea *Frumoasei englezoaice*. Singurul care a știut până acum este tânărul meu prieten, domnul Hallows. Prezentă bruta cu o plecăciune largă. Hallows se mută nervos de pe un picior pe altul. Deși purta o jachetă de un roșu-cafeniu și o lavalieră albă, curată, transpira, simțindu-se, în mod evident, incomod în mediul acela ceremonios.

Lord Foley continuă monoton:

– Tatăl dumnealui a comandat acest tablou și un altul – despre care nu se știe unde se află. Am fost asigurat că, deși acest portret este o capodoperă fără seamăn, este în același timp destul de scandalos.

În sala de bal se auziră câteva strigăte de surpriză. De parcă nu se știa deja. Realmente, ipocrizia unor oameni se învecina cu ridicolul.

– Din acest motiv, continuă lordul Foley, le-aș sfătui pe doamne să întoarcă capul înainte ca tabloul să fie dezvelit. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori este să-l ofensez pe vreunul dintre oaspeții mei.

Câteva doamne își deschiseră evantaiele și își protejară chipurile de iminentul asalt asupra sensibilităților lor delicate. Cele mai multe dintre ele continuară să privească pe deasupra.

– Sunt bucuros să vă anunț că domnul Hallows a fost de acord să vândă această capodoperă celui care va licita cel mai mult. Chiar dacă eu însumi nu l-am văzut încă, am fost asigurat că va fi ca bijuteria coroanei oricărei colecții. Dacă tânăra femeie din portret este pe jumătate așa minunată pe cât spune domnul Hallows, s-ar putea ca eu însumi să licitez pentru tablou. Lordul Foley făcu o pauză, timp în care câțiva dintre domni râseră pe înfundate la auzul ironiei. Daphne se abținu cu greu să nu își dea ochii peste cap.

– Înainte de a o dezveli pe scandaloasa domnișoară, este un alt detaliu pe care trebuie să vi-l împărtășesc. Se zvonește că *Frumoasa englezoaică* este membră a lumii bune și este foarte posibil ca ea să se afle *aici* în noaptea aceasta. Îndrăznesc să spun, sunt puține suflete care nu sunt aici. Făcu o pauză și absorbi bruma de râsete.

Daphne, care se uitase fix la vârful pantofilor, ridică privirea și îl surprinse pe domnul Hallows uitându-se drept la ea, cu un rânjet triumfător pe chip. Ea îi susținu privirea. O fi crezut el că are toate cărțile – poate că așa era, pentru moment. Dar în câteva minute, indiferent ce putere avea el asupra ei, urma să dispară. Terminase cu ascunsul. Gata cu rușinea!

– Ei bine, atunci, anunță lordul Foley, nu vă voi mai ține în suspans multă vreme. Se întoarse către șevalet și întinse mâna înspre satinul roșu.

– Așteptați! Lui Daphne îi bubuiau în urechi bătăile inimii. Lordul Foley îngheță. Doamnele și domnii care se înghesuiseră în jurul ei se dădură înapoi ca și cum ar fi dorit să se distanțeze de spectacolul care avea să ia naștere. Probabil o decizie prudentă din partea lor.

Lordul Foley își îngustă ochii și se aplecă în față cum făcea Anabelle când nu purta ochelari.

– Domnișoara Honeycote? Acesta nu este momentul potrivit pentru discuții. Suntem gata să dezvelim tabloul.

– Știu. Vocea i se sparse când rosti ultimul sunet, așa că încercă din nou. Mai tare. Știu. Am ceva de spus în legătură cu asta. Un lucru pe care cred că oaspeții dumneavoastră îl vor găsi destul de interesant.

– Atunci dați-i drumul! Lord Foley îi făcu semn să se apropie, cu o privire acră pe față. Nu părea mulțumit de faptul că trebuia să împartă centrul atenției.

Hallows se zbârli din cauza intervenției. Cu colțul gurii spuse:

– De ce o lași să urce?

Lordul Foley se încruntă la el.

– Domnișoara Honeycote dorește să spună ceva. Vom ajunge imediat și la licitație.

– Nu ar trebui să ai încredere în ea, zise Hallows, deloc moale. Câțiva dintre oaspeți exclamară.

– Aceasta este o afirmație îndrăzneață. Poziția lordului Foley pe piedestal îi permitea acestuia să îl privească pe Hallows de sus, deși bărbatul era cu aproape un cap mai înalt. De ce ai spune așa ceva?

Hallows îndreptă spre Daphne un deget ca un cârnat.

– Ea este cea din tablou.

Daphne înghiți în sec, în timp ce, pretutindeni în jurul ei, erau guri căscate.

– Domnul Hallows spune adevărul, zise ea.

Spre spatele mulțimii, un domn mai în vârstă strigă:

– Ce a spus?

Ea își drese glasul și rosti cu un glas care se auzi prin întreaga încăpere.

– Eu am pozat pentru tablou. Și pentru un altul. Nu sunt tocmai obscene – făcu o pauză și aruncă o privire nervoasă spre Lady Bonneville – deși, bănuiesc că asta depinde de definiția fiecăruia asupra cuvântului.

– Dacă nu este obscen, exclamă Hallows, cum l-ai numi?

Era o întrebare justă.

– Îndrăzneț... și poate impudic. Scandalos în anumite cercuri... cum este acesta.

În partea îndepărtată a încăperii, Daphne îl urmări pe Owen care încerca să își croiască drum spre ea. Fără îndoială, intenționa să îi

vină în ajutor – un gest curtenitor, și îl adoră pentru asta, dar nu avea nevoie să fie salvată. Poate ar fi fost mai exact să spunem că nu *dorea* să fie salvată. Când el își ridică capul, ea îi prinse privirea, îi zâmbi și clătină din cap cu hotărâre. El se opri și dădu din cap, înțelegând. Îl iubi și mai mult pentru asta.

– Tabloul aparține lordului Charlton, tatăl domnului Hallows, zise ea.

– Este al meu. Tatăl meu mi l-a dat. Pot face ce vreau cu el. Hallows făcu un pas amenințător spre ea, dar se retrase apoi, ca și cum și-ar fi amintit într-un târziu că ea nu era o chelnăriță într-o tavernă, ci o doamnă într-o sală de bal.

– Nu mă aflu aici pentru a vă pune la îndoială dreptul de a vinde tabloul. Doresc doar să mă explic înainte ca tabloul să fie dezvelit. Mulțimea era atât de tăcută, încât își putea auzi propria respirație. Înghiți în sec și își închise ochii o clipă – cât să își amintească cele trei lucruri pe care trebuia să le explice.

– Primul lucru pe care trebuie să îl știți este că nimeni din familia mea – nici draga mea mamă, nici minunata mea soră – nu au știut nimic despre acest tablou. Nici prietenii mei nu au știu nimic, în afara artistului. Vina îmi aparține în întregime. Deci, dacă este careva aici care are de obiectat cu privire la purtarea mea – și bănuiesc că mulți dintre domniile voastre vor avea –, vă rog să nu îmi criticați familia ori prietenii. Am pozat pentru tablou de una singură și am fost complet conștientă de riscurile asupra reputației mele.

Câteva mame mai în vârstă își țuguiară buzele. Daphne cercetă încăperea și o descoperi pe mama lângă ghivecele cu palmieri, întristată și nedumerită. Lady Bonneville își puse brațul durduliu în jurul umerilor ei și o privea pe Daphne cu o expresie uimită. În mod clar, trebuia ceva mai mult decât confesiunea ei umilitoare pentru a o impresiona pe vicontesă.

Ei bine, Daphne încă nu sfârșise.

– Al doilea lucru pe care trebuie să îl spun este că a fost *alegerea* mea să pozez pentru tablou. Nu am fost obligată în nici un chip. Am avut motivele mele, desigur și, deși acestea nu sunt relevante, admit de bunăvoie că mi-aș sacrifica bunul nume de o mie de ori dacă asta ar salva pe cineva la care țin. Veți fi probabil șocați să aflați că nu sunt deloc rușinată de purtarea mea. Bănuiesc că unii dintre dumneavoastră mă vor cataloga ca pe o femeie stricată ori ușuratică,

ori... mai rău. Cu toate astea, aș fi mai degrabă toate astea decât o persoană meschină – adică cineva care se bucură de necazurile altora. Daphne se strădui să nu se holbeze la domnișoara Starling, dar nu putu să nu observe faptul că fața acesteia căpătase o nuanță oribilă de roșu. Nu îmi e rușine de tablourile în sine. Singurul meu regret este că acțiunile mele ar putea sfârși prin a aduce celor pe care îi iubesc durere și umilință. Pentru asta, îmi pare cu adevărat rău.

Daphne își încrucișă privirea cu cea a lui Belle. Sora ei părea extrem de liniștită și de... mândră. Chiar și numai asta îi dădu putere să continue.

Pentru că partea cea mai dificilă abia urma.

Făcu o pauză, încercând să își stăpânească emoțiile și să își găsească cuvintele potrivite pentru a le putea explica.

– Trage de timp, mormăi Hallows către lordul Foley. Cât timp o vei mai lăsa să continue?

– Cât timp dorește. Tonul lordului Foley era rece ca gheața. După ce îi aruncă lui Hallows o privire crucișă, ucigătoare, dădu din cap spre ea, încurajator.

Putea să facă asta. Avea să se prefacă că Ben era acolo, provocând-o să termine ce începuse. Inspiră îndelung, trăgând adânc aer în piept.

– Ultimul lucru pe care trebuie să îl mărturisesc este că experiența aceasta, deși dureroasă uneori, mi-a dat lecții importante. Un prieten m-a ajutat să văd că este mai bine să faci ce trebuie decât să dai *impresia* că faci ceea ce trebuie. Și mi-a arătat că nu pot fugi de durere ori de alte aspecte neplăcute ale vieții. Nu pentru mult timp, oricum. Indiferent ce mă așteaptă, îi voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Hallows pufni nerăbdător.

– Asta a fost tot?

Lord Foley păși între el și Daphne.

– Domnișoară Honeycote, când am acceptat să îi permit domnului Hallows să își scoată la licitație tabloul – sau mai degrabă tabloul tatălui său –, nu am avut idee care erau circumstanțele. Aruncă o privire neliniștită către Owen, cumnatul ei, care părea gata să sugrume pe cineva. Pe oricine. Lordul Foley își slăbi legătura de la gât cu degetul arătător. Ținând cont de toate acestea, cred că ar fi mai bine să amânăm vânzarea portretului.

– Voi lăsa decizia aceasta în sarcina domniei voastre și a domnului Hallows, zise Daphne, dar în ceea ce privește tabloul, trebuie să insist să fie dezvelit. În noaptea aceasta.

Înainte să își piardă curajul, întinse mâna, își umplu pumnul de mătasea roșie și smulse învelitoarea de pe tablou. Aceasta șuieră prin aer, pocnind ca un bici, înainte să zăbovească în aer pentru un moment și să cadă plutind pe pământ, vălurindu-se la picioarele ei.

Se sfârșise.

Și nu mai putea fi niciodată reparat.

Chipurile din fața ei erau un amestec ciudat – pudrate, ridate și cu ochelari. Dar toate priveau fermecate la tabloul din spatele ei.

Își ținu capul sus, refuzând să se facă mică în fața dezaprobării lor... care avea să se manifeste, cu siguranță, de îndată ce aveau să treacă peste șocul de a o vedea într-o cămașă de noapte care era aproape transparentă. Deși era curioasă să își vadă imaginea, nu îndrăzni să se întoarcă și să privească tabloul. Era sigură că, dacă ar fi făcut-o, ar fi roșit ori s-ar fi bâlbâit ori ar fi izbucnit în lacrimi.

– Ce dracu' i-ai făcut? Hallows apucă brutal rama de-o parte și de alta și întoarse întregul șevalet spre el, ca să vadă mai bine. Este distrus.

Daphne clipi des. Ciudat! Dacă nu se înșela, Hallows vorbea cu ea. Și sub mânia lui se simțea o urmă de spaimă. Ca și cum ea ar fi fost un soi de vrăjitoare care putea distruge un tablou de la distanță.

– Nu înțeleg.

Lordul Foley smulse mâinile lui Hallows de pe rama aurită și așează din nou șevaletul astfel încât acesta să fie cu fața către mulțime.

Iar Daphne privi.

Portretul era, în mare, așa cum și-l amintea. Stătea în fața unei oglinzi, cu o expresie gânditoare pe chip. Totuși, era o diferență semnificativă. În locul cămășii de noapte transparente, purta o rochie aurie de bal. O replică exactă a celei pe care o purta în momentul acela. Artistul surprinsese chiar și broderia unică din jurul tivului.

Își scutură capul, încercând să își împace amintirile cu tabloul care se afla în fața ei. Aceea era prima oară când purta rochia. Iar Thomas pictase tabloul cu mai bine de un an în urmă. Cum era posibil?

Lady Bonneville se ridică de pe tronul ei – ă, scaun – și înaintă prin mulțime ca o lebădă alunecând pe suprafața unui lac. Se opri direct în fața piedestalului, pe care îl privi cu o animozitate fățișă și

ridică un braț înmănușat pentru ca lordul Foley să o ajute să urce. Odată ce reuși să urce și își recăpătă suflul, își ridică lornieta. Lent. Și, preț de un minut întreg, examină tabloul.

Era de la sine înțeles, desigur, că vicontesa avea să cerceteze portretul fără nici un pic de grabă și că toate celelalte suflete din încăpere aveau să aștepte răbdătoare verdictul.

Dar mintea lui Daphne se învârtea. Rochia era nouă. Tabloul era vechi. Cineva îl completase. Și putea ghici cine.

Ben.

Bine, nu *el*, pentru că se îndoia de faptul că pictura se număra printre talentele lui. Dar nu încăpea îndoială că el era persoana din spate. Găsise o modalitate de a o salva de la compromitere.

Iar planul lui aproape că reușise.

Păcat că nu putea întoarce limbile ceasului cu pendulă la momentul de dinaintea monologului destul de incriminatoriu pe care tocmai îl susținuse.

Lady Bonneville se întoarse cu grația unei femei având jumătate din vârsta ei.

– Portretul acesta, proclamă ea, este foarte drăguț. Deși nu pot pretinde că sunt de acord cu natura lipsită de tact a privirii domnișoarei Honeycote – nările îi fremătară ușor când rosti numele lui Daphne – nu cred că va fi necesar să o alungăm. Încă. Spunând acestea, vicontesa întinse brațul și așteptă ca Lord Foley și Owen să o conducă înapoi la ghivecele cu palmieri și la confortul scăunelului de picioare cu ciucuri roșii.

– L-ai distrus, o acuză Hallows. Pentru a-ți salva reputația. Nu aveai nici un drept să...

Daphne făcu un pas în spate și ar fi căzut de pe piedestal dacă nu ar fi fost luată pe sus de o pereche de brațe puternice.

Ben o așeză pe podea, iar ea se răsuci cu fața spre el. Zâmbetul lui nepăsător și ochii albaștri de gheață îi înmuiară genunchii.

– Ai întârziat, șopti ea.

El ridică din umeri, vinovat.

– Lasă-mă să ghicesc! Ai fost reținut de o chestiune de importanță vitală.

– Evident.

– Valetul tău nu a reușit să îți lege lavaliera în mod satisfăcător?

– M-ai spionat?

Ea îi zâmbi din cale-afară de dulce.

– Am lucruri mai bune de făcut, milord.

– Am auzit ce ai spus.

Își simți obrajii îmbujorându-se.

– Care parte?

– Întregul monolog, o necăji el. Apoi chipul îi deveni serios. A fost una dintre cele mai curajoase fapte pe care le-am văzut vreodată. Sunt foarte mândru de tine, Daph!

O strălucire caldă din interior îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie.

– Mulțumesc. Și eu sunt destul de mândră de mine.

Sus, pe piedestal, Hallows se plimba înainte și înapoi, mormăind blesteme printre dinți.

– Ar trebui să chem autoritățile. Nu aveai nici un drept să strici portretul.

Ben își dădu ochii peste cap.

– Te superi dacă mă ocup eu de asta?

– Absolut deloc. În timp ce el se îndrepta spre Hallows, ea puse o mână pe mâneca lui Ben și îi șopti la ureche: Nu plănuiești să te lupți cu el aici, așa-i?

– Nu. Voi negocia cu el. *Îmi doresc* tabloul acela.

Nota extrem de hotărâtă, posesivă, din glasul lui îi trimise fiori delicioși pe șira spinării.

El urcă pe podium, alături de lordul Foley și de Hallows, iar chipul lui Hallows se întunecă precum un nor de furtună. Mormăi și arătă cu degetul portretul. Chipul lui Ben nu trăda mai nimic – dacă nu ar fi știut, Daphne ar fi crezut că era plictisit. Lordul Foley părea să joace rolul de negociator, ușurând schimbul și încercând cu disperare să păstreze conversația civilizată.

Fără Ben alături de ea, Daphne se simți dintr-odată golită. În ciuda declarației făcute de Lady Bonneville, nimeni nu părea prea sigur care era reacția potrivită. Toți fuseseră pregătiți pentru un scandal, iar aparenta lipsă a acestuia era foarte dezamăgitoare.

Probabil că domnișoara Starling era cea mai dezamăgită dintre toți. O sperie pe Daphne, care se străduia să asculte fragmente din discuția lui Ben, când aceasta se apropie din spate și îi șuieră în ureche:

– Tu și sora ta aveți o abilitate fără seamăn să scăpați ca prin urechile acului din ghearele dizgrației. Nu cumva sunteți vrăjitoare?

Daphne se întoarse spre ea și clipi inocent.

– Dacă aș fi, ai fi o broască.

Domnișoara Starling exclamă surprinsă, apoi zâmbi cu admirație șovăielnică.

– Touché, domnișoară Honeycote. În alte circumstanțe, poate am fi fost prietene. Se înapoie în mulțime, permițându-i lui Daphne să își întoarcă din nou atenția asupra podiumului.

Lordul Foley ridică o palmă în aer, pentru a opri murmurul care răsuna fără încetare în jurul sălii de bal.

– Știu că mulți dintre domniile voastre participă în speranța de a licita pentru acest minunat tablou. Și, deși evenimentele nopții au fost oarecum neașteptate, nu veți fi dezamăgiți. Acest portret ar fi un adaos minunat oricărei colecții. Iar licitația va începe... acum.

Se auziră câteva strigăte. Daphne clipi des. Nu se așteptase să stea acolo în timp ce domnii licitau pentru portretul ei. Deși nu mai era scandalos, se simțea în continuare ca un cal la Tattersall.

Ritmul licitației crescu. Câțiva dintre domni primiră priviri ucigașe din partea soților lor.

Lordul Waldron părea hotărât să întreacă oricare persoană aflată acolo, amuțind competiția cu o ofertă uimitoare de 4 000 de lire.

Lordul Foley își ridică sprâncenele.

– O dată, de două ori...

– 5 000! Lady Bonneville își ridică lornieta în aer ca un general care se avânta în bătălie.

Lordul Waldron se înclină ceremonios – o mișcare înțeleaptă, având în vedere cine îi era oponentul.

Până la urmă, era un sfârșit potrivit pentru noaptea aceea. Nimic nu mersese chiar așa cum sperase Daphne, dar cel puțin nimeni nu sugerase că ar fi trebuit să o ardă pe rug. Încă. Dacă se gândea mai bine, ar face bine să o evite pe domnișoara Starling pentru tot restul serii.

Părea că Daphne fusese foarte norocoasă în ceea ce privea portretul.

Dacă norocul ei avea să îl cuprindă și pe Ben, rămânea de văzut.

– Lady Bonneville a licitat 5 000 de lire. O dată, de două ori...

– 10 000. Ben își aruncă bastonul în aer și îl prinse într-o mână.

Lordul Foley rămase cu gura căscată, la fel ca oricare altă persoană care auzise cât licitase. Daphne abia mai respira.

Ochii lui Hallows se măriră, de parcă nu îi venea să creadă cât noroc avea. Suma putea acoperi toate datoriile pe care le avea și i-ar fi îngăduit și să revină la o viață de jocuri de noroc și de plăceri.

– Există o condiție, zise Ben. Îmi închipui că nu veți avea nici o problemă cu asta, domnule Hallows, având în vedere oferta generoasă pe care v-o fac.

Hallows își îngustă ochii.

– Vom vedea. Care-i șmecheria, Foxburn?

– Jumătate din sumă va fi folosită pentru caritate, la alegerea domnișoarei Honeycote.

– Jumătate? Hallows era înspăimântat.

– Jumătate.

– Aș accepta mai degrabă oferta pe care mi-a făcut-o Lady Bonneville.

– Mi-o retrag, zise ea.

– Domnule Hallows, zise lordul Foley printre dinți, alternativa la oferta lordului Foxburn este închisoarea datornicilor. Îți sugerez să accepți condițiile lui. Cu recunoștință.

– Bine.

– Foxburn, se pare că ești acum proprietarul faimoasei *Frumoase englezoaice*. Ă, al portretului, vreau să spun.

Mulțimea izbucni în aplauze.

Ben făcu o plecăciune exagerată și coborî de pe piedestal, purtând un zâmbet care înmuia genunchii, în timp ce mergea spre ea.

– Ți-am spus că îl voi obține.

– 10 000 de lire sunt o groază de bani.

– Așa este. Crezi că aș putea măcar să dansez o dată cu adevărata frumoasă englezoaică?

– Un dans?

– O favoare mică, după 10 000 de lire.

Daphne se încruntă.

– Nu este vorba de asta. Eu... eu am presupus că urăști dansul.

– În circumstanțe normale, îl evit ca pe ciumă. Dar cu tine este altceva. Valsează cu mine!

– Încă nu mi-am primit carnetul de bal. Nu am permisiunea.

– Tocmai ai stat înaintea lui Dumnezeu, a lui Lady Bonneville și a tuturor celorlalți și ai evitat la mustață un scandal. Ce mai contează un vals micuț?

Daphne aruncă un ochi în direcția domnișoarei Starling, care o privea aproape la fel cum un uliu urmărește un șoricel. Se gândi o clipă la asta și ridică din umeri.

– Aș fi încântată să dansez cu dumneata, Lord Foxburn. Însă crezi că am putea aștepta ca orchestra să înceapă din nou să cânte?

– Și eu, care credeam că nu mai ești sclava convenționalului.

– Dă-mi timp, zise Daphne cu un zâmbet obraznic. Devin din ce în ce mai nesăbuită, pe zi ce trece.

Capitolul 30

În clipa în care muzica porni, Ben îi dădu bastonul său lui Hugh, o trase pe Daphne în brațele lui și o învârti până pe ringul de dans. Chiar dacă nu se mișca la fel de bine ori de rapid precum ceilalți bărbați, lui Daphne părea că nu îi pasă. Rămăseseră pe margine, unde nu erau la fel de multe cupluri, și nimănui nu îi păsa dacă nu țineau pasul cu muzica.

Singurul lucru care conta pentru el era *ea*. Când ea ținuse piept întregii lumi mondene și mărturisise că pozase pentru portret, îi putuse vedea mâinile tremurând și putuse să audă tremurul din glasul ei. Avusese nevoie de fiecare gram de reținere pe care îl avea ca să nu sară pe piedestal și să distragă atenția mulțimii, ori să dezvelească, pur și simplu, portretul și s-o scutească de tot chinul. În schimb, rămăsese deoparte și o privise cum își înfrunta teama – și cum o învingea. Nu arătase niciodată mai frumoasă ori mai strălucitoare.

Și cel mai bine era faptul că nu părea din cale-afară de supărată pe el pentru că ajunsese târziu la bal. Nu era chiar atât de prost încât să nu își dea seama că avea niște explicații de dat.

– Îmi pare rău că am întârziat.

– Aproape că renunțasem la tine.

– Dar nu ai făcut-o? Era mai mult o întrebare decât o afirmație.

Ea își feri privirea.

– Sunt sigură că ai probleme mai urgente decât balurile.

– Așa este.

Ea se crispă ușor și își fixă privirea în podea.

– De exemplu, astă-seară, m-am întâlnit mai devreme cu un duce.

– Da?

– De fapt, cred că îl cunoști – ducele de Huntford?

Pe fața ei trecură rapid dezamăgirea și ofensa.

– Owen a venit cu noi la bal. A fost aici toată noaptea.

– Sigur că a fost. Ne-am întâlnit în biblioteca lordului Foley cu mai puțin de o oră în urmă, înainte ca tu să dezvelești tabloul. Că veni vorba, ai fost uimitoare. Perfectă. Știam că aveai să o poți face.

Ea se îmbujoră drăgălaș.

– Mă bucur că ai fost acolo. Am vorbit serios când am spus că îți sunt recunoscătoare. Nu îmi pasă ce cred despre mine toate domnișoarele Starling din lume. Și nu regret ceea ce am făcut pentru familia mea.

Dumnezeule, își dorea să o sărute. Și altceva. Dar pentru moment se mulțumea să danseze cu ea și să se scalde în lumina ei.

– Privește, zise ea, făcând semn cu capul înspre centrul încăperii. Lordul Biltmore dansează cu Louise. Fac un cuplu adorabil, nu-i așa?

Ben aruncă o privire peste umăr în direcția celor doi.

– Într-adevăr. Nu la fel de adorabili ca tu cu mine, dar sunt pe aproape.

Daphne arcui o sprânceană.

– Deci ești de acord?

– Domnișoara Seaton îl face fericit pe Hugh, și îmi pot da seama că ține cu adevărat la el. Fie doar și pentru aceste motive, cred că Robert ar fi plăcut-o.

– Ești bine? întrebă ea. Dacă te doare piciorul, am putea merge să luăm loc pe terasă.

– Sunt bine. Nu fusese niciodată mai bine. Ieri am fost la un alt medic. Unul pe care Averill m-a tot bătut la cap să îl văd. Medicul nu poate să facă nici o promisiune, dar are câteva tratamente mai noi, care crede el că m-ar putea ajuta.

Ochii ei se măriră.

– Și ești dispus să le încerci?

– De ce nu? Nu am nimic de pierdut și totul de câștigat.

Zâmbetul pe care ea i-l dărui – plin de promisiuni și de speranță – îi făcu lui inima să bată năvalnic.

Când dansul luă sfârșit, o conduse înapoi la Huntford. Anabelle, Olivia și Rose se adunară în jurul lui Daphne și o învăluiră într-o îmbrățișare.

– A fost o seară foarte interesantă, declară Huntford. Poate ar trebui să o luăm pe doamna Honeycote și să mergem acasă înainte să mai dăm naștere altor scene.

– Owen, strigă Olivia, cum poți glumi în legătură cu asta? Ceea ce a făcut Daphne a fost un lucru foarte curajos.

Huntford își înclină capul spre sora lui ca pentru a o avertiza că se pregătea o altă scenă.

Ben își drese glasul.

– Sunt de acord cu Huntford. Este timpul să mergem.

Privindu-l, Olivia arcui o sprânceană.

– Abia ați ajuns, nu-i așa?

Huntford îi aruncă lui Ben o privire înțelegătoare și răbdătoare.

– Ne vedem cu toții afară, în față, în cinci minute, zise el ferm.

Ben o conduse pe Daphne în cealaltă parte a încăperii, unde mama ei ședea alături de Lady Bonneville. La vederea fiicei sale, doamna Honeycote sări în picioare, cu o expresie îngrijorată pe chip. În timp ce Daphne încerca să o convingă pe mama ei că era cu adevărat bine, vicontesa îi făcu semn cu degetul lui Ben. Oricât de mult îi displăcea să recunoască, un fior îi străbătu șira spinării.

– Bună seara, Lady Bonneville. Regret faptul că am fost obligați să luptăm unul împotriva celuilalt în timpul licitației.

Ea pufni.

– Nu-ți pierde somnul din cauza asta, Foxburn. Nu voiam cu adevărat tabloul. Știam că vei supralicita. Doream doar să ridic prețul.

Desigur că așa era, dar avea și o latură mai sensibilă.

– Și poate să o scutiți astfel pe domnișoara Honeycote de o situație neplăcută?

– Credeam că mă cunoști mai bine de-atât. Nu am nici urmă de bunătate, dar apreciez un scandal bun la fel ca oricine altcineva. Oftă satisfăcută. Balul acesta a fost cel mai distractiv din întregul sezon.

– Într-adevăr. De aceea cred că cel mai bine ar fi să le conduc acasă pe doamna Honeycote și pe fiica domniei sale.

– Bună idee.

Câteva minute mai târziu, întregul grup era adunat în fața reședinței lordului Foley și ambele trăsuri ale ducelui fură aduse. Ben îl trase deoparte pe Huntford.

– Mi-ați putea permite să o duc acasă pe domnișoara Honeycote în trăsura mea? Așteptând răspunsul ducelui, era neobișnuit de nervos.

Huntford și Ben se încruntară unul la celălalt; erau la fel de buni la a-și arunca priviri ucigătoare.

– Știi că intențiile mele sunt onorabile.

– Chiar așa, Foxburn?

– Desigur. Dar am nevoie de un pic de timp cu Daphne. Singuri.

– Fii cu băgare de seamă! Or, data viitoare când tu și eu ne vom întâlni, vom ține amândoi pistoalele de duel.

– Nu va fi necesar.

Huntford le conduse pe Anabelle și pe celelalte femei – cu excepția lui Daphne – către trăsurile lui.

– Vom vedea.

Ben luă mâna lui Daphne într-a lui.

– Vrei să mergi cu mine?

Ea surâse și urcă în trăsura lui.

El îi spuse vizitiului să o ia pe drumul ocolit, prin parc, apoi se urcă și se așeză pe locul de lângă Daphne. Chiar și în semiîntuneric ea sclipea ușor, strălucind ca zeița lunii.

– Mă bucur atât de mult că a luat sfârșit tot chinul acela. Se înfundă în pernele de catifea și oftă fericită. Și mă bucur să fiu aici, cu tine.

Îi luă mâna într-a lui și trase blând de degetele mănușii ei.

– Bănuiesc că orice alt loc ar fi preferabil acelei săli de bal înfometate de scandal.

– Cum ai reușit?

– Tabloul?

Ea încuviință din cap.

– Thomas s-a întors în oraș. Rose s-a strecurat cu rochia din camera ta.

– *Rose?*

– A purtat-o pentru Thomas în atelierul de rame, în care am intrat prin efracție...

Daphne clătină din cap.

– Poate ar fi mai bine să nu îmi dai detalii.

Lent, trase de mănușa ei, dezvelindu-i pielea albă ca spuma laptelui a antebrațului, centimetru cu încântător centimetru. Își coborî capul, sărutând-o și mușcând-o ușor de la cot până la încheietura mâinii. Ea gemu, făcându-l să se întărească.

– Da, asta este cu siguranță mai plăcut decât balul lordului Foley, spuse ea.

Dar seducerea nu era primul lucru pe care îl avea de făcut – fir-ar să fie!

– Daphne... mi-a fost dor de tine.

Ea își îndreptă spinarea și zâmbi timid.

– Ţi-a fost?

– Mi-a lipsit felul în care râzi și felul în care luminezi fiecare încăpere în care pui piciorul. Și felul în care te agiți pe lângă mine.

– Credeam că nu îți place când mă joc de-a infirmiera.

El rânji răutăcios.

– Am mințit.

– Vai!

– În noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună la conacul Biltmore... Știu că nu ar fi trebuit să...

– Regreți acea noapte? întrebă Daphne.

– Dumnezeule, nu. Tu?

Tăcu preț de câteva bătăi de inimă.

– Nu.

Ben răsuflă.

– Asta e bine. Dacă ai fi spus că da, partea care urmează ar fi fost foarte stânjenitoare.

– Care parte?

– Partea în care îți spun că mai devreme, în noaptea asta, i-am cerut mâna ta cumnatului tău.

Daphne scoase un sunet care fu pe jumătate chicotit, pe jumătate strigăt.

– Așteaptă! L-ai întrebat pe Owen dacă ai putea să...

– Mă însor cu tine.

Ea înghiți în sec.

– Iar el a spus...?

– Că depinde de tine. Și de mama ta, desigur. Și mi-a spus că, dacă vei spune da, aș fi un nemernic norocos. Lucru pe care îl știam deja.

– Și eu sunt norocoasă. Daphne rosti pe nas: Ben, m-ai salvat și pe mine, dar și mai important, familia și prietenii de a nu apărea pe prima pagină a ziarelor de scandal. Ai licitat pe tablou și ai donat bani în plus orfelinatului – știai că voi alege orfelinatul, nu-i așa?

– Am avut o bănuială.

– Dacă nu aș ști, aș spune că ai o slăbiciune pentru fete.

El luă în derâdere sugestia.

– Nu vreau să discut despre afurisitul ăla de orfelinat.

– Bine, atunci. Îl trase mai aproape, lipindu-și nasul de al lui. Despre ce ai vrea să vorbim?

Își înghiți nodul din gât. Erau foarte puține lucruri despre care nu putea să vorbească cu dezinvoltură. Acesta era unul dintre ele.

– Despre viitorul nostru. Despre noi. Împreună. Despre asta doresc să... pentru că... te iubesc.

Așteptă ca ea să spună ceva. Orice.

Buzele ei se dezlipiră, și ochii i se umplură de lacrimi. Apoi îi luă chipul în mâinile ei și îl sărută ca și cum, poate, și ea îl iubea. Cel puțin asta era ceea ce i-ar fi plăcut lui să creadă.

Se sărutară ca niște iubiți reuniți după 10 ani. Ea era toată lumină și bunătate; el era întuneric și durere. Și totuși, erau atât de potriviți împreună. Când era cu ea, se simțea de parcă revenea acasă.

Limba ei se împletici dulce cu a lui, și el o trase mai aproape, dorind ca momentul să dureze, încercând să și-l întipărească în suflet.

– Nu mi-ai răspuns, Daphne. Știu că meriți pe cineva cu mult mai bun decât mine. Dar te iubesc și te *voi* iubi, cu fiecare colțișor al inimii mele triste, pentru tot restul zilelor mele. Îmi voi petrece fiecare oră încercând să fiu un bărbat mai bun. Te rog... spune că te vei căsători cu mine.

Ea își șterse ochii, inspiră adânc și zâmbi.

– Sigur că da. Te iubesc, Ben. Nu din cauza rănii tale ori pentru ceea ce ai făcut pentru mine sau pentru orfelinat, ci pentru cine ești. Mă provoci să cresc, mă faci să râd și să mă simt... incredibil. Nu vreau să te schimbi.

Pieptul lui fu inundat de bucurie.

– Te voi face foarte fericită.

– Contez pe asta, zise ea seducător. Știi, te înhami alături de o femeie cu un trecut cam indecent.

– Dacă am vreun cuvânt de spus, și viitorul îți va fi indecent. Putem face un mic ocol până la mine acasă? Este ceva ce aș vrea să îți arăt.

Ea își arcui o sprânceană, răutăcioasă.

– Chiar așa?

– Nu *aia*. Bine, da, aia. Lovi cu pumnul în acoperișul trăsurii. Vei vedea.

Câteva minute mai târziu, traseră în fața casei lui. Trase o pelerină de sub băncuță și îi acoperi cu ea umerii ca să nu fie recunoscută în cazul în care ar fi trecut cineva în timp ce mergeau spre ușă. Odată ajunși înăuntru, îi dădu liber majordomului și o conduse pe Daphne spre dormitorul lui, șoptindu-i în ureche lucruri indecente tot timpul în care urcară pe scări. Ajunseră în camera lui, fără suflu din cauza alergăturii și a râsului.

O lipi cu spatele de perete și o sărută sănătos pe coridor înainte de a deschide ușa.

– Asta, zise el, făcând semn către peretele opus patului, este ceea ce doream să îți arăt.

Daphne îngheță. Acolo se afla portretul ei – acela în care era așezată pe fotoliul azuriu. Cel pentru care pozase într-o fabrică rece, abandonată. Cel care îi adusese câteva monede pentru a-și ajuta familia. Cel care îi adusese pe ea și pe Ben împreună.

– Este al tău, spuse el. Am avut o înțelegere. Trebuia să fie al tău dacă mă puteai vindeca.

– Dar nu te-am vindecat. Sprâncenele i se uniră adorabil. Nu-i așa?

– Nu de tot. Probabil că voi fi întotdeauna un măgar. Dar mi-ar plăcea să cred că am făcut progrese. Ideea este că portretul îți aparține. Nimeni nu va mai putea să te amenințe cu el. Dacă dorești să îl distrugi, o poți face. Decizia îți aparține în totalitate.

Al ei. Cu două luni în urmă, ar fi dat orice să îl audă spunând asta. Și nu ar fi lăsat să îi scape ocazia de a șterge dovada trecutului ei imoral. Dar acum... era mai degrabă mândră de el.

– Nu cred că e nevoie să îl distrugem, totuși, aș prefera să îl ținem într-o cameră izolată.

– Aici? întrebă el, cu o speranță evidentă în ochii limpezi, albaștri.

– Dacă îți face plăcere.

– Da. *Tot* ce are legătură cu tine îmi face plăcere.

– Ce spui de asta? Își dădu la o parte pelerina de pe umeri și o lăsă să-i cadă la picioare.

– Categoric.

Alene, își scoase și cealaltă mănușă, agrafele din păr și lunecă spre pat.

– Cum să te mulțumesc *pe tine?* spuse el, lungind-o pe cuvertura moale. Îi scoase încălțările din picioare și o mângâie de la gleznă, până la genunchi și sus, pe coapsă. Pielea o furnica delicios.

– Acesta este un început foarte bun.

După asta, vorbiră doar foarte puțin.

Ben îi îndepărtă până la ultima haină, iar ea le îndepărtă pe ale lui. El o sărută peste tot. De asemenea, o lăsă să îl exploreze în voia inimii. Nu tresări atunci când ea își trecu cu blândețe degetele peste cicatricile de pe picior și peste mușchii diformi ai coapsei lui.

Făcură dragoste, la început lent, apoi însă nici unul din ei nu fu mulțumit cu ritmul tihnit. Ea își arcui spatele și îl trase mai aproape, cu picioarele. Ben mârâi și se legănă peste ea mai repede, cu un ritm care îi cuceri trupul precum creasta unui val grațios, totuși puternic. O purtă din ce în ce mai sus, până când nu mai avu unde să urce și se sfărâmă în minunate bucăți de lumină.

La fel și Ben. O îmbrățișă strâns, iar ea savură sentimentul și mirosul pielii lui pe a ei, în timp ce tremurul sublim scădea, lăsând-o mulțumită, fericită... și destul de înfometată.

Daphne dorea să fi putut rămâne așa întreaga noapte – cu condiția ca o tavă să fie adusă sus, desigur –, cu picioarele încolăcite și frunțile lipite. În curând aveau să poată petrece *toate* nopțile astfel. De-abia aștepta.

– Am uitat să îți spun, zise Ben. Lordul Charlton mi-a scris. Și-a revenit mult și îți este îndatorat pentru amabila ta îngrijorare și pentru ierburile pe care le-ai lăsat. Zice că memoria i se îmbunătățește pe zi ce trece.

Daphne se mândri cu asta. Nu se putu abține.

– Crede că *Frumoasa englezoaică* și eu am face un cuplu minunat.

– Trebuie să fiu de acord.

– Știi ce îmi doresc?

– Ce?

– Să te pot picta exact așa cum ești... în clipa asta.

Vai, nu!

– Nu mai pozez pentru tablouri. Totuși, stomacul îi chiorăi și îi trecu ceva prin minte. Am putea picta ceva noi înșine. Poate cu ciocolată topită? Și căpșune?

Deloc surprinzător, Ben fu de acord cu sugestia.

Într-adevăr, dădea semne promițătoare că avea să fie un soț *foarte* îngăduitor.